WILLIAM GOLDING

ÎMPĂRATUL MUŞTELOR

1954

I
Vuietul scoicii

Băiatul blond îşi dădu drumul pe ultimul metru de stîncă şi începu să-şi croiască drum spre lagună. Deşi îşi scosese jerseul de şcoală şi-l tîra acum într-o mînă, cămaşa cenuşie îi asudase pe trup şi părul i se lipise de frunte. De jur împrejur, brazda lungă trasă prin junglă devenise o baie fierbinte. Se trudea să-şi facă loc printre liane şi printre trunchiurile zdrobite, cînd o pasăre, o apariţie roşie şi galbenă, ţîşni cu un ţipăt de vrăjitoare; ţipătului îi răspunse un altul.

— Hei! se auzi. Stai o clipă!

Desişurile din marginea brazdei se scuturară şi picături de ploaie căzură grindină.

— Stai niţel! zise vocea. M-am încurcat în liane.

Blondul se opri şi îşi trase ciorapii cu un gest automat, de parcă ar fi fost acasă, nu în junglă.

Vocea se auzi iar:

— De-abia mă pot mişca printre lianele astea.

Cel ce vorbise ieşi cu spatele dintre desişuri, iar crăcile îi zgîriară hanoracul slinos. Mărăcinii se agăţaseră şi îi zgîriaseră rotulele goale şi plinuţe ale genunchilor. Se aplecă, scoase cu grijă ţepii

mărăcinilor şi se întoarse. Era mai scund decît băiatul blond şi foarte gras. Înaintă, uitîndu-se atent pe unde calcă, apoi înălţă capul şi privi prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-i omul cu megafonul?

Blondul clătină din cap.

— E o insulă. Cel puţin, aşa cred, zise el. Uite un colţ de stîncă în apă. Te pomeneşti că n-o fi nici un om mare pe aici.

Grăsanul păru uimit.

— A fost pilotul ăla. Dar nu era în compartimentul pasagerilor, ci în carlingă.

Blondul făcu ochii mici şi scrută colţul de stîncă.

— Ce s-o fi întîmplat cu puştii? continuă el. Trebuie să fi scăpat cîţiva. Sînt convins. Tu ce crezi?

Blondul porni degajat spre malul mării. Încerca să se poarte cît mai firesc şi nu se arătă prea indiferent la cele auzite, dar grăsanul se grăbi să-l urmeze.

— Nu-i absolut nici un om mare?

— Nu cred.

Blondul vorbise solemn; apoi îl copleşi bucuria unei ambiţii împlinite. Se aşează în mîini, cu capul în jos, chiar în mijlocul brazdei şi îi rînji grăsanului, pe care îl vedea de-a-ndărătelea.

— Nu-i nici un om mare!

O clipă grasul rămase pe gînduri.

— Şi pilotul?

Blondul reveni la poziţia normală şi se aşează pe pămîntul jilav.

— O fi zburat mai departe, după ce ne-a dat drumul. Nici n-ar fi putut să aterizeze aici. În orice caz, nu cu un avion cu roţi.

— Am fost atacaţi!

— Nu-ţi fie frică, are să se întoarcă.

Grăsanul clătină din cap.

— Pe cînd coboram, m-am uitat printr-o fereastră. Am văzut cealaltă parte a avionului. Era în flăcări.

Măsură din ochi brazda din junglă.

— Uite ce-a făcut fuzelajul...

Blondul întinse mîna şi pipăi trunchiul mutilat al unui arbore. Preţ de o clipă, păru interesat.

— Ce s-o fi întîmplat cu avionul? Unde-o fi?

— L-a împins uraganul în larg. Era foarte primejdios, fiindcă toate trunchiurile se prăbuşeau. Trebuie să mai fi rămas nişte copii în avion.

Ezită un moment, apoi vorbi din nou:

— Cum te cheamă?

— Ralph.

Grăsanul aşteptă să fie întrebat şi el cum se numeşte, dar propunerea de prezentare nu avu loc; blondul pe nume Ralph zîmbi vag, se ridică şi

porni iar spre lagună. Grăsanul se ţinu scai de el.

— Cred că mai sînt mulţi copii împrăştiaţi pe-aici. N-ai văzut pe nimeni?

Ralph clătină din cap şi iuţi pasul. Apoi se împiedică de o cracă şi căzu cu o buşitură.

Grăsanul se opri lîngă el, suflînd din greu.

— Mătuşica mi-a spus să nu fug, fiindcă sufăr de astmă, explică el.

— Aşa, mă?

— Chiar aşa. Mi se taie răsuflarea. Eram singurul băiat din şcoală care avea astmă, rosti grăsanul plin de mîndrie. Şi port ochelari de la trei ani.

Îi scoase şi-i întinse lui Ralph, clipind şi zîmbind, apoi începu să-i şteargă de hanoracul jegos. O expresie de durere şi concentrare îi schimonosi trăsăturile slab conturate. Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi îşi puse repede ochelarii pe nas.

— Fructele alea.

Se uită în jurul brazdei.

— Fructele alea, zise el. Cred...

Îşi potrivi ochelarii, se îndepărtă de Ralph, călcînd prin desişuri, şi se ghemui în frunzişul încîlcit.

— Mă întorc numaidecît...

Ralph se desprinse prudent dintre liane şi se strecură mai departe printre ramuri. Îl lăsă

repede în urmă pe grăsan cu gîfîielile lui şi o apucă grăbit spre perdeaua care se afla încă între el şi lagună. Trecu peste trunchiul unui arbore zdrobit şi ieşi din junglă.

Ţărmul era străjuit de palmieri. Stăteau drepţi, înclinaţi sau sprijiniţi, scăldaţi în lumina soarelui şi cu frunzişul verde la o înălţime de treizeci de metri. Ţărmul de sub ei, presărat cu nuci de cocos putrezite, cu vlăstari de palmieri şi acoperit cu iarbă aspră, era răscolit pretutindeni de pomi dezrădăcinaţi şi prăbuşiţi. Îndărătul lor se întindea bezna adevăratei păduri şi brazda deschisă prin ea. În picioare, cu o mînă sprijinită de un trunchi cenuşiu, Ralph îşi strînse pleoapele în faţa mării sclipitoare. În depărtare, poate la un kilometru şi jumătate, talazurile albe lingeau nişte stînci de coral, iar dincolo de ele marea era de un albastru închis. În arcul neregulat al stîncilor de coral, laguna stătea liniştită ca un lac de munte şi colorată în toate nuanţele albastrului, în verde tulbure şi în purpuriu. Plaja dintre terasa cu palmieri şi ţărm era un arc subţire, aparent nesfîrşit, căci la stînga lui Ralph liniile palmierilor, ale plajei şi ale mării se adunau într-un punct la infinit; şi, veşnic, aproape vizibilă, arşiţa.

Sări de pe lespedea de piatră. Pantofii negri i se înfundară în nisip, iar căldura îl lovi. Simţi toată greutatea hainelor şi, cu un gest sălbatic, îşi

azvîrli pantofii din picioare, apoi, dintr-o singură mişcare, îşi smulse ciorapii cu jartiere cu tot. Sări iar pe lespede, îşi scoase cămaşa şi rămase în picioare printre cojile de nuci de cocos, ca nişte cranii, iar pe trup i se prelinseră umbrele verzi ale palmierilor şi ale pădurii. Îşi desfăcu catarama în formă de şarpe a curelei, îşi trase pantalonii scurţi şi chiloţii şi rămase gol, cu ochii ţintă la plajă şi la marea orbitoare.

Era destul de mare, avea doisprezece ani şi cîteva luni, aşa încît îşi pierduse burtica plinuţă din copilărie; nu era totuşi destul de mare pentru ca adolescenţa să-i dea sentimentul pudorii. Judecînd după lăţimea şi greutatea umerilor, ar fi putut deveni boxer, deşi gura trăda o anume moliciune, iar în privire nu i se citea arţagul. Bătu uşor cu mîna trunchiul palmierului; apoi, forţat să recunoască în cele din urmă existenţa insulei, rîse din nou încîntat şi stătu în mîini. Reveni mlădios pe picioare, sări pe plajă, îngenunche şi adună cu braţele la piept două mormane de nisip. După aceea se lăsă niţel pe spate şi privi cu ochi vii şi nerăbdători marea.

— Ralph...

Grăsanul coborî dintre palmieri şi se aşeză atent pe marginea lespezii.

— Îmi pare rău c-am stat aşa de mult. Fructele alea...

Îşi şterse ochelarii şi-i potrivi pe nasul turtit. Rama îi imprimase la rădăcina nasului un "V" adînc şi roz. Se uită cu invidie la trupul bronzat al lui Ralph, apoi la propriile haine. Prinse capătul fermoarului, întins pe tot pieptul.

— Mătuşica...

Trase apoi energic de fermoar şi îşi scoase hanoracul peste cap.

— Aşa!

Ralph îi aruncă o privire piezişă şi nu-i răspunse.

— Mă gîndesc c-ar trebui să aflăm cum îi cheamă pe toţi şi să facem o listă, zise grăsanul. N-ar strica să ne adunăm.

Ralph ignoră propunerea, iar grăsanul se văzu silit să continue:

— Nu-mi pasă cum au să-mi spună, cît timp n-au să mă strige ca la şcoală, îi mărturisi el.

Ralph arătă oarecare interes.

— Şi cum te strigau la şcoală?

Grăsanul aruncă o privire peste umăr şi se aplecă spre Ralph.

— Îmi spuneau "Piggy"[1], şopti el.

Ralph izbucni în hohote de rîs. Sări în picioare:

— Piggy! Piggy!

— Ralph... te rog!

---

[1] Purceluşul (engl.)

Piggy îşi încleştă mîinile, cuprins de teamă.

— Am spus că nu vreau să...

— Piggy! Piggy!

Ralph ţopăi în aerul fierbinte de pe plajă, apoi se întoarse în viraj ca un avion de vînătoare cu aripile strînse şi îl mitralie pe Piggy.

— Vîîîîj!

Plonjă în nisipul de la picioarele lui Piggy şi rămase acolo rîzînd.

— Piggy!

Piggy zîmbi reticent, măgulit fără să vrea de dramul acela de preţuire.

— Cîtă vreme n-o să le spui ălorlalţi...

Ralph chicoti pe nisip. Expresia de durere şi concentrare reveni pe faţa lui Piggy

— Stai niţel.

Se întoarse iute în pădure. Ralph se ridică şi o luă la dreapta.

Un element pătrat al peisajului întrerupea plaja; o platformă uriaşă de granit trandafiriu îşi croia drum necruţător prin pădure, prin terasă, prin nisip şi prin lagună, ca un chei suspendat, înalt de peste un metru. Platforma era acoperită cu un strat subţire de pămînt şi iarbă aspră, şi umbrită de palmieri tineri care — neputînd să crească la înălţimea maximă, rădăcinile fiind lipsite de sol adînc — se prăbuşeau şi se uscau cînd ajungeau de vreo şapte metri, iar

trunchiurile lor devălmăşite erau numai bune să şezi pe ele. Palmierii încă în picioare formau un plafon verde, pe care jucau reflexiile amestecate ale lagunei.

Ralph se urcă pe platformă, simţi răcoarea şi umbra, închise un ochi şi se convinse că umbrele de pe trupul lui erau cu adevărat verzi. Se îndreptă spre marginea dinspre mare a platformei şi rămase cu privirea la apă. Era limpede pînă la fund şi strălucea de eflorescenta ierburilor marine tropicale şi a coralului. Un banc de peştişori lucioşi săgeta ici-colo. Ralph vorbi singur, articulîndu-şi încîntarea pe corzile de bas ale vocii.

— Aaah!

În spatele platformei se iviră alte minuni. O forţă necontrolată a naturii — un taifun, poate, sau o furtună dezlănţuită o dată cu venirea lui Ralph aici — îngrămădise nisip în lagună, astfel încît pe plajă se formase un bazin lung şi adînc, îngrădit la capătul cel mai îndepărtat de un perete înalt de granit trandafiriu. Ralph, pe care aspectul de falsă adîncime a bazinelor de pe plajă îl mai înşelase şi înainte, se apropie, gata de o nouă dezamăgire. De data asta însă, insula îşi ţinu făgăduiala, iar bazinul, inundat evident doar în timpul fluxului, era, lucru de necrezut, atît de adînc la un capăt, încît arăta verde-închis. Ralph îl

cercetă cu atenţie pe toată lungimea celor treizeci de metri, apoi se aruncă în el. Apa era mai caldă decît sîngele lui şi avu impresia că înoată într-o baie uriaşă.

Piggy apăru din nou, se aşează pe marginea cornişei stîncoase şi urmări cu invidie trupul verde şi alb al lui Ralph.

— Dar bine mai înoţi!

— Piggy!

Piggy îşi scoase pantofii şi ciorapii, îi întinse cu grijă pe stîncă şi încercă apa cu degetul mare de la picior.

— E fierbinte!

— Dar cum te aşteptai să fie?

— Nu mă aşteptam la nimic. Mătuşica...

— Ia mai dă-o dracului pe mătuşă-ta!

Ralph plonja din nou şi înotă pe sub apă cu ochii deschişi; îngrăditura de nisip a bazinului se înălţă ameninţătoare ca o costişă de deal. Se întoarse pe spate, ţinîndu-şi nasul cu degetele, şi pe faţă îi juca şi se sfărîmă o rază aurie. Piggy păru că se hotărăşte şi începu să-şi scoată pantalonii scurţi. Imediat rămase gol — palid şi gras în goliciunea lui. Coborî pe vîrful picioarelor taluzul nisipos al lacului, intră pînă la gît în apă şi îi zîmbi mîndru lui Ralph.

— N-ai de gînd să înoţi?

Piggy clătină din cap.

— Nu ştiu să înot. Nu mi-au dat voie. Astma mea...

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea!

Piggy primi afrontul cu un fel de răbdare umilă.

— Dar bine mai înoţi!

Ralph lipăi spre mal, îşi băgă capul la fund şi împroşcă apoi printre buze o şuviţă de apă. Îşi înălţă bărbia şi zise:

— Înot de la cinci ani. M-a învăţat tăticu. E comandor de marină. Cînd o să intre în concediu, o să vină să ne salveze. Tatăl tău ce-i?

Piggy roşi brusc.

— Tăticu a murit, zise el repede, iar mămica...

Îşi scoase ochelarii, căutînd zadarnic în jur ceva cu care să-i şteargă.

— Am stat cu mătuşica. Ţinea o cofetărie. Aveam prăjituri berechet. Cîte voiam. Cînd o să ne salveze tăticul tău?

— De îndată ce-o să poată.

Piggy ieşi şi rămase gol, şiroind de apă; îşi şterse ochelarii cu o şosetă. Prin arşiţa dimineţii, nu ajungea pînă la ei decît mugetul lung al talazurilor ce se zdrobeau de stînci.

— Da' de unde ştie că sîntem aici?

Ralph se bălăcea în apă. Somnul îl cotropi ca mirajele ce se străduiau să învăluie strălucirea lagunei.

— Da' de unde ştie că sîntem aici?

"Fiindcă, îşi spuse Ralph, fiindcă, fiindcă."

Mugetul de pe stîncile din mare se îndepărtă mult de tot.

— Au să-i spună la aeroport.

Piggy clătină sceptic din cap, îşi puse ochelarii cu lentilele sclipitoare şi îşi coborî privirea spre Ralph.

— În nici un caz n-au să-i spună cei de acolo. N-ai auzit ce-a zis pilotul? Despre bomba atomică? Au murit toţi.

Ralph ieşi din apă şi rămase în faţa lui Piggy, gîndindu-se la această problemă neobişnuită.

— Sîntem pe-o insulă, nu-i aşa? insistă Piggy.

— M-am cocoţat pe-o stîncă şi cred că-i o insulă, răspunse Ralph încet.

— Au murit toţi şi sîntem pe o insulă, zise Piggy. Nici dracu' nu ştie că sîntem aici. Tăticu tău nu ştie, nimeni nu ştie...

Îi tremurau buzele, iar ochelarii i se aburiseră de ceaţă.

— S-ar putea să rămînem aici pînă murim.

La acest ultim cuvînt, li se păru că arşiţa se înteţeşte, ca o apăsare ameninţătoare, iar laguna îi copleşeşte cu scînteieri orbitoare.

— Mă duc să-mi iau hainele, bombăni Ralph. Uite-le colo.

O rupse la fugă pe nisip, sub razele neîndurătoare ale soarelui, traversă platforma şi

dădu peste hainele risipite. Îmbrăcatul cămăşii cenuşii îi produse o nouă şi stranie plăcere. Se urcă pe marginea platformei şi se aşează la umbra verde, pe un trunchi din apropiere. Piggy se săltă şi el, strîngînd la subsuoară aproape toate hainele. Se aşează grijuliu pe un trunchi prăbuşit, lîngă stîncă micuţă, îndreptată spre lagună; pe trup îi tremurau reflexiile razelor încîlcite.

— Trebuie să dăm de ceilalţi, spuse Piggy. Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i răspunse. Se aflau pe o insulă de coral. Se lăsă pradă viselor plăcute, apărat de soare şi ignorând ce cobea Piggy.

— Cîţi om fi? insistă Piggy

Ralph înaintă şi se opri lîngă grăsan.

— Habar n-am.

Pe apele lucioase, sub pîcla arşiţei, se strecurau ici şi colo brize uşoare. Cînd ajungeau la platformă, frunzele de palmieri porneau să şoptească, iar pete neclare de soare alunecau pe trupul băieţilor sau se mişcau la umbră, ca nişte fiinţe strălucitoare şi înaripate.

Piggy îşi înălţă privirea spre Ralph. Pe faţa acestuia umbrele se inversaseră; deasupra erau verzi, iar jos strălucitoare, proiectate de lagună. Prin păr i se furişă o rază tulbure de soare.

— Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i dădu nici o atenţie. Iată, în sfîrşit,

locul mult visat, dar niciodată înţeles pe deplin, prinzînd brusc o viaţă adevărată. Deschise buzele într-un zîmbet de încîntare, iar Piggy, luînd surîsul lui drept o dovadă că era acceptat, rîse încîntat.

— Dacă-i într-adevăr o insulă...

— Dar asta ce-o mai fi?

Ralph încetă să zîmbească şi arătă cu degetul spre lagună. Printre ierburile marine şi ferigi se vedea un obiect alb-gălbui.

— E o piatră.

— Nu. E o scoică.

Piggy nu-şi mai găsea locul, cuprins de un entuziasm frenetic.

— Aşa e. E o scoică! Am mai văzut una la fel. Pe zidul din spatele casei cuiva. Zicea că-i o cochilie. Sufla în ea şi-atunci venea mămica lui. Costă o groază de bani...

Aproape de cotul lui Ralph, vlăstarul unui palmier se apleca peste lagună. Greutatea trunchiului făcuse să se ridice o moviliţă de pămînt sterp, afînat, şi palmierul avea să se prăbuşească în curînd. Ralph smulse tulpina şi începu s-o vînture prin apă, în timp ce peşti sclipitori fulgerau în toate părţile. Piggy se aplecă riscant.

— Ai grijă. Ai s-o spargi...

— Gura!

Ralph vorbi cu gîndul aiurea. Scoica era

interesantă, frumoasă, o adevărată jucărie scumpă; dar plăsmuirile vii din visul lui diurn stăruiau încă între el şi Piggy, care, în această împrejurare, se dovedi o fiinţă fără importanţă. Tulpina palmierului se îndoi şi Ralph împinse scoica printre ierburi, întinse mîna ca o pîrghie şi apăsă cu cealaltă, pînă cînd cochilia ieşi la suprafaţă picurînd şi Piggy reuşi s-o apuce.

Acum, că scoica nu mai era doar un obiect vizibil dela distanţă şi intangibil, Ralph se entuziasma şi el.

— ...o cochilie face o groază de bani, bolborosi Piggy. Sînt sigur că, dac-ai vrea să cumperi una, ar trebui să dai pe ea o mulţime de bani... Ala o ţinea pe zidul grădinii, iar mătuşica...

Ralph îi luă scoica şi pe braţ i se prelinse puţină apă. De un alb-gălbui închis, scoica avea ici-colo pete trandafirii decolorate, între vîrful ei ros, niţel găurit, şi valvele roz ale gurii, corpul lung de patruzeci de centimetri, acoperit cu un desen fin şi cizelat, se răsucea uşor în spirală. Ralph o scutură, golind de nisip tubul adînc.

— ...mugeşte ca o vacă, spuse Piggy Avea şi nişte pietre albe, şi mai avea o colivie cu un papagal verde. Fireşte, nu sufla în pietrele albe, zicea...

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi mîngîie obiectul strălucitor din mîinile lui Ralph.

— Ralph!

Băiatul îl privi.

— Cu ajutorul ei, îi putem chema pe ceilalţi. Ca să ne adunăm. Cînd or să ne audă, or să vină toţi...

Îl privi radios pe Ralph.

— Asta urmăreai, va să zică? De asta ai scos cochilia din apă?

Ralph îşi dădu peste cap părul blond.

— Cum sufla prietenul tău din cochilie?

— Parcă scuipa, răspunse Piggy. Mătuşica nu voia să mă lase să suflu, din cauza astmei. Băiatul zicea că trebuie să sufli prin capătul de jos.

Piggy îşi puse mîna pe abdomenul umflat.

— Hai, încearcă, Ralph. Cheamă-i!

Neîncrezător, Ralph duse la gură capătul mic al scoicii şi suflă. Prin gura cochiliei ieşi doar un şuierat. Ralph se şterse pe buze de apa sărată şi suflă iar, dar scoica rămase tăcută.

— Parcă scuipa.

Ralph îşi strînse buzele şi suflă în scoică, provocînd un sunet jos, ca un pîrţ. Băieţii se amuzară atît de tare, încît Ralph, între hohote de rîs, mai suflă un timp.

— Suflă pe aici, pe jos.

Ralph pricepu şi suflă cu toată forţa în scoică. Scoica răsună pe dată. O notă aspră şi adîncă vui

pe sub palmieri, se răspîndi prin pădurea încîlcită şi reveni ca un ecou din granitul trandafiriu al muntelui. Stoluri de păsări se înălţară din vîrful pomilor, iar prin desişuri un animal guiţă şi o rupse la fugă.

Ralph îşi dezlipi scoica de la gură.

— Măiculiţă!

După nota aspră a cochiliei, vocea lui obişnuită suna ca o şoaptă. O duse din nou la buze, trase adînc aer în piept şi mai suflă o dată. Sunetul răsună din nou: apoi, la o încercare mai energică, sunetul urcă o octavă şi deveni un zgomot strident şi mai pătrunzător. Piggy striga ceva încîntat, iar lentilele îi sclipeau. Păsările ţipau, animalele mici fugeau să se ascundă. Ralph obosi; sunetul coborî o octavă şi deveni un gîlgîit, un şuierat.

Scoica tăcu — un colţ strălucitor de elefant. Văzduhul insulei se umplu de ţipetele păsărilor şi de ecouri, iar faţa lui Ralph se umbri de o emoţie covîrşitoare.

— Sînt sigur că se poate auzi la kilometri.

Ralph îşi recăpătă suflul şi smulse scoicii o serie de sunete scurte şi violente.

— Ia te uită! exclamă Piggy. A apărut unul!

Printre palmieri, la vreo sută de metri de plajă, se ivise un copil. Era un băieţel de vreo şase ani, voinic şi blond, cu hainele în zdrenţe şi mînjit pe

faţă de fructele terciuite. Îşi lăsase pantalonii pe vine într-un scop anume şi nu-i mai ridicase decît pe jumătate. Sări de pe terasa cu palmieri pe nisip, iar pantalonii îi căzură în jurul gleznelor; ieşi din ei şi se îndreptă spre platformă. Piggy îl ajută să se salte. Între timp, Ralph suflă de zor pînă cînd în pădure răsunară voci. Băieţelul se ghemui înaintea lui Ralph, privindu-l cu ochi strălucitori. Pe măsură ce se convingea că sunetul avea un scop precis, păru tot mai mulţumit şi-şi vîrî în gură singurul deget curat, degetul mare trandafiriu.

Piggy se aplecă spre el.

— Cum te cheamă?

— Johnny.

Piggy bombăni pentru sine numele, apoi i-l strigă lui Ralph care, ocupat să sufle, nu arătă nici un interes. Plăcerea violentă stîrnită de acest sunet uluitor îi întunecase faţa, iar bătăile inimii îi înfiorau cămaşa scorţoasă. Strigătele din pădure se apropiau.

Pe plajă se observau semne de viaţă. Nisipul, palpitînd în pîcla arşiţei, ascundea multe siluete de-a lungul cîtorva kilometri. Prin nisipul fierbinte şi mut se îndreptau spre platformă mai mulţi băieţi. Trei copii, cît Johnny de mici, aproape că răsăriseră din pădurea unde se îndopaseră cu fructe. Unul brunet, ceva mai mic ca Piggy, îşi croi

drum prin desiş, se îndreptă spre platformă şi le zîmbi vesel tuturor. Veneau tot mai mulţi. Urmînd exemplul inocentului Johnny, se aşezară pe trunchiurile prăbuşite ale palmierilor şi aşteptară. Ralph continuă să sufle, scoţînd sunete scurte şi pătrunzătoare. Piggy se mişca printre ei, întrebîndu-i cum îi cheamă şi încruntîndu-se în efortul de a le memora numele. Copiii vădeau faţă de el acelaşi respect firesc, ca în faţa oamenilor cu megafoane. Unii erau goi şi-şi duceau hainele în mînă; alţii erau pe jumătate dezbrăcaţi, cum se nimerise, în uniforme de şcoală cenuşii, albastre, gălbui, în haine sau jersee. Aveau insigne, chiar şi embleme, pulovere şi ciorapi în dungi. Se adunaseră ciorchine peste trunchiurile palmierilor, în umbra verde: capete cu păr şaten, blond, brunet, castaniu, nisipiu, cenuşiu deschis; capete care murmurau şi şopteau; capete cu ochi care îl pîndeau pe Ralph, făcînd speculaţii de tot felul. Se petrecea ceva.

Copiii care veneau de-a lungul plajei, singuri sau cîte doi, apărură brusc la vedere cînd ieşiră din pîcla arşiţei şi păşiră pe nisipul din apropiere. Atenţia îţi era în primul rînd atrasă de o fiinţă întunecată, ca un liliac, ce dansa pe nisip, precedînd un trup care încă nu se vedea. Era umbra unui copil care, sub razele verticale ale soarelui, se micşorase, ajungînd o pată între

picioarele grăbite. Cînd şi ultima pereche, înaintînd sub o pată neagră şi tremurătoare, ajunse la platformă, Ralph îi observă, în vreme ce sufla din cochilie. Cei doi băieţi, cu capete rotunde ca nişte bile şi cu păr cînepiu, se aruncară la pămînt şi rămaseră acolo, rînjindu-i lui Ralph şi suflînd din greu, ca nişte cîini. Erau gemeni şi dubletul arăta atît de nostim, încît te uluia, nevenindu-ţi să-ţi crezi ochilor. Respirau împreună, rînjeau împreună, vînjoşi şi plini de viaţă, îşi ridicară spre Ralph buzele umede: se părea că pielea fetei nu-i încăpea, aşa încît profilurile le erau turtite, iar gurile şi le ţineau deschise. Piggy aplecă spre ei ochelarii cu lentile strălucitoare şi, printre şuierăturile stridente ale scoicii, se auzi cum le repetă numele.

— Sam, Eric! Sam, Eric!

Apoi se încurcă; gemenii clătinară din cap şi se arătară cu degetul, iar copiii rîseră.

În cele din urmă, Ralph încetă şi rămase nemişcat, cu scoica într-o mînă şi bărbia rezemată de genunchi. Ecourile şi rîsetele se stinseră în depărtare şi se aşternu tăcerea.

Prin ceaţa diamantină a plajei se opintea o făptură întunecată. Ralph o văzu primul şi o urmări pînă cînd forţa privirii lui atrase toţi ochii într-acolo. Făptura păşi din miraj, ajunse pe nisipul curat şi ceilalţi observară că aspectul ei

întunecat nu se datora atît umbrelor, cît hainelor. Un grup de băieţi mergînd aproape la pas, în două şiruri paralele, şi îmbrăcaţi în veşminte stranii şi excentrice, iată ce era de fapt creatura. Duceau în mînă pantaloni scurţi, cămăşi şi haine felurite. Fiecare purta o şapcă neagră şi pătrată, cu o insignă de argint. Pelerine negre, cu o cruce lungă de argint în dreptul inimii şi încheiate la gît cu un jabou gălbui, le ascundeau trupurile de la gît şi pînă la călcîie. Arşiţa tropicelor, coborîrea, căutarea hranei, iar acum acest marş obositor de-a lungul plajei fierbinţi îi făcuseră să semene la faţă cu nişte prune proaspăt spălate. Băiatul care îi comanda era îmbrăcat la fel, avînd însă pe şapcă o insignă de aur. Cînd grupul lui ajunse la vreo zece metri de platformă, le dădu un ordin, iar băieţii se opriră, trăgîndu-şi suflarea, transpiraţi şi unduindu-se în lumina nemiloasă. Cu pelerina fluturînd, comandantul păşi înainte, se îndreptă hotărît spre platformă şi scrută bezna care i se părea de nepătruns.

— Unde-i trompetistul?

Ralph, înţelegînd că pe cel din faţa lui îl orbise lumina soarelui, răspunse:

— Nu-i nici un trompetist. Eu am suflat!

Băiatul se apropie şi mai mult, îşi miji ochii şi se uită atent la Ralph. Puştiul blond pe care îl văzu, cu o cochilie alb-gălbuie pe genunchi, nu

păru să-l mulţumească. Se întoarse repede, învăluit în pelerina neagră.

— Da' nu-i nici un vapor?

Înăuntrul pelerinei înfoiate se vedea un trup înalt, subţirel şi ciolănos; de sub şapca neagră ieşea un păr roşcat. Băiatul avea o figură boţită şi pistruiată, urîtă, însă fără a fi stupidă. Ochii de un albastru-deschis te măsurau nemulţumiţi şi furioşi, sau gata să devină furioşi.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu-i nici unul, îi răspunse Ralph. Avem o întrunire. Veniţi şi voi.

Grupul de băieţi cu pelerine începu să se destrame din şirul strîns. Băiatul înalt le strigă:

— Corul! Drepţi!

Corul se regrupa, respectînd resemnat ordinul, şi rămase clătinîndu-se în soare. Cu toate acestea, unii din ei începură să protesteze slab:

— Ascultă, Merridew. Te rugăm, Merridew... n-am putea...?

Unul dintre băieţi căzu cu faţa în nisip, iar şirul se risipi, îl suiră pe platformă pe băiatul căzut şi îl lăsară întins acolo. Merridew aruncă fulgere din priviri, dar se sili să iasă cu bine din această situaţie penibilă.

— Foarte bine atunci. Staţi jos. Lăsaţi-l în pace.

— Dar, Merridew...

— Leşină mereu, răspunse Merridew. A leşinat

la Gibraltar, la Addis-Abeba şi la slujba religioasă de dimineaţă, în faţa dirijorului corului.

La acest ultim amănunt răutăcios, membrii corului chicotiră, se aşezară ca nişte corbi pe trunchiurile devălmăşite şi îl studiară curioşi pe Ralph. Piggy nu-i întrebă de nume. Superioritatea impusă de uniforme şi autoritatea firească a vocii lui Merridew îl intimidau. Se strînse de cealaltă parte a lui Ralph şi îşi făcu de lucru cu ochelarii.

Merridew se întoarse spre Ralph.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu.

Merridew se aşează pe un trunchi şi se uită în jur.

— Atunci o să trebuiască s-avem singuri grijă de noi.

Piggy, aflat în siguranţă de cealaltă parte a lui Ralph, vorbi timid:

— De-asta a convocat Ralph întrunirea. Ca să hotărîm ce-i de făcut. Ştim şi unele nume. Ăsta-i Johnny. Ăştia doi... sînt gemeni, Sam şi Eric? Care-i Eric? Tu eşti? Nu... tu eşti Sam...

— Eu sînt Sam...

— Şi eu îs Eric...

— Să spună mai bine fiecare cum îl cheamă, zise Ralph. Pe mine mă cheamă Ralph.

— Ştim aproape toate numele, zise Piggy. Tocmai le-am aflat.

— Astea-s nume de ţînci, spuse Merridew. De ce să fiu Jack? Mă cheamă Merridew.

Ralph se întoarse brusc. Vocea băiatului arăta că ştie ce vrea.

— Pe urmă, continuă Piggy, pe ăla... am uitat...

— Vorbeşti prea mult, spuse Jack Merridew. Gura, Fatty[2].

Izbucniră rîsete.

— Nu-l cheamă Fatty! strigă Ralph, numele lui adevărat e Piggy!

— Piggy!

— A, Piggy!

Pînă şi ţîncii ţinură isonul hohotelor de rîs. Printre băieţi se formă o vreme un circuit închis de simpatie, lăsîndu-l pe Piggy în afară; grăsanul se îmbujora, înclină capul şi îşi şterse din nou ochelarii.

În cele din urmă, rîsul se domoli şi apelul continuă. Printre cei din cor, Maurice era primul ca înălţime după Jack; era lat în umeri şi zîmbea tot timpul. Mai era şi un băiat slăbuţ, cu mişcări furişe, pe care nu-l cunoştea nici unul; stătea izolat şi firea lui ascunsă arăta limpede că nu voia să aibă de-a face cu nimeni. Murmură că se numea Roger şi tăcu. Bill, Robert, Harold, Henry; băiatul din cor care leşinase se sprijini în capul

---

[2] Grăsanul.

oaselor de trunchiul unui palmier, îi zîmbi uşor lui Ralph şi spuse că se numeşte Simon.

— Trebuie să hotărîm cum vom fi salvaţi, zise Jack.

Băieţii se foiră. Unul dintre puşti, Henry, spuse că voia să plece acasă.

— Gura! îi zise Ralph şi ridică absent cochilia. Cred c-ar trebui s-avem un şef care să ia hotărîri.

— Un şef! Un şef!

— Eu trebuie să fiu şeful, zise Jack cu o obrăznicie sfruntată, fiindcă sînt coristul principal şi şeful clasei. Ştiu să cînt în do diez.

Băieţii se foiră din nou.

— Foarte bine atunci, spuse Jack. Eu...

Ezită. Băiatul brunet, Roger, se trezi în sfîrşit şi vorbi răspicat:

— Să votăm.

— Da!

— Să votăm pentru şef!

— Să votăm...

Jocul de-a votatul era aproape la fel de plăcut ca şi cel cu cochilia. Jack încercă să protesteze, dar în hărmălaia iscată, dorinţa tuturor de a avea un şef se transformă în alegere, prin aclamarea lui Ralph. Nici unul dintre băieţi n-ar fi putut găsi o justificare serioasă alegerii. Doar Piggy dăduse dovadă de bun simţ, în vreme ce faptele îl desemnau clar pe Jack ca şef. Nemişcarea lui

Ralph le atrăsese atenţia: apoi înălţimea şi aspectul lui plăcut; şi, ca un element tainic, dar foarte puternic — cochilia. Cel care suflase în cochilie, cel care stătuse şi îi aşteptase pe platformă cu scoica delicată bălăbănindu-i-se pe genunchi, făcea o figură aparte.

— Pe cel cu scoica!

— Ralph! Ralph!

— Să-l alegem şef pe cel cu trompeta!

Ralph ridică mîna, impunînd tăcere.

— Foarte bine. Cine-l vrea pe Jack ca şef?

Cu o supunere obosită, corul înălţă mîinile.

— Cine mă vrea ca şef?

Toate mîinile, în afară de cele ale coriştilor şi a lui Piggy, se ridicară imediat. Apoi Piggy o ridică şi el, vrînd-nevrînd.

— Atunci eu sînt şeful, numără Ralph.

Cercul izbucni în aplauze. Pînă şi corul aplaudă; pistruii de pe faţa lui Jack dispărură sub roşeaţa jignirii. Se ridică, apoi se răzgîndi şi se aşeză la loc, în timp ce văzduhul vuia. Ralph îl privi, gata să-i ofere ceva.

— Fireşte, corul e al tău.

— Am putea face o armată din el...

— Sau vînători...

— Am putea...

Îmbujorarea dispăru de pe faţa lui Jack. Ralph ceru din nou cu mîna să se facă tăcere.

— Jack e şeful corului. Băieţii ar putea... ce-ai vrea să fie?

— Vînători.

Jack şi Ralph schimbară zîmbete de afecţiune timidă. Ceilalţi începură să vorbească înfocat.

— Foarte bine, corul. Scoateţi-vă pelerinele, zise Jack şi se ridică.

Băieţii din cor, ca şi cum ar fi scăpat de şcoală, se ridicară, începură să trăncănească şi îşi aşezară pelerinele negre pe iarbă la grămadă. Jack şi-o puse pe-a lui pe trunchiul de lîngă Ralph. Pantalonii scurţi şi cenuşii i se lipiseră de trup din cauza transpiraţiei. Ralph îi privi cu admiraţie, iar cînd Jack observă, îi explică:

— Am încercat să mă caţăr pe dealul ăla ca să văd dacă e apă împrejur. Da' ne-a chemat scoica ta.

Ralph îi zîmbi şi ridică scoica, impunînd tăcere.

— Ascultaţi-mă cu toţii. Trebuie să am timp ca să văd cum stau lucrurile. Nu pot hotărî pe loc ce-i de făcut. Dacă nu-i o insulă, o să fim salvaţi imediat. Aşa că trebuie să hotărîm dacă e sau nu o insulă. Rămîneţi cu toţii pe loc, aşteptaţi şi nu vă îndepărtaţi. Trei dintre noi — dacă luăm mai mulţi, o să ne încurcăm şi-o să ne rătăcim — trei dintre noi o să plecăm în cercetare. O să merg eu, Jack şi...

Se uită împrejur la feţele aprinse de emoţie. Nu

ducea lipsă de băieţi dintre care să aleagă.

— Şi Simon.

Băieţii din jurul lui Simon chicotiră, iar el se ridică şi rîse scurt. Paloarea leşinului îi dispăruse; era un băieţel subţirel, vioi, privind pe sub o claie de păr drept, negru şi aspru, care îi atîrna în laţe.

Dădu din cap spre Ralph.

— Bine.

— Şi eu...

Jack înşfăcă un cuţit lung din buzunarul de la spate şi-l înfipse într-un trunchi. Murmurul se stîrni iar, apoi se stinse.

Piggy se foi.

— Vin şi eu.

Ralph se întoarse spre el.

— Nu eşti bun la aşa ceva.

— Dar...

— N-avem nevoie de tine, i-o tăie Jack. Trei sîntem de-ajuns.

Ochelarii lui Piggy scînteiară.

— Am fost cu el cînd a găsit cochilia. Am fost cu el înaintea celorlalţi.

Nici Jack şi nici restul nu-i dădură vreo atenţie. Se împrăştiară cu toţii. Ralph, Jack şi Simon săriră de pe platformă şi o luară de-a lungul plajei, trecînd de bazin. Piggy se ţinu bombănind în urma lor.

— Dacă Simon merge între noi, atunci o să

vorbim peste capul lui, zise Ralph.

Cei trei începură să meargă la pas. Din cînd în cînd, Simon trebuia să facă doi paşi mici şi repezi ca să-i ajungă. Ralph se opri brusc şi se întoarse spre Piggy.

— Ascultă!

Jack şi Simon se prefăcură că nu observă nimic, îşi văzură de drum.

— Nu poţi să vii cu noi!

Ochelarii lui Piggy se aburiră iar — de data asta de umilinţă.

— Tu le-ai spus! După ce că te-am rugat.

Se înroşi, iar buzele îi tremurară.

— După ce te-am rugat că nu vreau...

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— De faptul că mi se spune Piggy Ţi-am zis că nu-mi pasă cîtă vreme n-au să mă strige Piggy; te-am rugat să nu le zici, dar te-ai apucat şi le-ai spus imediat...

Se aşternu tăcerea. Ralph îl privi pe Piggy cu mai multă înţelegere, îşi dădu seama că îl jignise şi că îl zdrobise sufleteşte. Ezită între două căi — de a-şi cere scuze sau de-a continua cu jignirile.

— Mai bine Piggy decît Fatty, conchise el cu brutalitatea conducătorului înnăscut, dar, oricum, îmi pare rău dacă te simţi jignit. Întoarce-te, Piggy, şi strînge numele băieţilor. Asta-i treaba ta. La revedere.

Se întoarse şi o rupse la fugă după cei doi. Piggy rămase nemişcat, iar indignarea de pe faţă îi dispăru treptat. Reveni la platformă.

Cei trei băieţi păşeau repede pe nisip. Fluxul scăzuse, iar ierburile marine întăriseră o fîşie a plajei, făcînd-o tare ca o şosea. Un fel de splendoare se răspîndi asupra lor şi asupra peisajului; îi pătrunse şi se simţiră fericiţi. Se întoarseră unul spre celălalt, rîseră tare şi vorbiră fără să se asculte. Văzduhul sclipea. Ralph, simţind nevoia de-a găsi o explicaţie, stătu în mîini şi căzu. Cînd încetară să rîdă, Simon îi mîngîie timid braţul lui Ralph; trebuiră să rîdă din nou.

— Hai, zise imediat Jack, sîntem exploratori.

— Mergem pînă la capătul insulei şi ne uităm după colţ, zise Ralph.

— Dacă o fi într-adevăr o insulă...

Acum, aproape de sfîrşitul după-amiezei, mirajele se mai domoleau. Găsiră capătul insulei, care apărea foarte desluşit, fără să-şi fi pierdut, prin magia mirajelor, forma sau realitatea. O îngrămădire obişnuită de blocuri cubice, cu o stîncă imensă înălţîndu-se din lagună. Pe stîncă îşi aveau cuibul păsările marine.

— Parcă-i glazura de pe o prăjitură roz, zise

Ralph.

— Nu-i nimic de văzut după colţ, fiindcă nu există un colţ, zise Jack. E o mică îndoitură — şi, vă daţi seama, stîncile sînt tot mai greu de urcat...

Ralph îşi puse mîna streaşină la ochi şi urmări conturul zdrenţuit al colţilor stîncoşi ce înaintau spre munte. Această parte a plajei era mai aproape de munte decît toate celelalte.

— O să încercăm să ne căţărăm pe munte de aici, zise el. Cred că-i calea cea mai uşoară. E mai puţină vegetaţie de junglă şi mai multă stîncă trandafirie. Haideţi.

Cei trei băieţi începură să se caţere. O forţă necunoscută smulsese şi sfărîmase aceste cuburi, astfel că zăceau strîmb, claie peste grămadă, ca o piramidă. Cele mai răspîndite erau stîncile trandafirii, încălecate de un bloc pus pieziş; iar peste bloc un altul, şi aşa mai departe, pînă cînd masa trandafirie devenea o aglomerare de stînci în echilibru, izbucnind din fantastica încrengătură a lianelor din pădure. Printre stîncile rozalii erau adeseori şi cărări înguste, şerpuind în sus. Băieţii reuşiră să se strecoare de-a lungul lor cu faţa la stîncă, pătrunzînd adînc în universul plantelor.

— Cine-a făcut cărarea asta?

Jack se opri şi îşi şterse faţa de sudoare. Ralph rămase alături, gîfîind.

— Oamenii?

Jack clătină sceptic din cap.

— Animalele, zise el.

Ralph cercetă bezna de sub pomi. Pădurea vibra subtil.

— Haideţi.

Ascensiunea abruptă pe tancurile de stîncă nu se dovedi atît de grea ca trecerile ocazionale prin tufişuri, pentru a da de urma cărării în continuare. Rădăcinile şi tulpinile lianelor erau atît de încîlcite, încît băieţii trebuiau să se furişeze printre ele ca nişte ace flexibile. Singurul lor ghid, în afară de solul cafeniu şi de razele întîmplătoare prin frunziş, era direcţia pantei: dacă o gaură, de pildă, acoperită de dantela lianelor era mai sus sau mai jos decît o alta.

Într-un fel, reuşiră să urce.

Prins în păienjenişul lianelor, poate în cea mai grea clipă, Ralph se întoarse cu ochi strălucitori spre ceilalţi.

— Ţuţ!

— Meserie!

— Mişto!

Greu de ghicit de ce se bucurau. Toţi trei se înfierbîntaseră, erau murdari şi frînţi de oboseală. Ralph se zgîriase rău. Lianele, groase ca pulpele lor, nu le îngăduiau să înainteze decît prin nişte tunele. Ralph strigă de probă şi ascultară cu toţii

ecourile înăbuşite.

— Asta-i o adevărată explorare, zise Jack. Sînt sigur că n-a mai călcat nimeni pe aici.

— Ar trebui să desenăm o hartă, propuse Ralph. Ce păcat că n-avem hîrtie.

— Am putea să zgîriem pe coajă de copac şi să umplem dungile cu lut negru, zise Simon.

Privirile lor învăpăiate se adunară din nou, solemn, în beznă.

— Meserie!

Nu aveau destul loc ca să stea cu capul în jos. Ralph îşi exprimă de data asta intensitatea emoţiei prefăcîndu-se că-l doboară pe Simon cu o lovitură; în curînd, în penumbră se văzu doar un morman de trupuri fericite şi agitate.

Cînd se despărţiră, Ralph vorbi primul:

— Trebuie să ne vedem de drum.

Granitul trandafiriu al stîncii următoare se afla mult dincolo de liane şi de pomi, aşa că reuşiră să urce repede poteca. Drumul îi conduse în pădurea tot mai rară şi întrezăriră întinderea mării. O dată cu spaţiul deschis apăru şi soarele; le usca sudoarea ce le pătrunsese hainele în arşiţa întunecată şi umedă. Calea spre vîrf le părea, în sfîrşit, un fel de căţărare peste stîncile trandafirii, fără să se mai cufunde în beznă. Băieţii îşi croiră drumul prin defilee şi printre bucăţile ascuţite de stîncă.

— Ia uitati-vă! Ia uitaţi-vă!

Sus, deasupra acestui capăt al insulei, stîncile sfărîmate se ridicau ca nişte clăi şi coşuri de casă. Cea de care se sprijinea Jack se mişca şi, cînd o împinse, hurui.

— Haideţi...

Porniră însă nu spre vîrf. Asaltul culmii trebuia să mai aştepte; acum, cei trei băieţi acceptaseră o altă provocare. Stîncă era cît un mic automobil.

— Împingeţi!

Se legănară înainte şi înapoi, pentru a ţine ritmul.

— Împingeţi!

Accelerarea mişcării de pendul, accelerare, accelerare, ridicare, apăsare în punctul final de echilibru... mai tare... mai tare...

— Împingeţi!

Stînca uriaşă se clătină, pivotă pe un punct de sprijin, hotărî să nu se întoarcă, se balansa în aer, se desprinse, căzu, se rostogoli, sări şuierînd prin văzduh şi sapă o groapă adîncă prin bolta pădurii. Ecouri şi păsări îşi luară zborul, un praf alb şi roz pluti în aer, pădurea de sub ei se zgudui, ca şi cum ar fi trecut prin ea un monstru turbat: apoi insula se linişti.

— Ţuţ!

— Ca o bombă!

— Ura!

Cinci minute nu se clintiră de la locul triumfului, în cele din urmă însă, plecară.

Mai departe, drumul spre vîrf se dovedi uşor. Cînd mai aveau cîţiva paşi, Ralph se opri.

— Dumnezeule!

Se aflau pe buza unui golf, sau a unei jumătăţi de golf, în peretele muntelui. Locul era plin cu flori albastre, un fel de plante de stîncă; vegetaţia atîrna peste deschizătura din stîncă şi se răspîndea abundent prin bolta pădurii. Prin aer roiau fluturi, ridicîndu-se de pe plante, zburînd şi aşezîndu-se la loc.

Dincolo de golf se zărea culmea pătrăţoasă a muntelui şi în curînd ajunseră pe ea.

Ghiciseră că era o insulă: tot căţărîndu-se printre stîncile trandafirii, străjuite de mare, şi prin aerul cristalin al înălţimilor, înţeleseseră parcă instinctiv că marea îi înconjura. Dar nu voiau să-şi spună ultimul cuvînt decît odată ajunşi în vîrf, cînd vor fi avut o perspectivă panoramică asupra mării.

Ralph se întoarse spre ceilalţi.

— Tot ce-i aici ne aparţine.

Insula semăna oarecum cu o barcă; cocoşată la un capăt, cobora în spate, anevoios, spre ţărm. De ambele părţi — stînci, recife, vîrfuri de pomi şi o costişă abruptă; înaintea lor, în lungimea bărcii, o coborîre mai domoală, îmbrăcată de pomi şi cu

sclipiri trandafirii, apoi întinderea plată a junglei din insulă, de un verde intens, dar termina la la capăt printr-o coadă trandafirie, în locul unde insula pătrundea în mare se găsea o alta; o stîncă aproape izolată, ca un fort, înfruntîndu-i peste frunziş asemenea unui bastion rozaliu şi îndrăzneţ.

Băieţii cercetară totul, apoi se uitară în largul mării. Erau sus de tot, iar după-amiaza trecuse de mult; mirajele nu răpeau perspectivei nimic din limpezimea ei.

— Uite un recif. Un recif de coral. Am văzut poze cu stînci de-astea.

Reciful situat cam la un kilometru depărtare, şi mergînd paralel cu aşa-zisa lor plajă, îngrădea mai multe laturi ale insulei. Aşa cum se ivea schiţat pe mare, părea opera unui uriaş care se aplecase pentru a reproduce forma insulei, trăgînd o linie continuă cu creta, dar obosind înainte de-a fi terminat. Apa din golf era albastru-verzuie, iar stîncile şi plantele marine se vedeau ca într-un acvariu; dincolo de brîul de recife lucea albastrul întunecat al mării. Fluxul înainta, dîre lungi de spumă se spărgeau de stînci şi, pentru o clipă, băieţii simţiră că barca se mişca încet la pupa.

Jack arătă în jos.

— Uite unde am aterizat.

În spatele prăpăstiilor şi al stîncilor se deschidea o spărtură printre pomi; trunchiuri zdrobite, apoi brazda, lăsînd între ea şi mare franjuri de palmieri. Tot acolo, înfiptă în lagună, era şi platforma alături de care se foiau ca nişte insecte siluetele copiilor.

Ralph schiţă cu degetul o linie şerpuitoare, pornind din locul sterp unde stăteau, pe pantă, în josul defileului, printre flori, ocolind în cercuri stîncă de la care pornea brazda.

— Ăsta-i drumul cel mai scurt înapoi.

Cu ochii strălucitori, cu gurile deschise, triumfători, savurau dreptul de a domina. Se simţeau înălţaţi: erau prieteni.

— Nu văd nici o dîră de fum de la vreun sat, sau vreo barcă, remarcă Ralph. O să ne asigurăm mai tîrziu; dar nu cred că insula-i locuită.

— O s-avem ce mînca! strigă Jack. O să vînăm! O să prindem animale... pîn-au să vină să ne ia de-aici.

Simon îi privi tăcut, dădu din cap, iar părul negru îi căzu pe frunte şi pe ceafă; faţa îi strălucea.

Ralph se uită în jos, în direcţia opusă, unde nu se vedea nici un recif.

— E mai abrupt, zise Jack.

Ralph îşi făcu palmele căuş.

— Bucăţica aia de pădure de acolo, de jos... o

ţine muntele.

Fiecare loc vizibil de pe munte era împădurit — doar flori şi pomi. Pădurea fremăta, mugi şi plesni ca un bici. Florile de stîncă din apropiere tresăriră şi briza aduse o clipă răcoarea pe feţele lor.

— Totul ne aparţine, spuse Ralph şi îşi întinse braţele.

Rîseră, făcură salturi şi urlară pe munte.

— Mi-e foame!

Cînd Simon pomeni că îi era foame, îşi dădură seama că şi lor le era.

— Haideţi, zise Ralph, am aflat ce voiam.

Coborîră pe o costişă de stîncă, căzură printre flori şi îşi croiră drum pe sub pomi. Se opriră şi cercetară curioşi desişurile dimprejur.

Simon vorbi primul.

— Parcă sînt nişte lumînări. Tufişuri de lumînare. Muguri de lumînare.

Erau tufişuri de tuia întunecate şi frumos mirositoare, iar mugurii, de un verde ca ceara, stăteau strînşi la lumină. Jack spintecă unul cu briceagul şi zeama îi împroşcă.

— Muguri de lumînare.

— Nu-i poţi aprinde, zise Ralph. Doar seamănă cu lumînările.

— Sînt luminări verzi, spuse Jack dispreţuitor, nu le putem mînca. Haideţi.

Se aflau la marginea pădurii dese şi păşeau

obosiţi pe o potecă, cînd deodată auziră zgomote — guiţături — şi zgomotul sacadat al unor copite pe o potecă. Pe cînd înaintau, guiţăturile crescură, devenind disperate. Găsiră un purceluş prins într-o plasă de liane, zbătîndu-se, pradă unei spaime demente, ca să iasă din plasa elastică. Guiţa subţire, foarte ascuţit şi insistent. Cei trei băieţi se repeziră, iar Jack îşi scoase cuţitul cu un gest larg. Ridică braţul. Urmă o tăcere scurtă după care porcul continuă să guiţe, lianele continuară să se smucească, iar lama continuă să strălucească la capătul braţului osos. Pauza dură atît cît animalul să priceapă ce îngrozitoare va fi lovitura ce i se pregătea. Apoi purceluşul se smulse dintre liane şi o zbughi prin tufişuri. Băieţii se uitară unii la alţii, iar apoi la locul dramei. Jack pălise sub pistrui. Dîndu-şi seama că ţinea încă în aer cuţitul, îşi coborî braţul şi vîrî lama la loc în teacă. Ruşinaţi, izbucniră toţi trei în hohote de rîs şi porniră să coboare înapoi pe potecă.

— Alegeam locul, zise Jack. Aşteptam să mă hotărăsc unde să-l împung.

— Porcii se înjunghie, nu se împung, îl corectă Ralph violent. Se spune întotdeauna înjunghiatul unui porc.

— Îl înţepi în grumaz şi laşi să se scurgă sîngele, zise Jack, altfel nu poţi mînca din carnea

lui.

— De ce n-ai...?

Ştiau cu toţii motivul pentru care Jack nu lovise: din pricina spaimei imense stîrnite de cuţitul ce cobora şi avea să taie în carne vie; din pricina sîngelui de nesuportat.

— Eram gata, zise Jack.

Mergea înaintea lor şi nu-i vedeau chipul.

— Alegeam locul. Data viitoare...!

Îşi smulse cuţitul din teacă şi-l înfipse într-un pom. Data viitoare avea să fie fără milă. Se uită împrejur fioros, sfidîndu-i să-l contrazică. Ieşiră la lumina soarelui, se apucară să caute şi să devoreze hrana, apoi înaintară pe brazdă spre platformă şi spre adunarea băieţilor.

II
Focul de pe munte

Nici nu apucă Ralph să termine cu suflatul în cochilie, că platforma se şi umplu, întrunirea de acum se deosebea de cea de dimineaţă. Soarele după-amiezei cădea pieziş de pe cealaltă parte a platformei şi majoritatea copiilor, simţind prea tîrziu arsura razelor, îşi puseseră hainele. Băieţii din cor, care nu mai formau un grup compact, îşi scoseseră pelerinele.

Ralph stătea pe un trunchi prăbuşit, cu partea stîngă a trupului la soare. La dreapta lui se găsea grosul corului; la stîngă băieţii mai mari, care nu se cunoscuseră înainte de evacuare; în faţă, pe iarbă, se ghemuiau ţîncii.

Tăcere. Ralph ridică pe genunchi scoica trandafiriu-gălbuie şi o briză bruscă împrăştie lumină pe platformă. Nu era decis dacă să se ridice sau să rămînă jos. Se uită la stînga, spre bazin. Piggy stătea alături, dar nu-l ajuta.

Ralph îşi drese glasul.

— Aşa.

Îşi dădu seama că putea să vorbească fluent şi să le spună ce-avea de spus. Îşi trecu mîna prin părul blond şi vorbi:

— Sîntem pe o insulă. Ne-am suit pe vîrful

muntelui şi-am văzut apă de jur împrejur. N-am văzut nici case, nici fum, nici urme de paşi, nici bărci şi nici oameni. Sîntem pe o insulă nelocuită, fără alţi oameni pe ea.

— Cu toate astea, e nevoie de o armată... ca să vînăm, îl întrerupse Jack. Ca să vînăm porci...

— Da. Sînt porci pe insulă.

Toţi trei încercară să descrie animalul roz ce se zbătuse în liane.

— Am văzut...

— Guiţa...

— A scăpat...

— Înainte de a-l putea omorî... dar... data viitoare!

Jack înfipse cuţitul într-un trunchi şi se uită în jur provocator.

Întrunirea se linişti.

— Aşa că, vedeţi, zise Ralph, avem nevoie de vînători ca să facem rost de carne. Şi mai e ceva.

Ridică scoica de pe genunchi şi se uită la feţele vărgate de soare.

— Nu există nici un om mare. Va trebui s-avem singuri grijă de noi.

Întrunirea murmură, apoi tăcu.

— Şi încă un lucru. Nu se poate să vorbim toţi odată. Va trebui să ridicăm mîna, ca la şcoală.

Ţinu scoica în faţă şi se uită la gura ei.

— Am să-i dau cochilia celui care vorbeşte.

— Cochilia?

— Aşa se cheamă scoica. Am să-i dau cochilia primului care vorbeşte. S-o ţină cînd vorbeşte.

— Dar...

— Ascultă...

— Şi nu-l va întrerupe nimeni. Doar eu.

Jack se ridică în picioare.

— Să facem reguli! strigă el nervos. O groază de reguli! Iar dacă le încalcă cineva...

— Ura!

— Ţuţ!

— Bang!

— Bong!

Ralph simţi că i se ia scoica din poală. Piggy, în picioare, strînse la piept marea cochilie gălbuie şi strigătele se stinseră. Jack rămase în picioare, se uită nesigur la Ralph, care îi zîmbi, şi mîngîie buşteanul. Jack se aşează. Piggy îşi scoase ochelarii şi clipi des, în timp ce-i ştergea de cămaşă.

— Îl încurcaţi pe Ralph. Nu-l lăsaţi să ajungă la lucrul cel mai important.

Se întrerupse pentru a urmări efectul.

— Cine ştie că sîntem aici? Ia spuneţi!

— Se ştie la aeroport.

— Ala cu trompeta...

— Tăticu.

Piggy îşi puse ochelarii.

— Nimeni nu ştie unde sîntem, zise Piggy.

Era mai palid decît înainte şi se emoţionase.

— Poate că ştiau unde mergem; dar poate că nu. Şi nu ştiu unde sîntem, fiindcă n-am ajuns la destinaţie.

Îi urmări o clipă cu ochi mari, apoi se răsuci pe călcîie şi se aşeză. Ralph îi luă cochilia din mînă.

— Asta voiam şi eu să spun, continuă el, cînd voi toţi, voi toţi...

Se uită la feţele lor atente.

— Avionul a fost doborît de tir şi s-a prăbuşit în flăcări. Nimeni nu ştie unde sîntem. Am putea să rămînem aici vreme îndelungată.

Tăcerea era atît de desăvîrşită, încît auzeau gîfîiturile lui Piggy. Soarele se strecură şi se aşternu auriu pe jumătate din platformă. Briza care se ţinuse scai de ei pe lagună, ca o pisicuţă, se furişă pe platformă şi se pierdu în pădure. Ralph dădu în lături smocul de păr blond care îi atîrna pe frunte.

— Aşa că s-ar putea să rămînem aici vreme îndelungată.

Tăcere. Deodată, Ralph zîmbi.

— Sîntem însă pe o insulă bună. Jack, Simon şi cu mine ne-am căţărat pe munte. E grozav. Am găsit hrană şi băutură şi...

— Stînci...

— Şi flori albastre...

Piggy, revenindu-şi oarecum, arătă spre cochilia din mîinile lui Ralph, iar Jack şi Simon tăcură. Ralph continuă.

— Dacă tot trebuie să aşteptăm, ne-am putea distra pe insulă.

Făcu un gest larg.

— E ca într-o carte.

Se iscă hărmălaie.

— Comoara din insulă...

— Rîndunici şi amazoane...

— Insula coralilor...

Ralph scutură cochilia.

— E insula noastră. E o insulă bună. Pînă vin oamenii mari să ne ia de-aici, ne putem distra.

Jack întinse mîna după cochilie.

— Sînt şi porci, zise el. Si hrană; şi apă în care să ne scăldăm, în rîuleţul de colo — tot ce vrei. A mai descoperit cineva ceva?

Îi dădu înapoi cochilia lui Ralph şi se aşează. Se părea că nimeni nu mai descoperise altceva.

Băieţii mai mari îl observară primii pe băieţelul care se opunea. Un grup de copii mici îl împingeau, iar el nu voia să înainteze. Un nichipercea de vreo şase ani, care pe o parte a feţei avea o pată, un semn din naştere, de culoarea dudei. Stătea în picioare, scăldat de lumina violentă a atenţiei generale; scurma în iarba aspră cu degetul mare de la picior.

Bombănea şi era gata să izbucnească în plîns.

Ceilalţi băieţei, care şopteau, dar erau serioşi, îl împinseră spre Ralph.

— Foarte bine, zise Ralph, haide, apropie-te.

Băieţelul se uită împrejur, cuprins de panică.

— Vorbeşte!

Băieţelul întinse mîna după cochilie, iar adunarea hohoti; îşi retrase brusc mîinile şi începu să plîngă.

— Daţi-i cochilia! strigă Piggy. Daţi-i cochilia!

În cele din urmă, Ralph îl convinse să ţină scoica, dar între timp hohotele îi curmaseră băieţelului vocea. Piggy îngenunche alături de el cu scoica într-o mînă, ascultînd şi traducînd adunării cele auzite.

— Vrea să ştie ce-aveţi de gînd cu şarpele ăla.

Ralph rîse, iar ceilalţi băieţi îl imitară. Băieţelul se ghemui şi mai mult.

— Care şarpe?

— Spune că există o fiară.

— O fiară?

— Ca un şarpe. Foarte mare. A văzut-o.

— Unde?

— În pădure.

Briza rătăcitoare, sau poate apusul soarelui, strecură niţică răcoare pe sub pomi. Băieţii o simţiră şi se foiră stingheriţi.

— Nu există nici o fiară şi nici un şarpe pe o

insulă ca asta, explică Ralph prietenos. Nu trăiesc decît în ţările mari, ca Africa sau India.

Murmure; capetele confirmară printr-o mişcare gravă.

— Zice că fiara a venit pe întuneric.

— Atunci n-a putut s-o vadă!

Rîsete şi strigăte de bucurie.

— Aţi auzit? Zice c-a văzut-o pe întuneric...

— Susţine cu încăpăţînare c-a văzut-o. Fiara a venit şi pe urmă a plecat, s-a întors şi-a vrut să-l mănînce...

— A visat.

Ralph rîse şi se uită împrejur, aşteptînd confirmarea din partea băieţilor. Cei mai mari fură de acord; dar ici şi colo, printre ţînci, stăruia o neîncredere care trebuia risipită altfel decît prin asigurări raţionale.

— Probabil c-a visat urît, după ce s-a tot opintit printre lianele alea.

Aprobară din nou grav; auziseră de coşmaruri.

— Zice c-a văzut fiara, şarpele ăla, şi vrea să ştie dacă o să se întoarcă din nou astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

— Zice că dimineaţa s-a transformat într-o liană, una de-aia din pomi, groasă ca frînghia şi care atîrnă de pe ramuri, întreabă dacă o să se mai întoarcă astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

Nu mai rîdea nimeni, toţi urmăreau discuţia cu un aer grav. Ralph îşi trecu mîinile prin păr şi se uită la băieţel amuzat, dar şi enervat.

Jack luă cochilia.

— Ralph are dreptate, fireşte. Nu-i nici un şarpe. Chiar dac-ar fi, o să-l vînăm şi-o să-l omorîm. O să vînăm porci şi-o s-avem carne pentru toţi. Şi-o să ne uităm şi după şarpe...

— Da' nu-i nici un şarpe!

— O să vedem cînd o să mergem la vînătoare.

Ralph se enervă şi, pentru o clipă, se simţi învins. Părea confruntat cu un lucru intangibil. Din ochii care îl priveau atît de concentrat dispăruse orice veselie.

— Da' nu-i nici o fiară!

O forţă de care nu fusese conştient îl îmboldi să declare din nou răspicat:

— Vă spun că nu-i nici o fiară.

Adunarea tăcea.

Ralph ridică din nou cochilia şi buna dispoziţie îi reveni cînd se gîndi la ce avea să le spună.

— Ajungem acum la lucrul cel mai important. M-am gîndit. M-am gîndit la el în timp ce ne căţăram pe munte.

Le aruncă celorlalţi doi un zîmbet larg şi complice.

— Şi chiar acum pe plajă. Uite la ce m-am gîndit. Trebuie să ne distrăm. Şi trebuie să fim

salvaţi.

Strigătele aprobatoare ale adunării îl loviră ca un val şi îşi pierdu şirul. Se gîndi din nou.

— Trebuie să fim salvaţi; şi, fireşte, vom fi salvaţi.

Bombănituri. Simpla afirmaţie, nesprijinită de vreo dovadă, ci doar de greutatea noii autorităţi a lui Ralph, stîrni uşurare şi veselie. Trebui să scuture cochilia înainte de a se face auzit.

— Tatăl meu e în marină. A zis că nu mai există nici o insulă necunoscută. Zice că regina are o cameră mare, plină de hărţi, pe care sînt desenate toate insulele din lume. Aşa că are şi o fotografie a insulei ăsteia.

Din nou veselie şi bună dispoziţie.

— Şi, într-o bună zi, au să trimită aici un vapor. S-ar putea să fie chiar vaporul lui tăticu. Aşa că vedeţi, într-o bună zi tot o să fim salvaţi.

Se opri, încîntat de concluzie. Adunarea se simţi mai în siguranţă în urma cuvintelor lui. Acum ţineau la el şi îl respectau. Izbucniră în aplauze şi în curînd platforma răsuna de zgomotul lor. Ralph roşi, se uită într-o parte la Piggy, care plesnea de admiraţie, şi apoi în cealaltă la Jack, care rînjea, arătînd că şi el ştia să bată din palme.

Ralph scutură cochilia.

— Tăceţi! Aşteptaţi! Ascultaţi!

Continuă în tăcere, purtat de propriul triumf.

— Mai e ceva. Să-i ajutăm să ne găsească. Dacă se apropie un vapor de insulă, poate că n-o să ne observe. Aşa că trebuie să facem fum pe vîrful muntelui! Să aprindem un foc!

— Un foc! Să aprindem un foc!

Toţi băieţii se ridicară brusc în picioare. Jack răcnea printre ei, uitînd de cochilie.

— Haideţi! După mine!

Pe sub palmieri se stîrni un zgomot care anunţă fojgăiala. Ralph se sculase şi el, ţipînd să se facă linişte, dar fără să-l audă cineva. Gloata se îndreptă deodată spre înălţimile insulei şi dispăru în urma lui Jack. Chiar şi ţîncii plecară, croindu-şi drum printre frunzele şi crăcile rupte. Nu rămaseră decît Ralph, cu cochilia în mînă, şi Piggy.

Piggy îşi regăsise răsuflarea.

— Ce ţînci! zise el dispreţuitor. Se poartă ca nişte ţînci!

Ralph îl privi bănuitor şi lăsă cochilia pe trunchiul unui copac.

— Sînt sigur c-a trecut ora ceaiului, zise Piggy. Ce-şi închipuie c-au să facă pe muntele ăla?

Mîngîie cu respect scoica, apoi se opri şi îşi înălţă privirea.

— Ralph! Ei! Unde te duci?

Ralph înainta din greu peste primele valuri ale brazdei. Departe, înaintea lui, răsunau trosnituri

şi rîsete. Piggy îl privi dezgustat.

— Ca nişte ţînci...

Suspină, se aplecă şi îşi înnodă şireturile. Zgomotul adunării în mişcare se pierdu pe munte. Apoi, cu expresia de martir a unui tată pus să îndure scrîntelile copiilor, luă cochilia, se îndreptă spre pădure şi trecu peste brazdă.

Sub cealaltă parte a vîrfului muntelui se afla o platformă împădurită. Ralph se trezi din nou că repetă gestul de a-şi face mîinile căuş.

— Uite, acolo jos avem lemne de foc.

Jack îi dădu dreptate şi se trase de buza inferioară. Cam la treizeci de metri mai jos de ei, pe peretele mai abrupt al muntelui, platforma părea locul ideal pentru obţinerea combustibilului. Pomii, sub arşiţa umedă, nu aveau destul pămînt ca să crească, se prăbuşeau prematur şi putrezeau; lianele îi cotropeau, dar alte vlăstare căutau să iasă la lumină.

Jack se întoarse spre corul gata să-i execute ordinele. Sepcile lor negre, simbolice, le alunecaseră pe ureche, ca nişte berete.

— O să facem un morman de vreascuri. Haideţi!

Găsiră o potecă potrivită şi începură să tragă de vreascuri. Pînă şi copiii care ajunseseră în vîrf

îşi dădură drumul la vale, apucîndu-se cu toţii de treabă. Doar Piggy nu muncea. Aproape toate vreascurile erau atît de putrede, încît cînd trăgeai de ele se rupeau, stîrnind un nor de aşchii, de viermi şi de putreziciuni; cîteva trunchiuri ieşiră însă întregi. Gemenii Sam şi Eric fură primii care găsiră un buştean bun, dar nu reuşiră să-l scoată pînă cînd Ralph, Jack, Simon, Roger şi Maurice nu-l apucară şi ei.

Încetul cu încetul, traseră lemnul mort şi grotesc pe stîncă şi îl rostogoliră peste ea. Fiecare grup de băieţi îşi aduse contribuţia, mare sau mică, şi mormanul de vreascuri crescu. La întoarcere, Ralph se trezi că duce un buştean împreună cu Jack şi îşi zîmbiră, împărţind greutatea. Din nou, prin briză, prin strigăte şi printre razele piezişe ale soarelui se răspîndi acea splendoare, acea stranie şi nevăzută lumină a prieteniei, a aventurii şi a mulţumirii.

— E îngrozitor de greu.

— Nu pentru noi doi, zise Jack şi îi întoarse zîmbetul.

Împreună, unindu-şi eforturile sub povară, înaintară din greu pe ultima parte abruptă a muntelui. Intonară: Unu! Doi! Trei! şi zvîrliră buşteanul peste mormanul uriaş de crăci. Apoi se dădură înapoi, rîzînd cu mare chef, iar Ralph stătu în mîini. Mai jos, pe munte, băieţii încă munceau,

deşi unii dintre cei mici pierduseră interesul şi căutau fructe prin noua pădure. Gemenii, cu o inteligenţă nebănuită, urcară muntele cu braţele pline de frunze uscate şi le aruncară peste morman. Rînd pe rînd, dîndu-şi seama că mormanul crescuse destul, băieţii încetară să plece după vreascuri şi rămaseră înconjuraţi de vîrfurile trandafirii şi zdrobite ale muntelui. Respirau regulat şi transpiraţia li se zvîntase.

Ralph şi Jack se priviră, în timp ce restul de băieţi se odihneau alături, îi cuprinse treptat un sentiment de ruşine şi nu ştiau cum să-şi înceapă mărturisirile.

Ralph vorbi primul, roşu la faţă.

— Vrei?

Îşi drese glasul şi continuă.

— Vrei să aprinzi focul?

Acum, cînd absurditatea situaţiei devenise limpede, Jack roşi şi el. Începu să se bîlbîie.

— Freci două beţişoare. Le freci...

Îi aruncă o privire lui Ralph, care îşi mărturisi confuz incompetenţa.

— Are cineva chibrituri?

— Faci un arc şi învîrteşti săgeata, zise Ralph.

Îşi frecă mîinile, imitînd mişcarea.

— Pssst! Pssst!

Deasupra muntelui sufla slab briza. Piggy se apropie, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cămaşă;

ieşi cu greu şi atent din pădure, în timp ce lumina soarelui de seară i se reflecta pe ochelari. Ţinea cochilia sub braţ.

— Piggy, ai cumva chibrituri? îi strigă Ralph.

Ceilalţi băieţi reluară strigătul pînă cînd tot muntele vui. Piggy clătină din cap şi se apropie de mormanul de vreascuri.

— Dumnezeule! Ce mai morman!

Jack arătă brusc cu mîna.

— Ochelarii lui — să-i folosim ca lupe!

Îl înconjurară mai înainte ca Piggy să poată da înapoi.

— Hei, lăsaţi-mă în pace!

Scoase un urlet de groază cînd Jack îi smulse ochelarii.

— Aveţi grijă! Daţi-mi-i înapoi! De-abia mai văd! O să spargeţi cochilia!

Ralph îl împinse cu cotul şi îngenunche lîngă morman.

— La o parte din lumină!

Băieţii se împingeau şi se trăgeau, oferind o mînă de ajutor. Ralph mişcă ochelarii înainte şi înapoi, dintr-o parte într-alta, pînă cînd imaginea albă şi lucioasă a soarelui în asfinţit se aşternu pe o bucată de lemn putred. Aproape imediat, un fir subţire de fum se înălţă şi îl făcu să tuşească. Jack îngenunche şi el şi suflă încet, pînă cînd fumul se împrăştie, se îngroşă şi apăru o

flăcăruie. Flacăra, aproape invizibilă la început în lumina vie a soarelui, cuprinse o ramură, crescu, prinse timid culoare şi ajunse la o cracă unde explodă cu o trosnitură violentă. Se prelinse în sus şi băieţii izbucniră în strigăte de veselie.

— Ochelarii! urlă Piggy. Daţi-mi ochelarii!

Ralph se îndepărtă de morman şi lăsă ochelarii în mîinile întinse nesigur de Piggy Vocea acestuia se transformă într-un murmur.

— Totu-i neclar. Nici nu-mi văd mîna... !

Băieţii ţopăiau de fericire. Mormanul era putred şi uscat ca iasca, încît crăci întregi se predau cu voluptate flăcărilor galbene care se avîntau în sus, aruncînd o jerbă mare de foc la şapte metri. Căldura bătea la mare distanţă în jur, iar briza era un rîu de scîntei. Trunchiurile se fărîmiţau într-o pulbere albă.

— Mai aduceţi lemne! Aduceţi cu toţii lemne! strigă Ralph.

Viaţa deveni o întrecere cu focul, iar băieţii se risipiră prin pădurea de pe costişă, înălţarea unui drapel de flăcări fîlfîind permanent pe munte, iată sarcina imediată; nimeni nu se gîndea la urmări. Pînă şi copiii cei mai mici, cînd nu se lăsau ademeniţi de fructe, aduceau vreascuri şi le aruncau în foc. Aerul se mişcă puţin mai repede, transformîndu-se într-un vînt uşor, încît părţile adăpostite şi cele din care bătea vîntul se

deosebeau limpede, într-o parte aerul era răcoros, în cealaltă focul azvîrlea un braţ sălbatic de arşiţă, care făcea ca părul copiilor să se zbîrlească pe loc. Băieţii simţiră vîntul serii pe feţele umede şi se opriră să se bucure de prospeţimea lui; atunci descoperiră că erau frînţi de oboseală. Se aruncară jos la umbră, printre stîncile sparte. Pala se micşoră repede; apoi mormanul se prăbuşi pe dinăuntru cu un zgomot moale, de cenuşă, aruncînd o nouă jerbă de scîntei, care se aplecă şi se risipi în vînt. Băieţii zăceau suflînd din greu, ca nişte cîini.

Ralph îşi înălţă fruntea de pe braţe.

— N-a fost bine!

Roger scuipă la ţintă în cenuşa fierbinte.

— Ce vrei să spui?

— N-a ieşit fum. Doar o pălălaie.

Piggy se aşezase între două stînci, ţinînd cochilia pe genunchi.

— N-a fost un foc care să ne fie de folos, zise el. Nici n-am putea să-l ţinem aprins, chiar dac-am încerca.

— Ce să zic, grozav ai mai încercat, zise Jack dispreţuitor. Te-ai mulţumit să stai.

— L-am aprins cu ochelarii lui, spuse Simon, ştergîndu-se cu braţul pe obrajii negri. Ăsta a fost ajutorul lui.

— Am cochilia, răspunse Piggy indignat. Lăsaţi-

mă să vorbesc!

— Cochilia nu mai contează pe vîrful muntelui, aşa că taci din gură, zise Jack.

— Am cochilia.

— Să punem crăci verzi, zise Maurice. E cel mai bun mijloc de-a scoate fum.

— Am cochilia...

Jack se întoarse furios.

— Gura!

Piggy se posomori. Ralph îi luă cochilia şi se uită la cercul de băieţi.

— Trebuie să alegem pe cîţiva care să se îngrijească de foc. Oricînd poate să treacă un vapor în depărtare — arătă cu mîna înspre linia întinsă a orizontului — iar dacă semnalăm, o să vină şi-o să ne ia. Şi mai e ceva. Ar trebui să fixăm mai multe reguli. Ne întâlnim unde e cochilia. Aceeaşi regulă aici, sus, ca şi jos pe plajă.

Băieţii îşi dădură asentimentul. Piggy vru să vorbească, surprinse privirea lui Jack şi renunţă. Jack se ridică, întinse braţele să primească cochilia şi ţinu obiectul delicat în mîinile murdare de funingine.

— De acord cu Ralph. Trebuie să fixăm reguli şi să le respectăm. La urma urmei, nu sîntem sălbatici. Sîntem englezi; iar englezii sînt cei mai buni la toate. Aşa că trebuie să ne purtăm

civilizat.

Se întoarse către Ralph.

— Ralph... am să împart corul, adică pe vînătorii mei, în două grupe, şi-o să ne ocupăm noi cu întreţinerea focului...

Acest act generos stîrni un val de aplauze; Jack le zîmbi şi agită cochilia, cerînd tăcere.

— Acum lăsăm focul să se stingă. Tot nu vede nimeni fumul noaptea. Şi-o să-l aprindem iar, cînd o să vrem. Altos — tu ai să te îngrijeşti ca focul să ardă săptămîna asta; săptămîna viitoare, îl facem în trei locuri.

Adunarea aprobă grav.

— Va trebui să avem grijă şi de veghe. Dacă zărim un vapor pe-acolo — îi urmăriră direcţia braţului osos — o să punem pe foc ramuri verzi. O să iasă şi mai mult fum.

Se uitară concentrat la albastrul intens al orizontului, ca şi cum în orice clipă ar fi putut să apară acolo o mică siluetă.

La asfinţit, soarele — o picătură de aur arzător — alunecă tot mai mult spre pragul lumii. O dată cu încetarea luminii şi a căldurii, îşi dădură brusc seama de venirea serii.

Roger luă cochilia şi se uită posac împrejur.

— M-am uitat pe mare. Nici urmă de vapor. Poate că n-o să fim niciodată salvaţi.

Se iscă un murmur, care apoi se stinse. Ralph îi

luă cochilia.

— Am mai spus că-ntr-o bună zi vom fi salvaţi. Trebuie doar să aşteptăm, asta-i tot.

Sfidîndu-i, cuprins de indignare, Piggy luă cochilia.

— Asta am spus şi eu! Am vorbit de întrunirile noastre şi de altele, iar tu mi-ai zis să tac...

Vocea i se înălţă într-un urlet de imputări. Băieţii se foiră şi încercară prin strigăte să-l reducă la tăcere.

— Aţi zis că vreţi un foc mic, dar v-aţi dus şi-aţi strîns un morman de surcele cît o claie. Dacă zic ceva, strigă Piggy, cu un realism amar, îmi spuneţi să tac; dar dacă Jack, sau Maurice, sau Simon...

Se opri în mijlocul tumultului, rămase în picioare, uitîndu-se peste ei, de-a lungul laturii ostile a muntelui, spre locul întins unde găsiseră vreascurile. Apoi izbucni într-un rîs atît de ciudat, încît tăcură cu toţii, privindu-i uimiţi ochelarii lucitori, îi urmăriră privirea şi descoperiră gluma amară.

— Aţi reuşit într-adevăr să aprindeţi un foc mic.

Fumul se înălţa ici şi colo printre lianele atîrnate de pomii uscaţi sau pe cale de-a se usca. Între timp, o limbă de foc răsări la rădăcina unui smoc de ierburi, iar apoi fumul se înteţi. Flăcări mici apărură la rădăcina unui copac, se strecurară

prin frunze şi prin tufişuri, crescînd mereu şi deschizînd drum. O jerbă plesni un trunchi şi se caţără pe el ca o veveriţă viu colorată. Fumul crescu, se cernu printre ramuri şi se rostogoli într-o parte. Veveriţa sări pe aripile vîntului, se agăţă de un alt pom rămas în picioare şi ronţăi de sus în jos. Sub bolta întunecată a frunzelor şi a fumului, focul se înstăpîni pe pădure şi începu s-o roadă. Hectare de fum galben şi negru alunecară lent spre mare. La vederea flăcărilor şi la asaltul irezistibil al focului, băieţii urlară de bucurie şi de entuziasm. Flăcările, cuprinse parcă de o energie sălbatică, se tîrau ca un jaguar pe burtă spre liziera de palmieri tineri ca nişte mesteceni, care străjuiau întinderea de stînci trandafirii. Atinseră primul pom, şi pe ramuri se ivi un frunziş de foc. Inima flăcărilor sări sprinten între arbori, apoi se undui şi învăpăie întregul şir. Mai jos de copiii care ţopăiau de bucurie, vreo patru sute de metri pătraţi de pădure căzuseră pradă fumului şi flăcărilor. Zgomotele izolate ale focului se amestecau într-un răpăit de tobă, care părea că zguduie muntele.

— Aţi reuşit într-adevăr s-aprindeţi un foc mic.

Ralph tresări şi îşi dădu seama că băieţii rămîneau tăcuţi şi nemişcaţi, conştienţi de măreţia şi de spaima forţei dezlănţuite sub ei. Revelaţia, spaima şi măreţia spectacolului îl

înfuriară.

— Mai taci din gură!

— Am cochilia, răspunse Piggy jignit. Am dreptul să vorbesc.

Îl priviră indiferenţi şi traseră cu urechea la răpăitul de tobă al focului. Piggy urmări nervos iadul de flăcări şi strînse cochilia în braţe.

— Va trebui să-l lăsăm să ardă. Şi era lemnul nostru de foc.

Se linse pe buze.

— N-avem nimic de făcut. Va trebui să fim mai atenţi. Mi-e teamă...

Jack îşi mută ochii de la foc.

— Ţi-e întotdeauna teamă! Huo, Fatty!

— Am cochilia, răspunse Piggy trist, şi se întoarse spre Ralph. Am cochilia, nu-i aşa, Ralph?

Ralph se întoarse cu părere de rău de la spectacolul splendid şi măreţ.

— Ce spui?

— Cochilia. Am dreptul să vorbesc.

Gemenii chicotiră.

— Am vrut fum...

— la uitaţi-vă!

O perdea de fum se întindea la o depărtare de mai mulţi kilometri de insulă. Toţi băieţii, cu excepţia lui Piggy, începură să chicotească; nu trecu mult şi se tăvăleau de rîs.

Piggy îşi ieşi din sărite.

— Am cochilia! Vă rog, ascultaţi-mă! în primul rînd, ar fi trebuit să facem adăposturi jos, pe plajă. Noaptea e foarte frig acolo. Dar nici n-a apucat Ralph să spună: "Foc!", şi-aţi pornit cu zbieretele şi urletele aici pe munte. Ca nişte ţînci!

Începură să-i asculte tirada.

— Cum credeţi c-o să fiţi salvaţi, dacă nu vă ocupaţi de lucrurile importante şi nu vă purtaţi civilizat?

Îşi scoase ochelarii şi se prefăcu că lasă cochilia jos; dar mişcarea bruscă a celor mai mulţi dintre băieţii mai mari spre cochilie îl făcu să se răzgîndească. O vîrî la subsuoară şi se ghemui din nou pe stîncă.

— Nici n-aţi ajuns bine aici, c-aţi aprins un foc de tabără inutil. Uite, aţi dat foc la întreaga insulă. N-o să fim caraghioşi dacă arde insula? Fructe fierte, asta o să mîncăm, şi porc fript. Nu-i de rîs! Aţi spus că Ralph e şeful, dar nu i-aţi dat timp să se gîndească. Iar cînd zice ceva, o rupeţi la fugă ca...

Se opri să-şi tragă răsuflarea, iar focul mugi spre ei.

— Şi asta nu-i tot. Pustii ăia! Cei mici! Cine i-a luat în seamă? Cine ştie cîţi sînt?

Ralph făcu brusc un pas înainte.

— Ţi-am spus. Ţi-am spus să faci o listă de nume.

— Cum s-o fac singur? strigă Piggy indignat. Au aşteptat două minute, apoi s-au aruncat în mare; s-au dus în pădure; s-au risipit peste tot. De unde să ştiu cum îl cheamă pe fiecare?

Ralph îşi linse buzele palide.

— Deci, nu ştii cîţi sîntem?

— De unde să ştiu, dacă pustii se risipesc în toate părţile ca furnicile? Cînd v-aţi întors voi trei şi-aţi apucat să le spuneţi s-aprindă focul, au fugit cu toţii şi n-am mai apucat...

— Ajunge! se răsti Ralph şi îi smulse cochilia. Treaba ta dacă nu i-ai numărat.

— ...pe urmă ai venit şi mi-ai luat ochelarii...

Jack se întoarse la el.

— Gura!

— ...iar ţîncii rătăcesc pe unde arde focul. De unde ştii că nu sînt tot acolo?

Piggy se ridică în picioare şi arătă cu mîna spre fum şi foc. Printre băieţi se stîrni un murmur, care apoi se stinse. Se întîmpla un lucru ciudat cu Piggy, căci se înăbuşea, încercînd să respire.

— Piciul ăla... vorbi el gîtuit... cel cu semnul pe faţă, nu-l mai văd. Unde-o fi?

Mulţimea tăcea mîlc.

— Cel care a pomenit de şarpe. Era acolo...

Un pom explodă în foc ca o bombă. Jerbe înalte de liane se înălţară o clipă la vedere, agonizară şi căzură la loc. Băieţii ţipară de frică:

— Şerpii! Şerpii! Uite şerpii!

La asfinţit, neobservat, soarele se odihnea aproape deasupra mării. Feţele băieţilor erau roşii, luminate de jos. Piggy se prăbuşi peste o stîncă şi o prinse cu braţele.

— Puştiul care avea semnul pe faţă... unde-i... unde-i? Vă spun c-a dispărut!

Băieţii se priviră cu teamă, fără să le vină să creadă.

— ...unde-i?

Ralph bombăni un răspuns, parcă de ruşine.

— Poate că s-a întors la... la...

Sub ei, pe partea ostilă a muntelui, răpăiala de tobă continua.

III
Colibele de pe plajă

Jack stătea frînt de şale. Se aplecase ca un alergător, cu nasul aproape de pămîntul jilav. Trunchiurile şi lianele care le împodobeau ca nişte ghirlande se pierdeau în bezna verde, la zece metri deasupra; iar de jur împrejur — tufişuri. Nu se vedea decît o slabă urmă de cărare; o rămurică plesnită şi conturul vag al unei copite. Jack îşi lăsă bărbia în jos şi le cercetă, ca şi cum ar fi vrut să le silească să-i vorbească. Apoi, ca un cîine, înaintă anevoie în patru labe, fără să-i pese de poziţia lui incomodă, se furişă vreo cîţiva metri şi se opri. Văzu un laţ de liană, cu un cîrcel atîrnat de o cracă noduroasă. Cîrcelul era lustruit pe dedesubt: porcii, trecînd pe dedesubt, îl frecaseră cu ţepii lor.

Jack se ghemui cu faţa la cîţiva centimetri de urmă, apoi scrută penumbra tufişurilor. Părul de culoarea nisipului, mult mai lung decît cînd săriseră din avion, se decolorase, iar spinarea goală i se acoperise cu o puzderie de pistrui întunecaţi şi se cojise, arsă de soare. Tîra în mîna dreaptă un băţ de vreun metru şi jumătate; n-avea pe el decît nişte pantaloni scurţi zdrenţuiţi, susţinuţi de cureaua în care înfipsese cuţitul,

închise ochii, ridică fruntea şi respiră uşor, cu nările larg deschise, prelucrînd informaţiile aduse de curentul de aer cald. Şi el, şi pădurea erau absolut nemişcaţi.

În cele din urmă, respiră adînc, într-un suspin lung, şi deschise ochii. Erau de un albastru-strălucitor, şi în accesul lui de furie păreau că-i ies din cap, aproape înnebuniţi. Îşi linse buzele uscate şi cercetă pădurea necomunicativă. Apoi se furişă mai departe şi o apucă la întîmplare.

Tăcerea pădurii era mai apăsătoare decît arşiţa, iar la acea oră nu se auzea nici măcar bîzîitul insectelor. Jack trezi o pasăre frumos colorată dintr-un cuib primitiv de rămurele şi atunci tăcerea se sfărîmă şi un ţipăt ascuţit, ce părea că vine din abisul secolelor, stîrni ecouri. Pînă şi Jack se trase înapoi la acest ţipăt, ţinîndu-şi cu un şuierat respiraţia; o clipă, se simţi mai degrabă o fiinţă temătoare — o maimuţă ascunsă de crăcile încîlcite ale pomilor — decît un vînător. Apoi însă, urma aceea şi nemulţumirea surdă îi rechemară atenţia, iar el cercetă concentrat solul. Se opri lîngă trunchiul unui arbore uriaş, cu flori palide pe scoarţa cenuşie, închise ochii şi trase din nou în piept aerul cald; respiră scurt, pe faţă i se aşternu o paloare, apoi sîngele îi năvăli la loc. Păşi ca o umbră prin bezna de sub pomi şi se ghemui, uitîndu-se la pămîntul bătătorit pe care

călca.

Excrementele de animale erau calde. Zăceau grămadă printre brazde. Erau verzi ca măslina, netede şi scoteau aburi uşori. Jack înălţă fruntea şi privi masa impenetrabilă de liane întinsă de-a lungul potecii. Ridică suliţa şi se strecură înainte. În dosul lianelor, poteca se unea cu o cărare deschisă de porci, destul de largă şi de bătătorită ca să fie un drum. Solul se întărise prin bătătoreala zilnică, iar cînd Jack îşi îndreptă trupul, auzi ceva mişcîndu-se pe drum. Trase braţul drept înapoi şi aruncă suliţa cu toată forţa. De pe potecă răzbătu răpăitul rapid şi aspru al unor copite — un zgomot de castaniete, seducător, înnebunitor — promisiunea că vor avea carne. O zbughi din tufiş şi înşfacă suliţa. Răpăitul copitelor de porc se pierdu în depărtare.

Jack rămase pe loc, scăldat în sudoare, mînjit cu dungi de pămînt cafeniu — victima greutăţilor unei zile de vînătoare. Înjură, ieşi de pe potecă şi îşi urmă drumul pînă cînd pădurea se deschise vag şi în locul trunchiurilor goale, susţinînd acoperişul întunecat, se iviră trunchiuri de un cenuşiu-deschis, încoronate cu frunze de palmier, în spatele lor, marea sclipea şi Jack auzi voci. Ralph stătea în faţa lagunei, lîngă un adăpost din trunchiuri şi frunze de palmieri, o colibă grosolană care părea gata să se prăbuşească. Nu-l observă

pe Jack decît cînd vorbi.

— Aveţi cumva apă?

Ralph, încruntat, înălţă privirea din masa de frunze, îşi plimbă ochii peste Jack, dar nu-l observă.

— Am întrebat dacă are cineva nişte apă. Mi-e sete.

Ralph îşi mută atenţia de la adăpost şi-l observă, tresărind, pe Jack.

— Ei, salut! Apă? Acolo, lîngă pom. Trebuie să mai fi rămas.

Jack luă dintr-un grup de coji aşezate la umbră o tigvă de nucă de cocos, plină ochi cu apă proaspătă, şi bău. Apa i se prelinse pe bărbie, pe gît şi pe piept. Respiră zgomotos cînd termină.

— Simţeam nevoia să beau.

— Mai înalţ-o puţin, vorbi Simon din adăpost.

Ralph se întoarse spre adăpost şi ridică o cracă plină de frunze.

Frunzele se desprinseră şi căzură fluturînd. În gaura făcută, se ivi chipul nedumerit al lui Simon.

— Iartă-mă.

Ralph contemplă nemulţumit dezastrul.

— N-am să reuşesc niciodată să-l repar.

Se trînti la picioarele lui Jack. Simon rămase pe loc, uitîndu-se prin gaura din adăpost. Odată întins la pămînt, Ralph explică:

— Am lucrat zile întregi. Şi uite rezultatul!

Ridicaseră două adăposturi şubrede. Unul din ele se deteriorase complet.

— Şi trag chiulul întruna. Ţii minte întrunirea? Cînd s-a spus că toată lumea trebuie să muncească din greu pînă terminăm adăposturile?

— Afară de mine şi de vînătorii mei...

— Afară de vînători. Ei bine, ţîncii sînt...

Gesticulă, căutînd un cuvînt.

— Nu-i nimic de făcut cu ei. Nici cei mai mari nu sînt mai breji. Vezi? Am muncit toată ziua cu Simon. Nu ne-a ajutat nimeni. S-au dus să se scalde, să mănînce sau să se joace.

Simon îşi scoase prudent capul.

— Tu eşti şeful. Dă-le ordin.

Ralph şedea culcat şi se uita la palmieri şi la cer.

— Întruniri. Cui nu-i plac întrunirile? Zilnic. De două ori pe zi. Discutăm.

Se ridică într-un cot.

— Sînt sigur că, dacă suflu acum în cochilie, or să vină cu toţii în fugă. Şi atunci, ştii bine, o să fim foarte solemni, iar cineva o să spună c-ar trebui să construim un avion, un submarin sau un televizor. La sfîrşitul întrunirii, or să lucreze cinci minute şi pe urmă or să se ripisească sau or să plece la vînătoare.

Jack roşi.

— Vrem carne.

— Deocamdată n-avem deloc. Şi ne trebuie şi adăposturi, în afară de asta, vînătorii tăi s-au întors de mai multe ore. S-au scăldat.

— M-am dus să explorez, zise Jack. Eu le-am dat drumul. A trebuit să mă duc. M-am...

Încercă să evoce impulsul covîrşitor de a depista urme de animale şi de a le omorî.

— M-am dus să explorez. M-am gîndit că singur...

Nota de nebunie îi reapăru în ochi.

— M-am gîndit c-aş putea să ucid.

— Dar n-ai făcut-o.

— Am crezut c-o să reuşesc.

În vocea lui Ralph vibra o energie ascunsă. e

— Dar n-ai făcut-o încă.

Insinuarea lui ar fi putut trece ca neintenţionată, dacă n-ar fi fost intonaţia.

— Bănuiesc că n-ai de gînd să ne ajuţi la adăposturi, nu?

— Ne trebuie carne...

— Şi n-o avem.

Duşmănia era limpede.

— O s-avem! Data viitoare! Trebuie să pun un vîrf de fier la suliţă! Am rănit un porc, dar a căzut suliţa din el. Dacă am reuşi să facem vîrf uri...

— Avem nevoie de adăposturi!

Deodată, pe Jack îl apucă furia.

— Mă acuzi...?

— Nu spun decît c-am lucrat din răsputeri. Doar atît.

Se roşiseră amîndoi şi le venea greu să se mai uite unul la altul. Ralph se rostogoli pe burtă şi începu să se joace cu iarba.

— Dacă mai plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul, o să avem sigur nevoie de adăposturi. Şi mai e ceva. Avem nevoie de adăposturi din pricina...

Se opri o clipă şi mînia i se stinse. Continuă să discute despre acest nou subiect mai puţin primejdios.

— Ai băgat de seamă, nu?

Jack lăsă suliţa şi se aşează pe vine.

— Ce anume?

— Ei bine, le e teamă.

Se răsuci în iarbă şi se uită la faţa fioroasă şi murdară a lui Jack.

— Vorbesc de ce se întîmplă. Copiii visează. E uşor să-i auzi. Ai fost treaz azi-noapte?

Jack clătină din cap.

— Vorbesc şi ţipă în somn. Ţîncii. Chiar şi unii dintre cei mari. Ca şi cum...

— Ca şi cum ar fi o insulă primejdioasă.

Uimiţi de întrerupere, îşi ridicară privirea spre faţa serioasă a lui Simon.

— Ca şi cum, reluă Simon, fiara sau şarpele ăla ar exista cu adevărat. Ţineţi minte?

Cei doi băieţi mai mari tresăriră cînd auziră cuvîntul detestat. Şerpii nu erau pomeniţi, nu trebuiau pomeniţi.

— Ca şi cum ne-am afla pe o insulă primejdioasă, zise Ralph încet. Da, aşa e.

Jack se ridică în capul oaselor şi îşi întinse picioarele.

— Sînt scrîntiţi.

— Nebuni de-a binelea. Ţineţi minte cînd ne-am dus în explorare?

Îşi zîmbiră unul altuia, amintindu-şi de măreţia primei zile. Ralph continuă.

— Aşa că ne trebuie adăposturi, ca un fel de...

— Cămin.

— Exact.

Jack îşi strînse picioarele, îşi prinse genunchii în mîini şi se încruntă ca să înţeleagă limpede situaţia.

— Cu toate acestea... în pădure... Vreau să spun, cînd vînezi... nu cînd culegi fructe, fireşte, cînd eşti singur...

Se opri o clipă, nesigur dacă Ralph îl ia în serios.

— Zi-i mai departe.

— Dacă vînezi, te trezeşti uneori că...

Roşi brusc.

— Fireşte, nu-i nici o primejdie. Doar o impresie. Simţi că nu vînezi... ci că eşti vînat; ca

şi cum te-ar urmări tot timpul ceva în junglă.

Tăcură din nou: Simon concentrat, Ralph neîncrezător şi vag indignat. Se ridică în capul oaselor şi se frecă pe umăr cu o mînă murdară.

— Păi, nu ştiu.

Jack sări în picioare şi vorbi foarte repede.

— Aşa te simţi în pădure. Fireşte, nu-i nimic la mijloc. Doar... doar...

Făcu cîţiva paşi rapizi spre plajă, apoi se întoarse.

— Doar eu ştiu cum se simt. Înţelegi? Asta-i tot.

— Cel mai bun lucru e să fim salvaţi.

Jack trebui să reflecteze o clipă înainte de a-şi aminti ce însemna salvarea.

— Salvaţi? A, da, desigur. Deşi aş vrea să prind mai întîi un porc...

Înşfăcă suliţa şi o azvîrli în pămînt. Expresia opacă şi dementă îi reveni în priviri. Ralph îl examina prin claia de păr blond.

— Atîta vreme cît vînătorii tăi au grijă de foc...

— Tu şi focul ăla!

Cei doi băieţi coborîră pe plajă, se întoarseră şi se uitară peste umăr la muntele roz. Şuviţa de fum schiţă o linie încreţită pe albastrul compact al cerului, tremură, se înălţă şi dispăru. Ralph se încruntă.

— Mă întreb cît de departe se vede.

— La cîţiva kilometri.

— Nu iese destul fum.

Rădăcina de jos a şuviţei, conştientă parcă de privirea lor, se îngroşă, deveni tulbure şi alb-gălbuie, iar apoi se caţără pe coloana firavă.

— Au pus pe foc ramuri verzi, murmură Ralph. Aşa o fi?

Ridică ochii şi se întoarse brusc, scrutînd orizontul.

— Acum văd!

Jack strigă atît de tare, încît Ralph tresări violent.

— Ce? Unde? Un vapor?

Jack arăta însă spre prăpăstiile înalte care coborau de pe munte spre partea mai plană a insulei.

— Fireşte! Acum stau întinşi acolo sus... n-au încotro, cît soarele e prea puternic...

Ralph privi uimit faţa extaziată a lui Jack.

— ...se duc sus, sus de tot, ca să stea la umbră, să se odihnească în timpul arşiţei, ca vacile acasă...

— Am crezut c-ai văzut un vapor!

— Am putea să ne apropiem pe furiş... să ne vopsim feţele, ca să nu ne vadă... poate să-i înconjurăm şi atunci...

Ralph nu-şi mai putu stăpîni indignarea.

— Vorbeam de fum! Nu vrei să fii salvat? Nu

ştii să vorbeşti decît de porci, porci şi iar porci!

— Dar avem nevoie de carne!

— Muncesc toată ziua doar eu cu Simon, iar tu te întorci şi nici măcar nu observi c-am ridicat colibe?

— Şi eu am muncit...

— Tu faci ce-ţi place! strigă Ralph. Vînezi! În timp ce eu...

Se înfruntară pe plaja strălucitoare, uimiţi de sentimentul duşmăniei. Ralph îşi mută primul privirea, prefăcîndu-se că se interesează de un grup de tînci pe nisip. De după platformă se auziră ţipetele vînătorilor care se scăldau în bazin. La capătul platformei zăcea culcat Piggy, cu ochii la apa sclipitoare.

— Băieţii nu-s de mare folos.

Voia să spună că nimeni nu-i chiar aşa cum ţi-l închipui.

— Simon! El e de folos, continuă el şi arătă spre adăposturi. Toţi ceilalţi s-au cărat. Simon a muncit ca şi mine. Doar că...

— Simon e întotdeauna gata să dea o mînă de ajutor.

Ralph se întoarse la adăposturi, cu Jack alături.

— Am să te ajut niţel, înainte de-a mă scălda, murmură Jack.

— Nu te deranja.

Cînd ajunseră însă la adăposturi, Simon

dispăruse. Ralph vîrî capul în gaura dintre frunze, şi-l retrase şi se întoarse spre Jack.

— A întins-o.

— S-o fi săturat, zise Jack, şi s-a dus să se scalde şi el.

Ralph se încruntă.

— E un băiat ciudat. E neobişnuit.

Jack îi dădu dreptate, mai mult de dragul de a fi de acord cu el, şi, printr-un consemn tacit, părăsiră adăpostul şi se îndreptară spre bazin.

— Iar pe urmă, zise Jack, după ce mă scald şi mănînc, am să mă duc în partea ailaltă a muntelui, să văd dacă nu găsesc vreo urmă. Vii şi tu?

— Dar soarele aproape c-a asfinţit...

— Poate mai am timp.

Se plimbară împreună — două lumi de experienţe şi sentimente diferite, incapabile să comunice.

— Dac-aş putea să prind un porc!

— Eu mă întorc să continuu lucrul la adăposturi.

Se priviră nedumeriţi, cu dragoste şi ură. Toată apa caldă şi sărată a bazinului, strigătele, stropeala şi rîsetele reuşiră cu greu să-i unească din nou.

Simon, pe care se aşteptau să-l găsească, nu se afla la bazin.

Cînd ceilalţi doi porniseră de-a lungul plajei ca să se uite la munte, Simon îi urmărise la cîţiva paşi, apoi se oprise. Rămăsese pe loc şi se încruntase la o movilă de nisip pe plajă, unde cineva încercase să ridice o căsuţă sau o colibă. Apoi se întorsese cu spatele şi intrase hotărît în pădure. Era un băiat mic şi osos, cu bărbia ascuţită; ochii foarte strălucitori îl înşelaseră pe Ralph cînd îl socotise încîntător de vesel şi de maliţios. Claia de păr negru şi aspru atîrna lungă, acoperindu-i aproape fruntea joasă şi lată. Purta nişte pantaloni scurţi în zdrenţe şi era în picioarele goale, ca şi Jack. Pielea, destul de închisă la culoare, se bronzase puternic, lucind de transpiraţie.

Îşi croi drum în susul brazdei, trecu de marea stîncă pe care se cocoţase Ralph în prima dimineaţă şi o apucă la dreapta, printre pomi. Călca cu paşi regulaţi prin hectarele de pomi fructiferi, unde şi cei mai neajutoraţi îşi găseau uşor hrană, chiar dacă era nesatisfăcătoare. Florile şi fructele creşteau împreună pe aceiaşi pomi, pretutindeni plutea mirosul de fructe coapte şi se auzea bîzîitul a milioane de albine adunînd miere. Aici îl ajunseră din urmă puştii care fugiseră după el. Vorbeau, scoteau strigăte

de neînţeles şi îl trăgeau spre pomi. Apoi, în bîzîitul albinelor, în lumina soarelui de după-amiază, Simon le culese fructele la care nu puteau ajunge, le alese pe cele mai frumoase din frunziş şi le împărţi mîinilor întinse şi nenumărate. Cînd îi sătură, se opri şi se uită împrejur. Puştii îl pîndeau cu o expresie ciudată peste mîinile pline cu fructe coapte.

Simon plecă de lîngă ei şi o luă pe poteca de-abia vizibilă. În curînd, jungla înaltă îl înghiţi. Trunchiuri lungi purtau flori de un albastru pal, neobişnuite, pînă sus, în bolta întunecată, unde viaţa continua zgomotos. Aerul de aici era întunecat, iar lianele îşi lăsau braţele în jos, ca un cordaj de vas cu pînze scufundat. Paşii i se imprimau în pămîntul moale, iar lianele tremurau pe toată lungimea cînd le lovea.

Ajunse în sfîrşit într-un loc unde lumina se revărsa din plin. Neavînd nevoie să urce prea mult ca să găsească soarele, lianele ţesuseră un covor uriaş, atîrnat într-o latură a luminişului din junglă; o puzderie de stînci ieşeau aproape la suprafaţă şi nu lăsau să crească decît plantele mici şi ferigile, întregul spaţiu era îngrădit de tufişuri întunecate şi frumos mirositoare — un amfiteatru de arşiţă şi de lumină. Un pom imens, prăbuşit de-a lungul unui colţ, se sprijinea de cei încă în picioare, iar o liană sprintenă arunca raze

galbene şi roşii pînă în vîrf.

Simon se opri. Se uită peste umăr, ca şi Jack, la cărările ascunse în urmă şi aruncă repede o privire împrejur, pentru a se încredinţa că era complet singur. O clipă, se mişcă aproape pe furiş. Apoi se aplecă şi pătrunse în centrul covorului. Lianele şi tufişurile erau atît de aproape, încît le pată de transpiraţie; după trecerea lui, se strînseră la loc. Ajuns înăuntru, se pomeni într-o colibă mică, despărţită de luminiş prin cîteva frunze. Se ghemui, desfăcu frunzele şi se uită. Nimic nu se mişca, în afara unei perechi de fluturi frumos coloraţi, care dansau unul în jurul altuia în aerul fierbinte, îşi ţinu răsuflarea şi ciuli urechile la zgomotele de pe insulă. Seara înainta repede; strigătele păsărilor strălucitoare şi fantastice, bîzîitul albinelor, pînă şi ţipătul pescăruşilor ce se întorceau la cuiburile lor dintre stîncile pătrate, descrescuseră. În larg, marea spărgîndu-se la kilometri depărtare, pe recife, scotea un sunet mai puţin perceptibil decît pulsaţia sîngelui.

Simon dădu drumul perdelei de frunze. Suliţele piezişe ale soarelui de culoarea mierii se micşorară; alunecară pe vîrful tufişurilor, trecură pe deasupra bobocilor verzi ca nişte luminări, urcară spre boltă, iar bezna se adună pe sub pomi. O dată cu dispariţia treptată a luminii,

muriră şi culorile stridente, iar arşiţa şi agitaţia se domoliră. Bobocii ca nişte luminări fremătară. Sepalele lor verzi se desfăcură puţin şi vîrfurile albe ale florilor se înălţară gingaş în întîmpinarea aerului curat.

Lumina soarelui se ridicase definitiv din spaţiul deschis şi se retrăsese de pe cer. Bezna potopi totul, inundînd drumurile dintre pomi, pînă cînd acestea deveniră obscure şi stranii, ca fundul mării. Bobocii ca lumînarea îşi deschiseră florile largi şi albe, sticlind în lumina ce picura de pe primele stele. Parfumul lor se răspîndi în aer şi se înstăpîni pe insulă.

IV
Feţe vopsite şi păr lung

Primul ritm cu care se obisnuiră fu ciclul lent din zori pînă la înserarea bruscă. Acceptară plăcerile dimineţii, soarele strălucitor, marea impunătoare şi aerul plăcut, ca momente cînd te puteai juca frumos, iar viaţa era atît de plină, încît speranţa devenea de prisos, fiind prin urmare dată uitării. Spre amiază, cînd torentele de lumină cădeau mai aproape de verticală, culorile rigide ale dimineţii se îndulceau, prinzînd reflexe de perlă şi opal; iar arşiţa — ca şi cum înălţimea ameninţătoare a soarelui i-ar fi dăruit un impuls

— se transforma într-o lovitură de care se fereau, fugind la umbră şi stînd acolo culcaţi, poate chiar dormind.

La prînz se petreceau lucruri ciudate. Marea sclipitoare se umfla, despicîndu-se în suprafeţe plane, enervante prin mişcarea lor imposibilă; reciful de coral şi cîţiva palmieri piperniciţi, agăţaţi de porţiunile mai ridicate, se înălţau spre cer, tremurau, se rupeau în bucăţi, alergau ca picăturile de ploaie pe sîrmă, sau se multiplicau ca într-o stranie succesiune de oglinzi. Uneori, se întrezărea ameninţător uscatul, acolo unde nu exista uscat, destrămîndu-se ca un balon, în timp ce copiii îl urmăreau din ochi. Piggy, cu un aer savant, denunţă fenomenul ca fiind un "miraj"; şi cum nici un băiat nu reuşea să ajungă măcar pînă la reciful de pe întinderea marină unde pîndeau rechinii cu botul deschis, se obisnuiră cu aceste mistere şi le ignorară, aşa cum ignorau stelele miraculoase şi pîlpîitoare. La amiază, iluziile se destrămau pe cer şi soarele îi aţintea feroce, ca un ochi mînios. Apoi, spre sfîrşitul după-amiezei, mirajele se împuţinau, iar orizontul se uniformiza, devenind albastru şi dens, o dată cu asfinţitul. Era un alt moment de răcoare relativă, ameninţat însă de venirea întunericului. După ce soarele apunea, bezna se prăbuşea asupra insulei ca spuma unui stingător de incendii şi în scurt timp,

sub stelele îndepărtate, adăposturile se umpleau de neastîmpăr.

Cu toate acestea, tradiţia nord-europeană a muncii, a jocului şi a hranei le făcu imposibilă, tot timpul zilei, adaptarea completă la acest nou ritm. Puştiul pe nume Percival se furişase de la început într-un adăpost şi rămăsese acolo două zile, vorbind, cîntînd şi plîngînd, pînă crezuseră că se ţicnise şi se distraseră reţinut pe seama lui. De atunci slăbise, avea ochii roşii şi era foarte trist; un puşti care se juca puţin şi plîngea des.

Băieţii mai mici erau cunoscuţi acum sub numele generic de "puştii". Descreşterea în înălţime, de la statura lui Ralph în jos, avea loc treptat; şi, cu toate că exista o categorie confuză, cuprinzînd pe Simon, Robert şi Maurice, nimănui nu-i era greu să-i recunoască pe cei mari la un capăt şi pe cei mici la celălalt. Puştii neîndoielnici, cei de vreo şase ani, duceau o viaţă a lor, foarte distinctă, dar în acelaşi timp intensă. Mîncau mai toată ziua, culegînd fructe de unde reuşeau să ajungă, fără să strîmbe din nas, dacă erau sau nu coapte sau bune. Se obişnuiseră cu durerile de stomac şi cu un fel de diaree cronică. Sufereau spaime nemărturisite în beznă şi se ghemuiau unul într-altul, căutînd încurajare, în afară de hrană şi de somn, îşi găseau timp pentru jocuri stupide şi banale printre dunele de nisip alb de la

ţărmul mării strălucitoare. Plîngeau după mămicile lor mult mai puţin decît te-ai fi putut aştepta; se bronzaseră puternic şi erau extrem de murdari. Ascultau chemările cochiliei, mai ales fiindcă în ea sufla Ralph, care, fiind destul de mare, reprezenta o legătură cu universul adult al autorităţii; şi, într-o oarecare măsură, fiindcă le făcea plăcere distracţia de a se aduna. Altfel însă, rareori le păsa de cei mari şi duceau o viaţă a lor, în comun şi plină de emoţii.

Ridicaseră castele de nisip la stăvilarul rîuleţului. Aceste castele, înalte cam de treizeci de centimetri, erau împodobite cu scoici, flori ofilite şi pietre interesante, în jurul castelelor se afla o mulţime de semne, cărări, ziduri, şine de cale ferată, care nu căpătau sens decît dacă le priveai de la nivelul plajei. Aici se jucau puştii, poate nu prea fericiţi, dar cel puţin adînc preocupaţi de distracţiile lor, iar adeseori jucau cîte trei împreună acelaşi joc.

Tot trei se jucau şi acum — Henry fiind cel mai înalt. Era rudă îndepărtată cu celălalt băiat, cel cu pata de culoarea dudei pe faţă, care dispăruse încă din seara marelui foc; nu era însă destul de mare ca să priceapă şi, dacă i s-ar fi spus că băiatul plecase acasă cu un avion, ar fi acceptat afirmaţia fără să crîcnească sau să se îndoiască.

În acea după-amiază, Henry deveni un fel de

conducător, fiindcă ceilalţi doi copii erau Percival şi Johnny, cei mai mici băieţi de pe insulă. Percival avea părul cenuşiu şi nu-i fusese foarte simpatic nici măcar mamei lui; Johnny era bine făcut, blond şi belicos din naştere. Acum devenise ascultător, fiindcă jocul îl interesa: cei trei copii, îngenuncheaţi în nisip, stăteau cuminţi.

Roger şi Maurice ieşiră din pădure. Fuseseră înlocuiţi la corvoada de la foc şi coborîseră să se scalde. Roger îi conduse direct prin castele, dărîmîndu-le cu piciorul, îngropînd florile şi risipind pietrele alese. Maurice îl urmări rîzînd, mărind dezastrul. Cei trei puşti se opriră din joc şi îşi ridicară privirile, întîmplător, semnele făcute de ei, şi care îi preocupau în mod special, rămaseră neatinse, aşa că nu protestară. Doar Percival începu să scîncească, fiindcă îi intrase nisip în ochi, iar Maurice se grăbi să treacă mai departe. Mai înainte, acasă, Maurice fusese pedepsit deoarece aruncase cu nisip în ochii unui băiat mai mic. Acum, deşi nu exista nici un părinte ca să-i tragă cîteva la fund, simţi totuşi căinţa în urma unui gest urît. Prin minte îi trecu o scuză. Murmură ceva în legătură cu scăldatul şi o rupse la fugă.

Roger rămase cu ochii la puşti. Nu era cu mult mai bronzat decît atunci cînd sărise din avion, dar claia de păr negru, lăsată pe ceafă şi pe frunte,

părea să meargă de minune cu faţa lui mohorîtă, făcînd ca atitudinea lui iniţială de izolare să devină de-a dreptul respingătoare. Percival încetă cu scîncitul şi îşi văzu mai departe de joacă, fiindcă lacrimile îi spălaseră nisipul din ochi. Johnny îl urmări cu ochii albaştri de porţelan; apoi reîncepu să-l împroaşte cu nisip şi în curînd Percival izbucni iar în plîns.

Henry obosi cu joaca şi o luă agale spre plajă, iar Roger îl urmă, ţinîndu-se pe sub palmieri şi apucînd-o ca din întîmplare în aceeaşi direcţie. Henry depăşi palmierii şi umbra, fiind prea tînăr ca să evite soarele. Coborî pe plajă şi îşi găsi de lucru pe ţărm. Fluxul uriaş al Pacificului înainta, iar la fiecare cîteva secunde apa relativ liniştită a lagunei se umfla şi pătrundea treptat pe mal. În acel ultim ostrov al mării trăiau creaturi minuscule şi transparente, venite în explorare o dată cu apa pe nisipul fierbinte şi uscat. Cu organele lor delicate, cercetau noul tărîm. Poate că apăruse hrană acolo unde la ultima lor incursiune nu existase; excremente de păsări, poate insecte, orice fel de rămăşiţe ale vieţii terestre de pe insulă. Ca o puzderie de dinţi mititei ai unui ferăstrău, creaturile transparente curăţau plaja, asemenea unor gunoieri.

Pe Henry spectacolul îl fascină. Scormoni în apă cu un băţ găsit întîmplător, ros şi albit de

valuri, încercînd să controleze mişcările gunoierilor. Sapă în nisip canale mici, pe care fluxul le umplu, şi încercă să le populeze cu acele creaturi. Operaţiunea îl captivă, producîndu-i o bucurie imensă, căci simţea că exercita control asupra unor alte vieţuitoare. Vorbi cu ele, le îmboldi, le dădu ordine. Acoperite de reflux, urmele paşilor săi deveniră golfuleţe în care creaturile erau ţinute prizoniere, lăsîndu-i iluzia unei mari îndemînări. Se ghemui pe ţărm, se aplecă, o şuviţă îi căzu pe frunte şi în ochi, iar soarele după-amiezei îşi goli în el tolba de săgeţi invizibile.

Roger aşteptă şi el. La început se ascunse pe după trunchiul unui palmier uriaş; dar Henry se concentrase atît de mult asupra creaturilor transparente, încît în cele din urmă se ridică în picioare, la vedere. Se uită de-a lungul plajei. Percival plecase plîngînd, iar Johnny rămăsese stăpînul singur şi triumfător al castelelor. Stătea lîngă ele, fredona încet şi azvîrlea cu nisip într-un Percival imaginar. Roger vedea în spatele lui Henry platforma şi sclipirea jerbelor de apă pe cînd Ralph, Simon, Piggy şi Maurice săreau în bazin. Ascultă cu atenţie, dar îi auzi slab.

O briză neaşteptată scutură marginile palmierilor, iar frunzele lor se mişcară şi tremurară. La douăzeci de metri deasupra lui

Roger, un mănunchi de nuci de cocos — bucăţi fibroase, mari ca nişte mingi de rugby — se desprinseră de pe crăci. Căzură în jurul lui, cu buşituri înfundate, fără să-l lovească. Roger nu se gîndi să fugă, ci se uită de la nucile de cocos la Henry şi înapoi.

Pe sub palmieri se întindea o plajă înaltă; milioane de valuri împrăştiaseră pietrele aflate odinioară pe nisipul altor plaje. Roger se aplecă, ridică o piatră, ţinti şi o aruncă în Henry — dar greşi ţinta. Piatra, rămăşiţă a unor vremuri absurde, ricoşă la cinci metri în dreapta lui Henry şi căzu în apă. Roger adună o mînă de pietre şi începu să le arunce. Totuşi, în jurul lui Henry rămînea un spaţiu cu un diametru de vreo şase metri, unde nu îndrăznea să arunce. Invizibile şi puternice, legile necruţătoare ale vieţii de mai înainte domneau şi aici. În jurul copilului ghemuit se afla protecţia părinţilor, a şcolii, a poliţiei şi a legii. Braţul lui Roger era dirijat de o civilizaţie ruinată, care nu ştia nimic despre el.

Plescăiturile din apă îl surprinseră pe Henry. Părăsi creaturile transparente şi tăcute şi se concentră, ca un cîine de vînătoare, asupra centrului cercurilor concentrice, pietrele cădeau într-o parte şi într-alta, iar Henry se întorcea ascultător, dar veşnic prea tîrziu ca să le vadă în aer. în sfîrşit, zări una şi rîse, căutîndu-şi prietenul

care îl necăjea, însă Roger se ascunsese din nou în dosul trunchiului de palmier, sprijinit de el, suflînd repede şi clipind des. Henry pierdu interesul asupra pietrelor şi plecă.

— Roger!

Jack stătea cam la zece metri depărtare sub un pom. Cînd Roger deschise ochii şi îl văzu, pe pielea brunetă se strecură o umbră întunecată; Jack nu observă însă nimic. Era neastîmpărat, nerăbdător, îi făcea semn cu mîna să vină, aşa că Roger se îndreptă spre el.

La capătul rîului se afla un bazin mic de tot, stăvilit de nisip şi plin de nuferi albi şi de trestii ca nişte ace. Aici aşteptau Sam, Eric şi Bill. Jack se feri de soare, îngenunche lîngă bazin şi deschise cele două frunze mari pe care le ducea în mînă. Într-una era argilă albă, în cealaltă argilă roşie. Lîngă ei găsiră o bucată de mangal rămasă de la foc.

Jack îi explică lui Roger, în timp ce lucra.

— Porcii nu mă miros. Cred însă că mă văd. Un lucru roz pe sub pomi.

Se mînji cu argilă.

— De-aş avea nişte argilă verde!

Întoarse spre Roger o faţă ascunsă pe jumătate şi răspunse privirii lui uimite.

— Ca să vînez. Ca la război. Ştii... vopsea de camuflaj. Ca lucrurile alea care vor să arate

altfel...

Se schimonosi, încercînd să explice.

— ...ca fluturii de noapte pe pomi.

Roger îl înţelese şi îl aprobă grav. Gemenii se apropiară de Jack şi începură să protesteze timid, într-o anumită problemă. Jack le făcu semn să-l lase în pace.

— Gura!

Frecă bucata de cărbune între petele roşii şi albe de pe faţă.

— Nu. Voi doi veniţi cu mine.

Se uită la reflexia lui în apă şi îi displăcu.

Se aplecă, ridică o mînă de apă călduţă şi îşi spălă murdăria de pe faţă. Sprîncenele de culoarea nisipului şi pistruii apărură la loc.

Roger zîmbi fără să vrea.

— Dar murdar mai eşti!

Jack voia să-şi aranjeze altfel faţa. Îşi vopsi cu alb un obraz şi o orbită, apoi se mînji cu roşu pe cealaltă jumătate a feţei şi trase cu bucata de cărbune o dîră neagră de la urechea dreaptă la falca stingă. Se uită în bazin ca într-o oglindă, dar răsuflarea tulbură luciul apei.

— Sam şi Eric. Aduceţi-mi o nucă de cocos. Una goală.

Îngenunche, ţinînd în mîini coaja plină cu apă. O pată rotundă de soare îi căzu pe faţă şi în adîncurile apei se răspîndi o strălucire. Se uită

uimit, nu atît la sine, cît la un străin impunător. Vărsă apa, sări în picioare şi rîse emoţionat. Lîngă bazin, trupul lui musculos susţinea o mască menită să le atragă privirile şi să-i înspăimînte. Începu să danseze, iar rîsul lui răsună ca un lătrat însetat de sînge. Porni ţopăind spre Bill, şi masca părea un lucru de sine stătător, în spatele căruia se ascundea Jack, eliberat de ruşine şi de timiditate. Faţa cu culori roşii, albe şi negre se clătină prin aer şi ţopăi spre Bill. Acesta rîse; apoi, deodată, tăcu şi se strecură în desişuri.

Jack se repezi la gemeni.

— Ceilalţi fac un şir. Hai!

— Dar...

— ... noi...

— Haideţi! Am să mă furişez şi-am să-l înjunghii...

Masca îi forţă să-l urmeze.

Ralph ieşi din bazin, o apucă pe plajă şi se aşeză la umbra palmierilor, îşi dădu peste cap părul blond, lipit de sprîncene. Simon făcea pluta, bătînd apa cu picioarele, în timp ce Maurice se antrena la sărituri. Piggy se plimba îngîndurat, ridicînd diverse lucruri la întîmplare şi aruncîndu-le apoi. Fluxul acoperise bălţile dintre stînci care îl fascinaseră, aşa că nu era nimic interesant de văzut pînă la reflux. Deodată îl zări pe Ralph pe sub palmieri şi se duse să se aşeze alături.

Piggy avea nişte pantaloni scurţi ferfeniţiţi, trupul gras i se bronzase şi, indiferent la ce se uita, lentilele ochelarilor sclipeau. Era singurul băiat de pe insulă al cărui păr părea că nu creşte. Restul aveau adevărate clăi, dar părul lui Piggy îi atîrna în şuviţe rare, ca şi cum chelia ar fi fost condiţia lui firească, acest strat protector urmînd totuşi să dispară repede, ca stratul moale de catifea de pe coarnele cerbilor tineri.

— M-am gîndit la un ceas, zise el. Am putea să facem un cadran solar. Să înfigem un băţ în nisip şi pe urmă...

Efortul de a explica procesul matematic necesar se dovedi prea mare. În schimb, flutură mîna de mai multe ori.

— Şi un aeroplan, şi un aparat de televiziune, zise Ralph acru, şi un motor cu aburi.

Piggy clătină din cap.

— Trebuie să ai multe materiale din metal pentru astfel de obiecte, şi n-avem metal. Avem însă un băţ.

Ralph se întoarse şi zîmbi involuntar. Piggy te scotea din sărite; grăsimea lui, astma asta-mă şi ideile lui practice te enervau; aveai întotdeauna o mică plăcere să-ţi baţi joc de el, chiar dacă n-o făceai înadins.

Piggy îi văzu zîmbetul şi îl interpretă greşit, ca pe un semn de prietenie. Printre copiii mari se

stabilise tacit consemnul că Piggy era un intrus, nu numai din cauza accentului, care nu conta, cît mai ales a grăsimii, a asta-mei, a ochelarilor şi a unei oarecare lipse de înclinare pentru munca manuală. Acum, înţelegînd că o parte din cuvintele lui îl făcuseră pe Ralph să zîmbească, se bucură şi încercă să cîştige teren.

— Avem o groază de beţe. Am putea să facem un cadran solar cu fiecare. Atunci am şti cît e ceasul.

— Mare scofală!

— Ai zis că vrei să facem ceva. Ca să fim salvaţi.

— la mai taci!

Sări în picioare şi fugi spre bazin, chiar în clipa cînd Maurice executa o săritură nu prea reuşită. Ralph se bucură că se ivise prilejul să schimbe discuţia. Cînd Maurice apăru la suprafaţă, îi strigă:

— Ai sărit pe burtă! Ai sărit pe burtă!

Maurice îi zîmbi şi Ralph se lăsă uşor în bazin. Dintre toţi băieţii, el se simţea cel mai bine în apă; astăzi însă, agasat de faptul că se pomenise de salvare — inutila şi caraghioasa lor salvare — nici adîncurile verzi ale apei şi nici soarele auriu şi zdrobit nu-l mai consolau, în loc să rămînă şi să se joace, înotă cu mişcări regulate pe sub trupul lui Simon şi ieşi la celălalt capăt al bazinului, unde

se întinse mlădios şi ud ca o focă. Piggy, veşnic neîndemînatic, se sculă şi se apropie de el, dar Ralph se întoarse pe burtă şi se prefăcu că nu-l vede. Mirajele se destrămaseră, iar el şi îşi plimbă posac privirea de-a lungul orizontului întins şi albastru.

În clipa următoare, sări în picioare şi strigă:

— Fum! Fum!

Simon, care încercă să iasă din bazin, luă o gură de apă. Maurice, gata să plonjeze, se întoarse pe călcîie, o zbughi spre platformă şi o coti spre iarba de sub palmieri. Acolo începu să-şi tragă chiloţii în zdrenţe, gata pentru orice eventualitate.

Rămas în picioare nemişcat, Ralph îşi ţinea părul peste cap cu o mînă, iar pe cealaltă o încleştase. Simon se strecură pe brînci afară din apă. Piggy îşi frecă ochelarii de chiloţi şi clipi spre mare.

Maurice îşi vîrî amîndouă picioarele printr-un crac al chiloţilor. Dintre toţi, doar Ralph stătea liniştit.

— Nu văd nici urmă de fum, zise Piggy cu neîncredere. Nu văd nici urmă de fum, Ralph, unde-o vezi?

Ralph nu răspunse, îşi încleştase mîinile pe frunte pentru ca părul blond să nu-i cadă pe ochi.

Se aplecă înainte, iar sarea începu să-i

înălbească trupul.

— Ralph, unde-i vaporul?

Simon, care stătea alături, se uită de la Ralph la orizont, pantalonii lui Maurice se rupseră cu un suspin şi-i abandonă ca pe o epavă; se repezi spre pădure, apoi se întoarse.

Fumul — un ghem mic şi strîns la orizont — se desfăcea încet în fuioare. Sub fum apăru o pată minusculă, care ar fi putut fi un coş de vapor. Ralph era palid şi vorbea singur.

— Au să vadă fumul nostru...

Piggy se uita acum în direcţia bună.

— Nu mi se pare c-ar fi ceva.

Se întoarse şi scrută muntele. Ralph continua să urmărească vaporul cu ochi lacomi. Faţa lui îşi recăpătase culoarea. Simon stătea alături tăcut.

— Nu văd prea bine, zise Piggy, dar la noi se înalţă vreun fum?

Ralph se mişcă nerăbdător, pîndind încă vaporul.

— Fumul de pe munte.

Maurice veni în fugă şi se holbă la mare. Atît Simon, cît şi Piggy se uitau în sus pe munte. Piggy îşi făcu ochii mici, dar Simon strigă, ca şi cum ar fi fost rănit:

— Ralph! Ralph!

La vibraţia din glasul lui, Ralph se răsuci pe nisip.

— Spune-mi, zise Piggy nelinişti, se vede vreun semnal?

Ralph urmări fumul ce se destrăma la orizont, apoi se uită în sus pe munte.

— Ralph, te rog! Se vede vreun semnal?

Simon întinse timid mîna ca să-l atingă pe Ralph; acesta însă o rupse la fugă, dădu buzna prin apa mică de la capătul bazinului, peste nisipul alb şi fierbinte şi pe sub palmieri. Se luptă o clipă cu desişurile care începuseră să acopere brazda. Simon fugi după el, apoi Maurice. Piggy strigă:

— Ralph! Te rog, Ralph!

Începu şi el să fugă, dar, înainte de-a ajunge pe terasă, se împiedică de chiloţii aruncaţi de Maurice. În spatele celor patru băieţi, fumul se mişca uşor la orizont; pe plajă, Henry şi Johnny aruncau cu nisip în Percival, care plîngea din nou în tăcere; toţi trei ignorau cu desăvîrşire agitaţia celor mai mari.

Cînd Ralph ajunse la capătul brazdei, îşi trase sufletul ca să înjure, îşi chinui cu disperare trupul gol printre lianele înţepătoare şi se umplu de şuviţe de sînge. Ralph se opri în locul unde începea ascensiunea abruptă a muntelui. Maurice se afla la doar cîţiva paşi în urmă.

— Ochelarii lui Piggy! strigă Ralph. Dacă s-a stins focul o s-avem nevoie de ei...

Încetă să strige şi se clătină. Piggy de-abia se vedea, urcînd din greu de pe plajă.

Ralph se uită la orizont, apoi în susul muntelui. Merita s-aduci ochelarii lui Piggy, cînd vaporul avea să dispară între timp? Însemna să se caţere şi să găsească focul stins, dar atunci nu le mai rămînea decît să-l urmărească pe Piggy cum suie costişa, în timp ce vaporul dispărea la orizont, în culmea disperării şi ros de nehotărîre, Ralph strigă:

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!

Simon, luptîndu-se cu tufişurile, îşi ţinu răsuflarea şi se schimonosi. Ralph o porni orbeşte mai înainte, ca un sălbatic, în vreme ce şuviţa de fum a vaporului se îndepărta.

Focul se stinsese. Văzură imediat; înţeleseseră ceea ce ştiuseră încă de jos de pe plajă cînd li se arătase fumul bine cunoscut al salvării. Focul se stinsese de tot, nu mai scotea fum, era mort; paznicii dispăruseră. O grămadă de combustibil se găsea acolo la îndemînă.

Ralph se întoarse spre mare. Orizontul se întindea din nou, impersonal, golit de orice, în afară de dîra uşoară de fum. Ralph o rupse la fugă din greu printre stînci, se aşează pe marginea recifului roz şi ţipă la vapor.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Fugi încoace şi încolo de-a lungul recifului, cu

chipul

Îndreptat tot timpul spre mare, iar vocea i se înălţă demenţial.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Apărură Simon şi Maurice. Ralph îi privi fără să clipească. Simon se întoarse, ştergîndu-şi apa de pe obraji. Ralph căută în minte cea mai îngrozitoare înjurătură pe care o cunoştea.

— Au lăsat să se stingă blestematul ăsta de foc!

Se uită în jos, la partea ostilă a muntelui. Se ivi şi Piggy, cu răsuflarea tăiată şi scîncind ca un puşti. Ralph îşi încleştă pumnii şi roşi violent. Îşi concentră privirea şi, cu toată amărăciunea din voce, li se adresă:

— Uite-i!

Jos, departe, printre stîncile roz sfărîmate de lîngă malul mării apăru o procesiune. Cîţiva dintre băieţi purtau şepci negre, iar în rest erau aproape goi. Ridicau beţele simultan cînd dădeau de un petic de pămînt mai uşor de străbătut. Psalmodiau ceva în legătură cu o boccea purtată cu mare grijă de gemenii rătăcitori. Ralph îl identifică de la distanţă pe Jack — înalt, cu părul roşcat şi, inevitabil, în fruntea procesiunii.

Simon se uită de la Ralph la Jack, la fel cum se uitase de la Ralph la orizont, şi spectacolul îl înspăimîntă. Ralph nu mai spunea nimic, aştepta

să se apropie procesiunea. Psalmodierea se distingea, deşi la acea distanţă cuvintele erau încă de neînţeles, în spatele lui Jack mergeau gemenii, ducînd pe umeri un par lung. Un porc curăţat de măruntaie se clătina greoi pe par, în timp ce gemenii se opinteau pe solul accidentat. Capul porcului atîrna cu gîtul despicat, de parcă ar fi căutat ceva pe jos. În cele din urmă, cuvintele melopeei ajunseră prin aer pînă la ei, peste căldarea din munte plină de lemne înnegrite şi cenuşă.

— Înjunghie porcul! Taie-i gîtul! Să lase sînge!

În timp ce cuvintele începeau să se distingă, procesiunea ajunse la porţiunea cea mai abruptă a muntelui, apoi melopeea se stinse. Piggy se smiorcăi, iar Simon sîsîi la el să tacă, de parcă ar fi vorbit tare în biserică.

Cu chipul mînjit de argilă, Jack ajunse primul în vîrf şi, ridicînd suliţa, îl salută entuziasmat pe Ralph.

— Uite! Am omorît un porc... ne-am furişat peste el... l-am încercuit...

Dintre vînători izbucniră voci.

— L-am încercuit...

— Ne-am strecurat...

— Porcul a guiţat...

Gemenii stăteau locului, iar porcul se clătina între ei, lăsînd să cadă picături negre pe stîncă.

Cei doi păreau să se contopească în acelaşi zîmbet larg şi extatic. Jack avea prea multe lucruri să-i spună urgent lui Ralph. În schimb, ţopăi cîţiva paşi, apoi îşi aminti de demnitatea lui şi rămase liniştit şi zîmbitor. Observă că avea sînge pe mîini, se strîmbă de greaţă, căută ceva cu care să şi le cureţe, apoi le şterse pe chiloţi şi rîse.

— Aţi lăsat să se stingă focul! zise Ralph.

Jack recunoscu, uşor enervat, această scăpare, dar era prea încîntat ca să se necăjească.

— O să-l aprindem din nou. Ar fi trebuit să vii cu noi, Ralph. Ne-am distrat nemaipomenit. Gemenii au fost trîntiţi...

— Am lovit porcul...

— ...eu am căzut peste el...

— l-am tăiat grumazul, zise Jack mîndru, dar tresărind. Pot să iau briceagul tău, Ralph, ca să fac o crestătură pe mîner?

Băieţii trăncăneau şi ţopăiau. Gemenii continuară să zîmbească.

— Au curs rîuri de sînge, zise Jack, rîzînd şi cutremurîndu-se, ar fi trebuit să vezi!

— O să mergem la vînătoare în fiecare zi...

Ralph vorbi din nou, răguşit.

— Aţi lăsat să se stingă focul!

Repetarea îl nelinişti pe Jack. Se uită la gemeni, apoi din nou la Ralph.

— A trebuit să-i iau cu mine la vînătoare, căci n-am fi fost destui ca să încercuim porcul, zise el.

Roşi, conştient că făcuse o greşeală.

— Focul nu s-a stins decît de o oră sau două. O să-l aprindem iar...

Observă că Ralph era gol şi zgîriat pe trup, iar apoi sesiză tăcerea sumbră a celor patru. Încercă, mărinimos în bucuria lui, să-i ia părtaşi la cele întîmplate. Avea o mulţime de amintiri, amintirile senzaţiei cînd încercuiseră porcul ce se zbătea, senzaţia că fuseseră mai dibaci decît o altă fiinţă, că îi impuseseră voinţa lor şi că îi luaseră viaţa, aşa cum ar fi înghiţit o băutură plăcută.

Îşi desfăcu larg braţele.

— Ar fi trebuit să vezi sîngele!

Vînătorii erau mai tăcuţi acum, dar la aceste cuvinte zumzetul se iscă iar. Ralph îşi dădu părul peste cap. Arătă cu braţul spre orizontul pustiu. Vorbi violent şi sălbatic, reducîndu-i la tăcere.

— A trecut un vapor!

Confruntat brusc cu toate implicaţiile ameninţătoare ale situaţiei, Jack se feri din faţa lor. Puse o mînă pe porc şi îşi trase din el cuţitul. Ralph coborî braţul cu pumnul încleştat, iar vocea îi tremură.

— A trecut un vapor. Pe-acolo. Ai spus c-ai să ţii focul aprins şi l-ai lăsat să se stingă!

Păşi spre Jack, care se întoarse, înfruntîndu-l.

— Ar fi putut să ne vadă. Am fi putut să ne întoarcem acasă...

Cuvintele lui se dovediră prea amare pentru Piggy, care, disperat de ocazia pierdută, uită de timiditate, începu să strige tare, strident:

— Tu şi animalele tale ucise, Jack Merridew! Tu şi vînătoarea ta! Am fi putut să plecăm acasă...

Ralph îl îmbrînci pe Piggy.

— Sînt şeful; şi trebuia să faceţi ce v-am spus. Numai gura e de voi. Nu sînteţi în stare nici măcar să ridicaţi nişte colibe; pe urmă plecaţi la vînătoare şi lăsaţi focul să se stingă...

Se îndepărtă şi tăcu o clipă. Apoi glasul îi răsună din nou, într-o izbucnire de mînie.

— A trecut un vapor...

Unul dintre vînătorii mai mici începu să se vaiete. Tristul adevăr pătrundea în fiecare. Jack roşi puternic, în timp ce ciopîrţea şi smulgea halci din porc.

— Treaba era prea grea. Am avut nevoie de toţi vînătorii.

Ralph se întoarse.

— N-aveai decît să-i iei cînd se termina construcţia adăposturilor. Dar ţi-a venit chef să vînezi...

— Aveam nevoie de carne.

La aceste cuvinte, Jack se ridică în picioare, ţinînd cuţitul plin de sînge. Cei doi băieţi se

înfruntară, într-o parte se afla lumea strălucitoare a vînătorii, a tacticii, a bucuriilor sălbatice, a îndemînării; în cealaltă, lumea nostalgiei, a bunului simţ ultragiat. Jack îşi trecu cuţitul în mîna stîngă şi se mînji cu sînge pe frunte cînd îşi trase în jos părul care i se lipise de ţeastă.

— N-ar fi trebuit să lăsaţi focul să se stingă. Aţi zis c-o să aveţi grijă să iasă mereu fum... reîncepu Piggy.

Reproşul lui Piggy, ca şi smiorcăiturile de aprobare din partea unora dintre vînători, îl împinseră pe Jack la acte violente, în ochii lui albaştri luci o luminiţă ameninţătoare. Făcu un pas, iar apoi, capabil în cele din urmă să lovească pe cineva, îi trase un pumn lui Piggy în stomac. Piggy căzu şi gemu. Jack se aplecă peste el. Simţindu-se umilit, vocea îi trăda ura.

— Asta ai vrut, nu? Fatty!

Ralph păşi şi el înainte, iar Jack îl plesni pe Piggy în cap. Ochelarii lui Piggy zburară şi zdrăngăniră pe stînci. Piggy strigă îngrozit:

— Ochelarii!

Porni în patru labe să-i caute pe stînci, dar Simon, care ajunse primul, îi găsi. Pe vîrful muntelui, ura, bătînd din aripi ameninţătoare, îl înconjura pe Simon.

— S-a spart o lentilă...

Piggy înşfacă ochelarii şi şi-i puse pe nas. Se

uită duşmănos la Jack.

— Îmi trebuie ochelarii. Acum nu mai am decît un ochi. Las' că vezi tu...

Jack făcu o mişcare spre Piggy, care o rupse la fugă, pînă cînd între ei se afla o stîncă mare. Îşi scoase capul pe deasupra ei şi îl privi fioros pe Jack cu o lentilă sclipitoare.

— ...Acum am un singur ochi. Aşteaptă numai...

Jack îi maimuţări smiorcăitul şi fuga.

— Tu să aştepţi... dobitocule!

Piggy şi întreaga parodie erau atît de comici, încît vînătorii începură să rîdă. Jack se simţi încurajat. Continuă să se caţere şi rîsul deveni isteric. Fără să vrea, Ralph simţi că buzele îi tresar; era furios că se lăsa influenţat de vînători.

— A fost o glumă proastă, murmură el.

Jack se opri din strîmbături şi rămase cu faţa la Ralph. Cuvintele îi izbucniră ca un strigăt.

— Foarte bine! Foarte bine!

Se uită la Piggy, la vînători, la Ralph.

— Îmi pare rău. În privinţa focului, vreau să spun. Te asigur, îmi...

Îşi îndreptă trupul.

— ...îmi cer iertare.

În faţa acestei purtări cavalereşti, vînătorii se foiră plini de admiraţie. Evident, erau de părere că Jack procedase aşa cum se cuvine şi că, cerîndu-şi generos iertare, dobîndise un fel de

superioritate asupra lui Ralph, care se plasase într-o poziţie inferioară. Aşteptau un răspuns politicos şi potrivit.

Şi totuşi, gîtlejul lui Ralph refuză să-l articuleze. Se simţea jignit, în afara purtării condamnabile a lui Jack, şi de această şmecherie verbală. Focul se stinsese, vaporul plecase. Nu-şi dădeau seama? În locul cuvintelor politicoase, izbucni mînia:

— A fost o şmecherie urîtă.

Rămaseră tăcuţi pe vîrful muntelui; în ochii lui Jack se ivi o lumină opacă, apoi se stinse.

Ultimele cuvinte ale lui Ralph răsunară ca un murmur neplăcut.

— Foarte bine. Aprindeţi focul!

În faţa unei acţiuni utile, tensiunea scăzu puţin. Ralph tăcu, nemişcat, cu ochii la cenuşa din jurul picioarelor. Jack era zgomotos şi activ. Dădea ordine, cînta, fluiera, îi făcea observaţii lui Ralph, care tăcea, observaţii ce nu necesitau răspuns şi nu puteau deci să-i aducă o replică dispreţuitoare; şi totuşi, Ralph tăcea. Nimeni, nici chiar Jack, nu îndrăznea să-i ceară să se mişte, iar în cele din urmă trebuiră să aprindă focul la trei metri mai încolo, într-un loc mai puţin potrivit. Astfel, Ralph îşi afirma rolul de conducător şi, chiar dacă s-ar fi gîndit zile întregi, n-ar fi reuşit să găsească o cale mai bună. Împotriva acestei arme, atît de vagă şi de eficientă, Jack era

neputincios şi turba de mînie, fără să ştie exact de ce. Pînă să se ridice mormanul de crăci, se aflau pe poziţii complet diferite.

Cînd să aprindă focul, se produse o nouă criză. Jack n-avea cu ce să-l aprindă. Atunci, spre surprinderea lui, Ralph se duse la Piggy şi îi luă ochelarii. Nici măcar el nu-şi dădu seama cum legătura care se rupsese între el şi Jack se reînnodă în cu totul altă parte.

— Am să ţi-i aduc înapoi.

— Vin şi eu.

Piggy rămase în spatele lui, izolat într-o mare de culori fără sens, în timp ce Ralph îngenunchea şi aţintea lentila lucioasă, în clipa cînd focul se aprinse, Piggy întinse mîinile şi îşi luă înapoi ochelarii.

În faţa acestei flori fantastic de atrăgătoare, violetă, roşie şi galbenă, duşmănia se risipi. Erau un cerc de băieţi în jurul unui foc de tabără, aşa că pînă şi Piggy şi Ralph fură aproape cîştigaţi. Cîţiva băieţi o rupseră la fugă pe costişă ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce Jack ciopîrţea porcul, încercară să-l ţină într-un proţap, deasupra focului, dar lemnul arse mai înainte ca porcul să se rumenească, în cele din urmă, înfipseră halci de carne în crăci şi le ţinură la foc; chiar şi aşa, jarul îi pîrli aproape pe toţi o dată cu carnea de porc.

Ralph ezită. Voia să refuze, dar regimul alcătuit doar din fructe şi nuci de cocos, iar uneori din cîte un peşte sau un crab, îl întrema prea puţin. Acceptă o bucată de carne pe jumătate friptă şi o înfulecă.

Piggy, ezitînd şi el, spuse:

— Mie nu-mi daţi?

Jack intenţionase să-l lase în nesiguranţă, ca o afirmare a puterii; Piggy însă, subliniind omisiunea, stîrni o înteţire a cruzimii.

— Tu n-ai vînat!

— Nici Ralph n-a vînat, zise Piggy cu lacrimi în ochi, şi nici Simon.

Ridică puţin glasul.

— Într-un crab e foarte puţină carne!

Ralph se foi jenat. Simon, aşezat între gemeni şi Piggy, se şterse la gură şi împinse pe deasupra stîncilor porţia lui de carne spre Piggy, care o apucă iute. Gemenii chicotiră, iar Simon îşi coborî fruntea ruşinat.

Atunci Jack sări în picioare, tăie o halcă şi-o aruncă la picioarele lui Simon.

— Mănîncă. Du-te dracului!

Se uită furios la Simon.

— Ia-o!

Se răsuci pe călcîie, în mijlocul cercului de copii uimiţi.

— Ţi-am dat carne!

Accesul lui de furie înspăimîntătoare ascundea nenumărate şi inexprimabile complexe.

— Mi-am vopsit faţa... m-am strecurat. Acum mîncaţi... toţi... iar eu...

Încet, tăcerea de pe vîrful muntelui se întinse pînă cînd trosnetele focului şi sfîrîitul moale al cărnii prăjite se auziră limpede. Jack se uită împrejur, solicitînd înţelegere, dar găsi doar respect. Ralph, rămas în cenuşa focului de semnalizare, stătea cu carnea în mîini, fără să vorbească.

Maurice rupse, în sfîrsit, tăcerea. Schimbă subiectul şi-l alese pe singurul care putea să unească majoritatea băieţilor.

— Unde-ai găsit porcul?

Roger arătă spre partea ostilă a insulei.

— Erau acolo... lîngă mare.

Jack îşi reveni, nesuportînd ca altcineva să-i spună povestea. Interveni repede.

— Ne-am răspîndit. M-am furişat pe mîini şi pe genunchi. Suliţele au căzut din el fiindcă n-aveau vîrfuri de fier. Porcul a fugit, guiţînd groaznic...

— S-a întors, a pătruns în cercul nostru şi, plin de sînge...

Toţi băieţii vorbeau în acelaşi timp, uşuraţi sufleteşte şi plini de entuziasm.

— L-am încercuit...

— Prima lovitură i-a paralizat picioarele din

spate, aşa că cercul s-a strîns, l-am lovit, şi-am ţinut-o într-una...

— l-am tăiat gîtul...

Gemenii, rînjind identic, săriră şi fugiră unul după altul. Apoi participară la joc şi ceilalţi, guiţînd ca nişte porci pe moarte şi strigînd:

— Dă-i una în cap!

— Arde-o la mir!

Maurice făcu pe porcul şi fugi guiţînd în centru, iar vînătorii îl înconjurară şi se prefăcură că-l lovesc. Cîntau în timp ce ţopăiau.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobeşte-i capul!

Ralph îi privi cu invidie şi ură. Obosiră şi cîntecul lor se stinse. Ralph vorbi.

— Convoc o adunare.

Se opriră treptat şi rămaseră cu ochii la el.

— Am cochilia. Cer să aibă loc o întrunire, chiar dacă o s-o ţinem pe întuneric. Jos pe platformă. Cînd am să suflu în cochilie. Acum.

Se întoarse şi coborî muntele.

V
Fiara din apă

Fluxul înainta, iar între apă şi stîncile albe şi fărîmicioase de lîngă terasa cu palmieri se întindea doar o fîşie subţire de plajă solidă. Ralph o apucă pe fîşia care semăna cu o cărare; trebuia să reflecteze, şi doar aici putea merge în voie, fără să se uite pe unde calcă. Deodată, în timp ce păşea pe lîngă apă, îl copleşi uimirea, înţelese brusc plictiseala acestei vieţi, unde fiecare potecă era o improvizaţie, iar o bună parte din viaţa trează ţi-o petreceai urmărindu-ţi picioarele. Se opri, cu faţa la fîşia de uscat; şi, amintindu-şi de prima explorare entuziastă ca de un amănunt dintr-o copilărie încîntătoare, zîmbi batjocoritor. Apoi se întoarse cu chipul în soare şi o luă înapoi spre platformă. Venise vremea să se ţină adunarea şi, în timp ce înainta printre razele soarelui care ascundeau decorul splendid, revăzu atent fiecare punct al discursului. Nu trebuia să facă nici o greşeală la această adunare, să evite gîndurile trecătoare şi fanteziste...

Se pierdu în labirintul lor, căci lipsa cuvintelor care să le exprime le făcea vagi. Se încruntă şi încercă din nou.

Adunarea nu avea să fie o distracţie, ci o

treabă serioasă.

Începu să meargă mai repede, conştient deodată de importanţa ei, de soarele în asfinţit, ca şi de vîntul slab, care îi sufla în faţă, stîrnit de paşii lui grăbiţi. Vîntul îi lipi cămaşa cenuşie de piept şi îşi dădu seama — în această nouă dispoziţie — că faldurile ei se făcuseră ţepene ca de carton şi neplăcute la purtat; îşi dădu iarăşi seama că marginile zdrenţuite ale chiloţilor îl rodeau şi-i lăsau o tăietură rozătoare pe pulpe. Cuprins de scîrbă, Ralph descoperi murdăria şi descompunerea; înţelese cît de neplăcut era să-şi îndepărteze mereu de pe ochi părul încîlcit, iar după apusul soarelui să se întindă cu zgomot printre frunzele uscate ca să se odihnească, începu să grăbească pasul.

Plaja de lîngă bazin se umpluse de grupuri de copii care aşteptau să înceapă adunarea, îi făcură loc cu toţii, conştienţi de aerul lui posomorît şi de greşeala cu focul.

Adunarea se ţinea într-un fel de triunghi grosolan, neregulat şi strîmb, ca tot ce făceau ei. O latură era alcătuită de buşteanul pe care şedea el — un pom prăbuşit, mult prea voluminos pentru ca să fi crescut pe platformă. Poate că una dintre furtunile legendare ale Pacificului îl adusese acolo. Trunchiul zăcea paralel cu plaja, iar cînd Ralph se aşeză pe el, se trezi cu faţa la

insulă, deşi copiii nu vedeau decît o siluetă întunecată, proiectată pe laguna sclipitoare. Celelalte două laturi ale triunghiului, a cărui bază o reprezenta buşteanul, se delimitau şi mai puţin clar. În dreapta, un buştean lustruit fiindcă se aşezaseră pe el prea mulţi băieţi nerăbdători, dar mai puţin larg şi confortabil decît al şefului. La stînga, alţi patru buşteni mai mici, unul dintre ei — cel mai îndepărtat — groaznic de instabil. Nenumărate adunări se întrerupseseră în hohote de rîs, cînd un băiat se aplecase prea mult pe spate, iar buşteanul alunecase şi răsturnase vreo şase copii pe iarbă. Şi totuşi, acum Ralph înţelese că nimănui nu-i venise în minte — nici măcar lui, lui Jack sau lui Piggy — să aducă un bolovan şi să-l vîre sub buştean. Vor avea deci de înfruntat instabilitatea buşteanului, fiindcă, fiindcă... Se cufundă din nou în gînduri.

În faţa fiecărui trunchi iarba se tocise, dar în centrul triunghiului creştea înaltă şi necălcată. La vîrf se îndesea din nou, fiindcă nimeni nu se aşeza acolo. Locul de adunare era înconjurat de trunchiuri cenuşii, drepte sau aplecate, susţinînd acoperişul scund de frunze, în lături — plaja; în spatele ei — laguna; în faţă — bezna insulei.

Ralph se întoarse pe locul şefului. Nu ţinuseră niciodată o întrunire la o oră atît de tîrzie. De aceea totul părea deosebit. De obicei, interiorul

acoperişului verde era luminat de o încîlceală de reflexe aurii, iar luminile cădeau de sus în jos pe chipurile lor, ca atunci, îşi spuse Ralph, cînd ţii un felinar. Acum însă, soarele aluneca pieziş, iar umbrele se asterneau firesc.

Îl cuprinse din nou o dispoziţie ciudată, foarte neobişnuită. Dacă feţele arătau altfel cînd erau luminate de deasupra sau de dedesubt — ce mai era o faţă? Ce sens avea totul?

Ralph se foi nerăbdător. Din nenorocire, fiind şef, trebuia să gîndească, să fie înţelept. Altfel, pierdea ocaziile şi trebuia neapărat să ia hotărîri. Trebuia să reflecteze; iar reflectatul era preţios, avea urmări...

Aşezat pe locul şefului, Ralph conchise că nu putea reflecta. Nu ca Piggy.

În acea seară, Ralph trebui din nou să-şi revizuiască valorile. Piggy ştia să gîndească, Piggy ştia să judece pas cu pas, cu scăfîrlia aia grasă, atîta doar că nu era şef. Cu tot trupul lui caraghios, Piggy era deştept. Ralph devenise specialist în gîndire şi putea să recunoască acest proces la un altul.

Soarele care îi venea în ochi îi reaminti de trecerea timpului. Desprinse cochilia din pom şi o cercetă. Expunerea la aer îi decolorase culoarea gălbuie şi roz, făcînd-o aproape albă şi transparentă. Ralph simţi un fel de respect şi de

afecţiune pentru ea, chiar dacă o scosese singur din lagună. Se îndreptă spre locul adunării şi duse cochilia la buze.

Ceilalţi aşteptau semnalul şi se apropiară imediat. Cei conştienţi de faptul că un vapor trecuse pe lîngă insulă în timp ce focul se stinsese erau tăcuţi la gîndul mîniei lui Ralph; alţii, în schimb, printre care şi puştii care nu aflaseră, erau impresionaţi de atmosfera solemnă. Locul se umplu repede; Jack, Simon, Maurice şi majoritatea vînătorilor se aşezară la dreapta lui Ralph; restul în stînga, la soare. Piggy veni şi el şi rămase în afara triunghiului. Gestul lui trăda că voia să asculte, nu să vorbească; Piggy îl intenţionase ca pe un gest de dezaprobare.

— Uite cum stau lucrurile. Trebuie să ţinem o adunare.

Nimeni nu răspunse şi feţele întoarse spre Ralph se concentrară. Ralph scutură cochilia. Ştia că pentru o reuşită practică erau necesare declaraţiile fundamentale, rostite cel puţin de două ori pînă să le priceapă bine toţi. Trebuia să stai jos, să atragi toate privirile spre cochilie şi să laşi cuvintele să cadă ca nişte pietre rotunde şi grele printre grupuleţele ghemuite sau pe vine. Căută în minte cuvinte simple, ca şi puştii să înţeleagă despre ce era vorba la adunare. Mai încolo, poate că participanţii şmecheri la

dezbateri — ca Jack, Maurice sau Piggy — aveau să folosească toată arta ca să răstălmăcească sensul întrunirii: acum însă, la început, obiectul dezbaterii trebuia expus limpede.

— E nevoie să ne întrunim. Nu ca să ne distrăm. Nu ca să rîdem şi să cădem de pe buştean — grupul de puşti, aşezat pe trunchiul instabil, chicoti şi copiii se priviră între ei — nu ca să glumim, sau — ridică cochilia într-un efort de a găsi cuvîntul convingător — ca să fim deştepţi. Nu pentru aşa ceva. Ci ca să facem ordine.

Se opri o clipă.

— Am întîrziat mult. M-am plimbat singur, reflectînd la situaţie. Ştiu ce ne trebuie. O adunare care să facă ordine. Şi, în primul rînd, eu am cuvîntul.

Se opri o clipă şi îşi dădu automat părul peste cap. Piggy se apropie tiptil de triunghi după protestul lui inutil Şi li se alătură celorlalţi.

— Am ţinut o groază de adunări, continuă Ralph. Tuturor vă place să vorbiţi şi să vă adunaţi. Luăm hotărîri, însă ele nu se pun însă în aplicare. Hotărîsem să se aducă apă de la rîu şi să rămînă în cojile alea de nuci de cocos, acoperite cu frunze proaspete. Aşa a mers cîteva zile. Cojile sînt goale. Copiii beau din rîu.

Un murmur de aprobare.

— Nu înseamnă că am ceva împotrivă să beţi

din rîu. Desigur că e preferabil să bem apă de acolo — ştiţi de unde — din lacul în care se varsă cascada — decît dintr-o coajă de nucă de cocos veche. Dar am hotărît să se aducă apă. Şi n-am spus-o prima oară. În după-amiaza asta nu mai sînt decît două coji pline.

Se linse pe buze.

— Apoi colibele. Adăposturile.

Murmurul crescu din nou şi se stinse.

— Dormiţi aproape toţi în adăposturi. La noapte, cu excepţia lui Sam şi Eric, cei de sus, de la foc, o să doarmă toţi în adăposturi. Cine a făcut adăposturile?

Iarăşi se iscă hărmălaie. Toţi făcuseră adăposturile. Ralph scutură din nou cochilia.

— Staţi niţel! Ia spuneţi, cine le-a ridicat pe toate trei? Primul adăpost l-am făcut cu toţii, pe cel de-al doilea doar patru dintre noi, pe-al treilea doar eu şi Simon. De-asta-i aşa de şubred. Nu. Să nu rîdeţi. Dacă plouă iar, se poate prăbuşi. Aşa că avem mare nevoie de adăposturi.

Se opri şi îşi drese glasul.

— Şi mai e ceva. Am hotărît ca la stîncile alea din dosul bazinului de scăldat să facem o latrină. Ne-am gîndit bine. Fluxul curăţă locul. Puştilor, voi ştiţi despre ce-i vorba.

Cîţiva bombăniră şi schimbară priviri rapide.

— Unii îşi fac nevoile peste tot. Chiar şi lîngă

adăposturi şi pe platformă. Puştilor, cînd mîncaţi fructe şi vă apucă nevoile...

Adunarea izbucni în hohote.

— Am spus că, dacă v-apucă nevoile, nu mai mîncaţi fructe. Asta-i murdărie!

Rîsul răsună din nou.

— Am spus că e o murdărie!

Îşi apucă deodată cămaşa ţeapănă şi cenuşie.

— Faceţi într-adevăr murdărie. Dacă nu vă puteţi abţine, duceţi-vă pe plajă la stînci. Aţi priceput?

Piggy întinse mîna după cochilie, dar Ralph clătină din cap. Discursul trebuia urmat punct cu punct.

— Să folosim stîncile. Altminteri, murdărim totul împrejur.

Se opri. Adunarea, simţind că intervenise o criză, aştepta cu sufletul la gură.

— Apoi, în privinţa focului.

Ralph răsuflă adînc, se sufocă uşor, iar adunarea fremăta. Jack, care cioplea cu briceagul o bucată de lemn, îi şopti ceva lui Robert, care întoarse capul.

— Focul e lucrul cel mai important pe insulă. Cum o să fim salvaţi, dacă nu ţinem focul aprins? Poate doar din noroc. E aşa de greu de făcut focul?

Întinse un braţ.

— Ia uitaţi-vă la noi! Sîntem o droaie! Şi totuşi, nu reuşim să ţinem un foc aprins ca să scoată fum. Nu pricepeţi? Nu pricepeţi că... mai bine să murim decît să lăsăm focul să se stingă?

Vînătorii chicotiră jenaţi. Ralph se întoarse spre ei cu violenţă.

— Voi, vînătorilor! N-aveţi decît să rîdeţi. Dar, ascultaţi-mă pe mine, focul e mai important decît porcul, indiferent cîţi porci omorîţi. Înţelegeţi?

Îşi deschise larg braţele şi se întoarse spre întreg triunghiul.

— Trebuie ca acolo sus să iasă fum... altminteri murim.

Se opri, căutînd punctul următor al discursului.

— Şi mai e ceva.

— Vrei prea multe, strigă cineva.

Se auziră murmure aprobatoare. Ralph îşi continuă nepăsător cuvîntarea.

— Şi mai e ceva. Aproape c-am dat foc la întreaga insulă. Ne pierdem vremea, rostogolind stînci şi aprinzînd focuri mici ca să gătim. Vreau să stabilim o regulă, fiindcă eu sînt şeful. Nu se va mai face foc decît sus pe munte. Doar acolo.

Începură să protesteze. Se ridicară, strigară, iar Ralph le răspunse tot cu strigăte.

— Dacă vreţi să faceţi un foc ca să gătiţi peşte sau crabi, n-aveţi decît să vă suiţi pe munte. Doar aşa vom fi siguri.

Cîteva mîini se înălţară după cochilie în lumina soarelui de asfinţit. Ralph se opri şi sări pe trunchi.

— Asta am vrut să vă spun. Acum aţi aflat. M-aţi votat şef. O să faceţi cum spun eu.

Se liniştiră treptat şi, în cele din urmă, îşi reluară locurile. Ralph se aşeză şi el şi vorbi cu glasul lui obişnuit.

— Nu uitaţi. Folosiţi stîncile ca latrină. Ţineţi focul aprins, ca să se vadă semnalul fumului. N-aduceţi focul de pe munte. Duceţi-vă hrana acolo.

Jack se ridică, se schimonosi pe întuneric şi îşi ridică mîinile.

— N-am terminat încă.

— Dar vorbeşti întruna!

— Am cochilia.

Jack se aşeză bombănind.

— Un ultim lucru. Despre asta n-aveţi decît să discutaţi.

Aşteptă pînă cînd pe platformă se aşternu o tăcere desăvîrsită.

— Situaţia s-a înrăutăţit. Nu pricep de ce. Am pornit bine: eram fericiţi. Apoi...

Mişcă scoica uşor şi se uită peste ei în gol, amintindu-şi de fiară, de şarpe, de foc şi de discuţiile despre frică.

— Apoi unii au început să se sperie.

Se auzi un murmur, aproape un geamăt, care

se stinse repede. Jack se opri din cioplit. Ralph continuă pe neaşteptate:

— Astea-s copilării. Noi trebuie să lămurim situaţia. Aşadar, acum mai e ceva de discutat împreună, şi anume ce-i de făcut cu frica.

Părul îi alunecă din nou în ochi.

— Trebuie să discutăm despre ea şi să hotărîm că e neîntemeiată. Şi eu mă sperii uneori; numai că-i o prostie. Gogoriţe. Dacă ajungem să luăm o hotărîre în această privinţă, putem să ne ocupăm şi de altele, cum ar fi focul — prin minte îi trecu fulgerător imaginea a trei băieţi mergînd de-a lungul plajei strălucitoare — şi să fim iar fericiţi.

Ralph puse, cu un gest ceremonios, cochilia pe trunchiul de alături, semn că discursul se terminase. Puţinele raze de soare cădeau asupra lor orizontal.

Jack se ridică şi luă cochilia.

— Aşadar, ne-am adunat ca să hotărîm cum stau lucrurile. Am să vă spun şi eu cum stau lucrurile. Voi, puştii, sînteţi vinovaţi, cu trăncăneala voastră despre frică. Fiara! De unde fiare? Fireşte că uneori ne e frică, dar ne-am obişnuit. Ralph spunea că urlaţi noaptea, înseamnă deci că visaţi urît. Şi unde mai pui că nici nu vînaţi, nici nu faceţi adăposturi şi nici nu ne ajutaţi — nişte plîngăcioşi, nişte mototoli! Asta-i! În ce priveşte frica — o să vă obişnuiţi cu

ea, ca noi toţi.

Ralph se uită cu gura căscată. Dar Jack nu-i dădu nici o atenţie.

— Uite ce-i, frica nu vă poate căşuna mai mult decît visele. Pe insulă nu e nici o fiară, de care să vă fie frică.

Se uită la şirul de puşti care şuşoteau.

— N-ar strica s-o păţiţi plîngăcioşilor, neputincioşilor! Nu-i nici un animal...

Ralph îl întrerupe scos din sărite.

— Cum adică? Cine a pomenit de-un animal?

— Tu ai pomenit, acum cîteva zile. Ai zis că visează şi ţipă. Acum trăncănesc — nu numai puştii, dar uneori şi vînătorii mei — trăncănesc despre o fiinţă, o fiinţă întunecată, o fiară, un fel de animal. Am auzit. Nu v-aţi gîndit, nu? Ascultaţi-mă! Pe insulele mici nu trăiesc animale mari. Numai porci. Lei şi tigri există doar în ţările mari, ca Africa şi India...

— Şi la Grădina Zoologică.

— Am cochilia. Nu vorbesc de frică. Ci de fiară. N-aveţi decît să vă speriaţi, dacă vă place. Cît priveşte fiara...

Jack se opri, strînse cochilia la piept şi se întoarse spre vînătorii lui cu şepci negre şi murdare.

— Sînt sau nu vînător?

Dădură din cap cu un gest simplu. Era, fireşte,

vînător. Nimeni nu se îndoia.

— Foarte bine... am bătut toată insula. Singur. Dac-ar fi existat o fiară, aş fi văzut-o... N-aveţi decît să vă speriaţi dar nu-i nici o fiară în pădure.

Jack lăsă cochilia şi se aşeză, întreaga adunare aplaudă uşurată. Piggy întinse mîna.

— Nu sînt de acord cu tot ce-a spus Jack, ci doar cu o parte. Fireşte, nu există nici o fiară în pădure. Cum să existe? Ce-ar mînca?

— Porci.

— Noi mîncăm porci.

— Piggy!

— Am sau nu cochilia? strigă Piggy indignat... Ralph... ar trebui să tacă din gură, nu? Puştilor, ia mai tăceţi! Uite ce e, nu sînt de acord cu Jack în ce priveşte frica de care vorbiţi. Fireşte că nu-i nimic în pădure de care să ne fie frică. Păi, n-am fost chiar eu acolo? Data viitoare o să pomeniţi de stafii şi alte năzbîtii de-astea. Ştim cum stau lucrurile şi, dacă merge ceva prost, se găseşte cine să le îndrepte.

Îşi scoase ochelarii şi clipi la ei. Soarele dispăruse, de parcă s-ar fi întrerupt lumina de la comutator. Continuă explicaţiile.

— Dacă vă doare burta şi vă trece o nevoie mare sau una mică...

— Pe tine te trece o nevoie mare...

— Cînd o să terminaţi cu rîsul, poate c-o să

continuăm adunarea. Iar dacă puştii se cocoaţă iar pe buşteanul ăla, au să se răstoarne pe loc. Aşa c-aţi face bine să staţi jos pe pămînt şi să ascultaţi. Avem leacuri pentru orice, chiar şi pentru minte. Doar nu vă gîndiţi serios că ar trebui să ne fie frică tot timpul? Viaţa, spuse Piggy, lărgind subiectul, e ştiinţifică, asta e. Într-un an sau doi, cînd o să se termine războiul, oamenii or să zboare pînă la planeta Marte şi înapoi. Ştiu că nu-i nici o fiară — una cu gheare sau altfel, mă înţelegeţi — dar mai ştiu că există şi frica...

Piggy se opri.

— Dacă nu cumva...

Ralph se foi neastîmpărat.

— Dacă nu cumva, ce?

— Dacă nu cumva ne speriem de oameni.

Un hohot, pe jumătate de rîs, pe jumătate de batjocură, se ridică din mijlocul băieţilor aşezaţi. Piggy îşi aplecă capul şi continuă grăbit.

— Hai s-auzim ce spune puştiul care a pomenit de fiară, şi poate c-o să reuşim să-i arătăm cît e de prost.

Puştii începură să se consulte cu voce scăzută, apoi unul se ridică şi păşi în faţă.

— Cum te cheamă?

— Phil.

Pentru un puşti, avea destulă încredere în el.

Întinse mîinile, strînse cochilia în braţe, exact ca Ralph, şi se uită de jur împrejur, ca să atragă atenţia înainte de a vorbi.

— Azi-noapte am avut un vis, un vis groaznic, în care mă luptam cu nişte lucruri. Mă aflam singur afară din adăpost şi mă luptam cu nişte lucruri, cu lianele alea tremurătoare din pomi.

Se opri, iar ceilalţi puşti rîseră, înfioraţi de plăcere.

— Atunci m-am speriat şi m-am trezit. Mă aflam afară din adăpost, iar lucrurile tremurătoare dispăruseră.

Oroarea vie din povestea lui despre acele lucruri atît de posibile şi de urîte le tăie glasul. Vocea copilului continuă piţigăiată din dosul cochiliei albe.

— M-am speriat tare şi-am dat să-l strig pe Ralph, apoi am văzut că se mişcă ceva printre pomi, ceva mare şi îngrozitor.

Se întrerupse, oarecum speriat de amintire, dar şi mîndru de efectul stîrnit.

— A fost un vis urît, zise Ralph, te-ai plimbat în somn.

Adunarea murmură o aprobare reţinută.

Puştiul clătină din cap cu încăpăţînare.

— Dormeam cînd lianele tremurătoare se luptau, şi cînd au plecat m-am trezit şi-am văzut ceva mare şi îngrozitor mişcîndu-se printre pomi.

Ralph ridică mîna să ia cochilia, iar puştiul se aşează.

— Dormeai. N-a fost nimeni. Cum putea să rătăcească cineva prin pădure noaptea? A fost vreunul dintre voi? A ieşit vreunul?

Se aşternu o tăcere lungă, timp în care adunarea zîmbi la gîndul că cineva ar fi avut curajul să iasă în beznă. Apoi Simon se ridică, iar Ralph îl privi uimit.

— Tu! Ce-ai căutat afară în beznă?

Simon înşfacă cochilia cu un gest violent.

— Voiam să mă duc într-un loc... într-un loc pe care îl ştiu.

— Ce loc?

— Un loc pe care îl ştiu. Un loc din junglă.

Ezită.

Jack lămuri problema, vorbind cu un dispreţ care suna extrem de ciudat şi de categoric.

— L-a apucat burta.

Umilit de purtarea lui Simon, Ralph reluă cochilia şi îl privi sever pe Simon drept în faţă.

— Ei bine, să n-o mai faci. Ai priceput? Nu noaptea. Sînt destule discuţii prosteşti despre fiare, fără ca puştii să te mai şi vadă cum te furişezi de ici-colo ca un...

Rîsul batjocoritor al băieţilor le trăda frica şi nemulţumirea faţă de cele întîmplate.

Simon deschise gura să vorbească, dar Ralph

avea cochilia, aşa că reveni la loc.

Cînd adunarea se linişti, Ralph se întoarse spre Piggy.

— Ei, Piggy?

— Mai e unul. Ăsta.

Puştii îl împinseră pe Percival înainte, apoi îl lăsară singur. Rămase înfundat pînă la genunchi în iarba din centrul triunghiului, cu privirile la picioarele ascunse, şi încercă să-şi închipuie că se afla într-un cort. Ralph îşi aminti de un alt băieţel, care stătuse la fel, şi izgoni gîndul. Îl izgoni departe, în fundul sufletului, de unde doar un prilej ca acesta putea să-l readucă la suprafaţă. Puştii nu mai fuseseră număraţi, în primul rînd fiindcă nu exista nici un mijloc ca să se asigure că nu lipsea nici unul, şi în al doilea rînd fiindcă Ralph cunoştea răspunsul la cel puţin o întrebare pusă de Piggy pe vîrful muntelui, în faţa lui se înşirau băieţi blonzi, bruneţi, pistruiaţi şi murdari, dar nici unul dintre ei nu purta pe faţă un semn din naştere. Pe băiatul cu semnul din naştere de culoarea dudei nu-l mai văzuse nimeni. Atunci, însă, Piggy se împăunase şi îi ameninţase. Recunoscînd tacit că-şi amintea de ceva imposibil de pomenit, Ralph dădu din cap spre Piggy.

— Continuă. Întreabă-l.

Piggy îngenunche, ţinînd cochilia.

— Ei, ia spune, cum te cheamă?

Băieţelul se repezi înapoi în cortul imaginar.

Piggy se întoarse neputincios spre Ralph, care vorbi răstit:

— Cum te cheamă?

Chinuită de tăcere şi de refuzul puştiului de a vorbi, adunarea reluă în cor.

— Cum te cheamă? Cum te cheamă?

— Linişte!

În lumina asfinţitului, Ralph se uită lung la copil.

— Hai, spune. Cum te cheamă?

— Percival Wemys Madison, Casa Parohială, Harcourt St. Anthony, comitatul Hampshire, telefon, telefon, tele...

Ca şi cum această ştire ar fi fost adînc înrădăcinată în izvoarele durerii, puştiul izbucni în plîns. Lacrimile îi ţîşneau pe faţa boţită, iar gura i se deschise pînă cînd reuşiră să vadă o gaură neagră şi pătrată. La început semăna cu o efigie tăcută a durerii; apoi însă bocetul crescu puternic şi susţinut, ca vuietul cochiliei.

— Gura! Gura!

Percival Wemys Madison nu voia să tacă. Se declanşase un resort pe care nu-l puteau controla nici autoritatea şi nici intimidarea fizică. Plînsul continuă, cu fiecare respiraţie, părînd că-l susţine drept, ca şi cum ar fi fost răstignit pe el.

— Gura! Gura!

Căci cei mici încetaseră şi ei să fie liniştiţi. Li se amintise de durerile personale; şi poate că simţeau că participă şi ei la durerea universală, începură să plîngă molipsiţi, doi dintre ei aproape la fel de tare ca Percival.

Maurice îi salvă. Strigă din răsputeri:

— Ia uitaţi-vă la mine!

Se prefăcu că se prăbuşeşte. Se frecă la fund, se aşează pe butucul instabil şi se rostogoli în iarbă. Se maimuţări stîngaci, iar Percival şi ceilalţi îl văzură, chicotiră şi rîseră. În curînd, rîdeau cu toţii atît de absurd, încît băieţii mari le ţinură isonul.

Jack se făcu auzit primul. Nu avea cochilia şi vorbi încălcînd regulile; dar nu-i mai păsa nimănui.

— Ce-i cu fiara?

Cu Percival se petrecea un lucru ciudat.

Căscă şi se împletici, aşa încît Jack îl prinse şi îl zgflţîi.

— Unde stă fiara?

Percival se lăsă moale în braţele lui Jack.

— E o fiară dibace, zise Piggy în bătaie de joc, dacă reuşeşte să se ascundă pe insula asta.

— Jack a fost pretutindeni.

— Unde poate să trăiască o fiară?

— Nici vorbă de vreo fiară!

Percival bombăni ceva, iar adunarea rîse din

nou. Ralph se aplecă înainte.

— Ce-a zis?

Jack ascultă răspunsul, apoi îi dădu drumul lui Percival. Scăpat din braţele lui, Percival căzu în iarba înaltă şi adormi.

Jack îşi drese glasul, apoi raportă degajat:

— Zice că fiara iese din mare.

Ultimul val de rîsete se risipi. Ralph se întoarse involuntar, o siluetă întunecată, cocîrjată, proiectată pe lagună. Adunarea se uită împreună cu el; priviră vastele întinderi de apă, marea umflată din depărtare, de un violet ciudat, cu infinite posibilităţi: auziră stins foşnetul şi şoaptele de pe recif.

Maurice vorbi atît de tare, încît tresăriră cu toţii.

— Tăticu zicea că nu s-au descoperit încă toate animalele din mare.

Cearta porni din nou, Ralph îi întinse cochilia strălucitoare, iar Maurice o luă ascultător, întrunirea se linişti.

— Vreau să spun că, atunci cînd Jack zice că te poţi speria, fiindcă oamenii se sperie întotdeauna, are dreptate. Cred că are dreptate şi cînd spune că nu există decît porci pe insulă, dar nu ştie, nu e chiar sigur, vreau să spun...

Maurice respiră adînc.

— Tăticu zice că există fiinţe, cum se cheamă,

alea care fac cerneală, sepii, lungi de sute de metri, care mănîncă balene întregi.

Se opri din nou şi rîse vesel.

— Fireşte, eu nu cred în fiară. Cum zice şi Piggy, viaţa are un caracter ştiinţific, dar noi nu ştim, nu-i aşa? Nu e ceva sigur, vreau să spun...

— Sepia nu poate să iasă din apă! strigă cineva.

— Ba poate!

— Ba nu!

Într-o clipă, platforma se umplu de umbre ce se certau şi gesticulau. Lui Ralph, care şedea pe butuc, izbucnirea i se părea de domeniul nebuniei. Teama, fiarele, lipsa generală de înţelegere că focul era elementul cel mai important. Cînd încercai să lămureşti lucrurile, discuţia degenera, scotea la iveală alte probleme neplăcute.

Văzu o pată albă în bezna de lîngă el, aşa că smulse cochilia de la Maurice şi suflă cu toată forţa. Adunarea tăcu uluită. Simon, care se afla aproape, puse mîna pe cochilie. Simţi o nevoie primejdioasă de-a vorbi; dar era o experienţă îngrozitoare să se adreseze unei adunări.

— Poate, zise el ezitînd, poate că există o fiară.

Adunarea urlă sălbatic, iar Ralph se ridică uluit.

— Tu, Simon? Tu crezi asta?

— Nu ştiu, răspunse Simon, sufocat de bătăile

propriei inimi. Dar...

Furtuna izbucni.

— Stai jos!

— Taci!

— la cochilia!

— Du-te dracului!

— Gura!

— Ascultaţi-l. Are cochilia! strigă Ralph.

— Vreau să spun că... poate că fiara sîntem noi.

— Prostii!

Cel care vorbi fusese Piggy, revoltat de lipsa de seriozitate.

— Am putea fi un fel de... continuă Simon.

Simon deveni incoerent, încercînd să explice boala esenţială a omenirii, îi veni o inspiraţie.

— Care e cel mai murdar lucru?

Drept răspuns, Jack, în tăcerea nedumerită care urmă, pronunţă un cuvînt scurt, expresiv şi brutal. Se destinseră ca după un orgasm. Puştii aşezaţi din nou pe buşteanul instabil căzură şi nici nu le pasă. Vînătorii ţipau de încîntare.

Eforturile lui Simon se irosiră; rîsul celorlalţi îl înfrînse cu cruzime, iar el se întoarse fără apărare la locul lui.

În cele din urmă, adunarea tăcu. Cineva spuse pe neaşteptate:

— Poate că vorbeşte de-un fel de stafie.

Ralph ridică cochilia şi se uită lung prin beznă. Plaja palidă îi apăru ca singurul lucru mai luminos. Desigur, puştii erau aproape. Da, fără îndoială, stăteau ghemuiţi, ca un ghemotoc de trupuri pe iarba din centrul triunghiului. O pală de vînt făcu să foşnească palmierii, iar tăcerea şi bezna părură să amplifice zgomotul, să-l scoată în evidenţă. Două trunchiuri cenuşii se frecară cu un scîrţîit sinistru, pe care nimeni nu-l remarcase în timpul zilei.

Piggy îi luă cochilia din mînă. Vorbi indignat.

— Nu cred deloc în stafii!

Jack se ridică şi el, inexplicabil de furios

— Cui îi pasă de ce crezi tu, Fatty?

— Am cochilia!

Răsună zgomotul unei scurte încăierări, iar cochilia se mută dintr-o mînă într-alta.

— Dă-mi înapoi cochilia!

Ralph se vîrî între ei şi primi un ghiont în piept. Smulse cochilia de la cineva şi se aşeză cu răsuflarea tăiată.

— Vorbim prea mult despre stafii. Ar trebui să discutăm asta în timpul zilei.

— Poate că asta e fiara, o stafie, interveni o voce înăbuşită şi anonimă.

Adunarea se clătină ca lovită de vînt.

— Discutăm prea mult şi nu mai respectăm ordinea, zise Ralph. Nu putem ţine adunări ca

lumea dacă nu respectaţi regulile.

Se opri din nou. Planul bine chibzuit al acestei adunări se destrămase.

— Ce vreţi să spun? Am făcut o greşeală cînd am ţinut adunarea atît de tîrziu. O să votăm; vreau să spun că o să votăm dacă există sau nu stafii; apoi o să mergem la colibe fiindcă sîntem cu toţii obosiţi. Nu — Jack, aşa e? — stai o clipă. Susţin sus şi tare că nu cred în stafii. Şi nici nu vreau să las impresia c-aş crede. Nu vreau să mă gîndesc la ele. În orice caz, nu acum, pe întuneric. O să hotărîm ce-i de făcut.

Ridică cochilia.

— Foarte bine, atunci. Presupun că problema e dacă există sau nu stafii...

Reflectă preţ de o clipă şi formulă întrebarea.

— Cine crede c-ar putea exista stafii?

Se aşternu o tăcere lungă şi nimeni nu se clinti. Ralph scrută întunericul şi zări mîinile ridicate. Spuse sec:

— Înţeleg.

Lumea, lumea dominată de legi şi de raţiune, se ducea de rîpă. Odată lucrurile fuseseră limpezi; însă acum... pînă şi vaporul plecase.

Piggy îi smulse cochilia din mînă şi glasul lui răsună strident:

— Nu votez pentru stafii!

Se întoarse spre adunare.

— S-o ţineţi cu toţii minte, continuă el şi bătu din picior. Ce sîntem noi? Oameni? Animale? Sălbatici? Ce-au să-şi închipuie oamenii mari? Nu ne facem datoria — vînăm porci — lăsăm focul să se stingă — iar acum...

O umbră îl înfruntă violent.

— Gura! Vierme gras!

Urmă o luptă scurtă, iar cochilia sclipitoare se smuci de colo-colo. Ralph sări în picioare.

— Jack! Jack! N-ai cochilia! Lasă-l să vorbească!

Faţa lui Jack se ivi aproape.

— Să taci! Cine eşti, la urma urmei? Stai aici şi le spui ce să facă. Nu vînezi, nu ştii să cînţi...

— Sînt şef. Am fost ales.

— Crezi că alegerea are vreo importanţă? Te mulţumeşti să dai ordine fără cap...

— Piggy are cochilia.

— E adevărat... favorizează-l pe Piggy, ca întotdeauna.

— Jack!

Vocea lui Jack îl maimuţări acru.

— Jack! Jack!

— Regulile! striga Ralph, încălcaţi regulile!

— Cui îi pasă?

Ralph îşi reveni.

— Regulile sînt singurul lucru pe care-l avem!

Jack i se împotrivi.

— Dă-le dracului de reguli! Sîntem puternici,

vînăm! Dacă există o fiară, o s-o vînăm! O s-o înconjurăm, o s-o lovim, o s-o lovim, o s-o lovim...!

Scoase un ţipăt sălbatic şi sări pe nisipul gălbui. Platforma se umplu imediat de zgomote şi de agitaţie, înghiontealã, urlete şi rîsete. Adunarea se risipi, iar băieţii alergară la întîmplare, trăncănind, de la palmieri la malul apei, de-a lungul plajei, înecaţi în beznă. Ralph se pomeni că atinge cochilia cu obrazul şi o luă din mîna lui Piggy

— Ce-au să spună oamenii mari? strigă Piggy din nou. Uită-te la ei!

De pe plajă răsunară zgomote de vînătoare fictivă, de rîs isteric şi de spaimă.

— Ralph, suflă în cochilie.

Piggy se afla atît de aproape, încît Ralph îi vedea sticlind singura lentilă de la ochelari.

— Pe urmă focul. Nu-şi dau seama?

— Trebuie să fii brutal. Sileşte-i să facă ce vrei tu.

Ralph răspunse cu glasul prudent al celui care repetă o teoremă.

— Dacă am să suflu în cochilie, iar ei n-au să se întoarcă, am stricat totul. N-o să mai putem ţine focul aprins. O să fim ca animalele. N-o să fim salvaţi niciodată.

— Dacă nu sufli, o să ajungem şi mai repede ca

animalele. Nu văd ce fac, dar îi aud.

Siluetele risipite se adunaseră pe nisip şi formau o masă neagră, care se rotea. Fredonau, iar puştii, obosiţi, se îndepărtaseră încet, cu urlete. Ralph îşi duse cochilia la buze, apoi o lăsă jos.

— Uite care e problema, Piggy: sînt sau nu stafii? Sau fiare?

— Fireşte că nu.

— De ce nu ?

— Fiindcă n-are sens. Casele, străzile, televiziunea — n-ar putea exista.

Băieţii care ţopăiau şi cîntau erau acum atît de departe, încît zgomotul se auzea doar ca un ritm mut.

— Şi ce dacă n-are sens? Vorbesc de ce se întîmplă pe această insulă. Să presupunem oare că există fiinţe care ne pîndesc şi ne aşteaptă?

Ralph tresări violent, se apropie de Piggy, iar cei doi se ciocniră rău unul de altul.

— Încetează cu discuţia asta! Avem destule necazuri, Ralph, şi nu mai pot răbda prin cîte am trecut. Dacă există stafii...

— Ar trebui să renunţ la şefie. Ascultă-i.

— O, Dumnezeule! O, nu!

Piggy îl înşfacă pe Ralph de braţ.

— Dacă ar fi Jack şeful, nu ne-am ocupa decît cu vînatul şi nu cu focul. Am rămîne aici pînă la

moarte.

Glasul i se ascuţi.

— Cine-i ăla care stă acolo?

— Eu sînt, Simon.

— Nu sîntem buni de nimic, zise Ralph. Trei şoareci orbi. Eu unul renunţ.

— Dacă renunţi, zise Piggy, într-o şoaptă înfiorată, ce se va mai întîmplă cu mine?

— Nimic.

— Mă urăşte. Nu ştiu de ce. Dacă ar putea face ce vrea... tu eşti un om întreg, pe tine te respectă, în afară de asta, tu ai putea să-l baţi.

— Am văzut că şi tu te-ai bătut cu el mai de mult.

— Aveam cochilia, zise Piggy simplu. Aveam dreptul să vorbesc.

Simon se foi în beznă.

— Fii mai departe şeful nostru.

— Gura, pustiule! De ce n-ai spus că nu există fiare?

— Mă tem de el, zise Piggy, şi de-asta îl cunosc. Dacă te temi de cineva, îl urăşti, dar nu te poţi împiedica să nu te gîndeşti la el. Te înşeli, spunîndu-ţi că de fapt e un băiat cumsecade, iar apoi, cînd îl vezi iar... e ca astma, nu poţi să respiri. Ascultă-mă. Şi pe tine te urăşte, Ralph...

— Pe mine? De ce?

— Nu ştiu. L-ai prins c-a lăsat să se stingă

focul; şi tu eşti şeful, iar el nu e.

— Dar el este, este Jack Merridew!

— Eu am stat mult în pat şi-am reflectat. Cunosc oamenii. Mă cunosc şi pe mine. Şi pe el. Ţie n-are ce-ţi face; dar, dacă îl eviţi, are să sară pe următorul. Şi acela sînt eu.

— Piggy are dreptate, Ralph. Numai tu şi Jack contaţi. Fii mai departe şef.

— Fiecare trage în altă parte şi lucrurile merg prost. Acasă exista întotdeauna un om mare. Vă rog, domnule; vă rog, domnişoară; şi primeai răspunsul. Cum aş mai vrea să fie aşa!

— Aş vrea să fie aici mătuşica.

— Eu aş vrea să fie tata... Dar la ce bun?

— Ar ţine focul aprins.

Ţopăiala se încheiase şi vînătorii se întorceau la adăposturi.

— Oamenii mari ştiu multe, zise Piggy. Lor nu le e frică de întuneric. Se întîlnesc, beau ceai şi discută. Lucrurile ar merge de minune...

— Ei n-ar da foc la insulă. Şi n-ar provoca...

— Ar construi un vapor...

Cei trei băieţi stăteau în beznă, străduindu-se zadarnic să evoce viaţa minunată a adulţilor.

— Nu s-ar certa.

— Şi nu mi-ar sparge ochelarii...

— Şi n-ar discuta despre fiară...

— Dac-ar reuşi să ne trimită un mesaj! strigă

Ralph cu disperare. Dac-ar putea să ne trimită un om mare... un semn, ori altceva.

Din beznă răsună un urlet subţire, care îi îngheţă, făcîndu-i să se caute cu mîinile. Urletul se înălţă depărtat şi nepămîntean, devenind o bolboroseală.

Întins în iarba înaltă, Percival Wemys Madison, de la casa parohială Harcourt, St. Anthony, trecea prin împrejurări în care evocarea solemnă a adresei de acasă se dovedea incapabilă să-l ajute.

VI
Fiara din văzduh

Nu se mai vedea decît lumina stelelor. Cînd pricepură de unde venea acel zgomot lugubru, iar Percival se linişti, Ralph şi Simon îl ridicară brutal şi-l duseră într-un adăpost. Piggy se ţinea pe lîngă ei, în ciuda cuvintelor lui curajoase, iar cei trei băieţi mai mari se îndreptară împreună spre adăpostul cel mai apropiat. Copiii zăceau neliniştiţi şi gălăgioşi printre frunzele uscate, privind grupul de stele care luminau laguna. Uneori, din celelalte adăposturi ţipa cîte un puşti, iar o dată un băiat mai mare vorbi în întuneric. Apoi adormiră cu toţii.

O felie subţire de lună se înălţă la orizont, destul de mare ca să lase o dîră de lumină cînd poposi pe apă; pe cer însă existau şi alte lumini ce se mişcau repede, clipeau sau se stingeau, deşi nici o licărire cît de slabă nu ajunse pînă la ei de la lupta ce se desfăşura la zece mile înălţime. Din lumea adulţilor sosi un semn, deşi nici un copil n-a fost treaz ca să-l observe. Izbucni o explozie de lumină, desfundînd cerul ca un tirbuşon; apoi, din nou, bezna şi stelele. Deasupra insulei se întinse o pată, o siluetă ce cobora rapid sub o paraşută, o siluetă care atârna, cu

picioarele bălăbănindu-se. Vînturile schimbătoare de la diferite înălţimi duceau silueta în voia lor. Apoi, la aproape cinci kilometri înălţime, vîntul se domoli, purtă silueta într-o curbă ce cobora de pe cer şi o tîrî pieziş, departe, peste recife şi lagună, în direcţia muntelui. Silueta căzu şi se ghemui printre florile albastre de pe coastă. Sufla un vînt slab, iar paraşuta bufni, se lovi şi-şi trase încărcătura. Atunci silueta, cu picioarele vînturîndu-i-se în urmă, alunecă pe munte. Metru cu metru, la fiecare adiere, briza împingea silueta printre florile albastre, peste bolovani şi pietrele roşii, pînă rămase ghemuită printre stîncile sfărîmate de pe culme. Aci briza suflă capricios, încurcă sforile paraşutei şi le împodobi cu flori; silueta rămase cu capul acoperit de cască între genunchi, neclintită şi cu sforile încîlcite. Cînd vîntul sufla, sforile se întindeau şi atunci presiunea întîmplătoare ridica fruntea siluetei şi îi îndrepta pieptul, de parcă ar fi scrutat peste coama muntelui. De fiecare dată cînd vîntul se oprea, sforile se înmuiau, iar silueta se apleca din nou înainte şi se cufunda cu capul între genunchi, în vreme ce stelele alunecau pe cer, silueta stătea pe vîrful muntelui, se apleca şi se înfunda, se apleca iar...

În bezna dimineţii timpurii, lîngă o stîncă, ceva mai jos pe coasta muntelui, răsunară zgomote.

Doi băieţaşi ieşeau dinţr-un morman de crăci uscate şi de frunze moarte, două umbre întunecate, vorbind somnoros. Erau gemenii, la datorie lîngă foc. Teoretic, unul ar fi trebuit să doarmă, iar celălalt să stea de veghe. Dar nu reuşeau niciodată să facă ceva ca lumea dacă lucrau izolat, şi cum era cu neputinţă să stea treji toată noaptea, se culcaseră amândoi. Se apropiară acum de pata neagră unde fusese focul de semnal, căscară, se frecară la ochi şi păşiră sigur. Cînd ajunseră acolo, încetară să caşte, iar unul se întoarse în fugă, ca să mai aducă vreascuri şi frunze.

Celălalt îngenunche.

— Cred că s-a stins.

Aranja crenguţele care i se vîrau în mînă.

— Nu.

Se culcă la pămînt, îşi apropie buzele de pată şi suflă uşor. Îi apăru faţa, luminată în roşu. O clipă, încetă să mai sufle.

— Sam, dă-mi...

— ...nişte iască.

Eric se aplecă şi suflă încet, pînă cînd pata de lumină crescu. Sam puse o bucată de iască pe locul fierbinte, apoi o cracă. Strălucirea se intensifică, iar craca luă foc. Sam aşează şi alte vreascuri.

— Nu le pune pe toate, vîri prea multe.

— Să ne încălzim.
— Va trebui să mai aducem vreascuri.
— Mi-e frig.
— Şi mie.
— În afară de asta e...
— ...întuneric. Foarte bine, mai pune atunci.

Eric se ghemui în spate şi-l urmări pe Sam cum aprinde focul. Ridică o mică piramidă de vreascuri şi focul începu să ardă bine. m

— Aproape că se...
— Ar fi fost...
— Turbat...
— Valeu!

Gemenii priviră cîteva clipe focul în tăcere. Apoi Eric chicoti.

— Aşa-i că era turbat?
— Cînd cu...
— Cînd cu focul şi cu porcul.
— Din fericire, l-a ocărit pe Jack, în loc să ne ocărască pe noi.
— Aşa e. Îl ţii minte pe turbatul ăla de la şcoală?
— "Băiete, tu-mă-mbolnăveşti-încetul-cu-încetul-de-nervi!"

Gemenii izbucniră într-un rîs identic, apoi, amintindu-şi de beznă şi de altele, se uitară nesiguri împrejur. Flăcările, arzînd în piramida de lemne, le atraseră privirile. Eric urmări carii,

tîrîndu-se înnebuniţi fiindcă nu reuşeau să scape de flăcări, şi se gîndi la primul foc — departe, pe panta mai abruptă a muntelui, unde domnea acum o beznă completă. Nu-i plăcea să-şi amintească şi se uită la vîrful muntelui.

Focul începu să radieze căldură şi să se reverse plăcut asupra lor. Sam se distra, vîrînd cît mai multe crăci în foc. Eric îşi întinse mîinile, căutînd distanţa la care căldura era mai suportabilă. Cînd privi nepăsător dincolo de foc, stîncile risipite cu umbrele lor turtite îşi recăpătară conturul real văzut la lumina zilei. Acolo se afla stînca cea mare, celelalte trei pietre, stînca plesnită, iar dincolo de ea, gaura — acolo...

— Sam.

— Ce-i?

— Nimic.

Flăcările puseseră stăpînire pe crăci, scoarţa se chircea şi se descojea, lemnul exploda. Cortul se prăbuşi pe dinăuntru, azvîrlind un cerc larg de lumină peste vîrful muntelui.

— Sam.

— Ce-i?

— Sam! Sam!

Sam se uită enervat la Eric. Intensitatea privirii lui făcea ca direcţia în care se uita să pară îngrozitoare, căci Sam era întors cu spatele la ea. Se repezi în jurul focului, se ghemui lîngă Eric şi

se uită. Rămaseră nemişcaţi, unul în braţele celuilalt — patru ochi care priveau ţintă şi nu clipeau, două guri deschise.

Departe, sub ei, pomii din pădure foşniră, apoi mugiră. Părul de pe frunte le flutură, iar flăcările focului se aplecară. La cincisprezece metri de ei se auzi zgomotul înfundat al unei materii ce se umfla.

Nu ţipă nici unul, dar se îmbrăţişară mai tare şi gurile li se strînseră. Zece secunde se ghemuiră astfel, în timp ce grindina de foc trimitea fum, scîntei şi valuri de lumină neregulată peste vîrful muntelui.

Apoi, de parcă i-ar fi apucat pe amîndoi aceeaşi groază, o rupseră la fugă peste stînci.

Ralph visa. Adormise după ce i se păruse că trecuseră ore, tot sucindu-se şi răsucindu-se zgomotos printre frunzele uscate. Nu mai auzea nici măcar zgomotele viselor din celelalte adăposturi, fiindcă se întorsese acasă, şi dădea zahăr căluţilor, peste zidul grădinii. Apoi cineva îl trase de braţ, spunîndu-i că era vremea să-şi bea ceaiul.

— Ralph, trezeşte-te!

Frunzele foşneau violent, ca marea.

— Ralph, trezeşte-te!

— Ce s-a întîmplat?

— Am văzut...

— ...fiara...
— ...clar...
— Cine sînteţi? Gemenii?
— Am văzut fiara...
— Linişte. Piggy!

Frunzele continuau să foşnească violent. Piggy se lovi de el, iar unul dintre gemeni îl înşfacă, în clipa cînd se îndrepta spre grupul stelelor ce păleau.

— Nu ieşi — e îngrozitor!
— Piggy — unde sînt suliţele?
— Aud...
— Taci atunci. Stai liniştit.

Stăteau şi ascultau, la început cu îndoială, apoi cu spaimă, descrierea făcută de gemenii ce-şi trăgeau sufletul în mijlocul unei tăceri depline, în curînd, bezna se umplu de gheare, de puncte necunoscute şi de ameninţări. Zori nesfîrşiţi şterseră stelele şi lumina, tristă şi cenuşie, se cernu în sfîrşit prin adăpost, începură să se foiască, deşi lumea din afara adăpostului era plină de primejdii. Labirintul de întuneric se destrăma, apăruseră lucrurile apropiate şi îndepărtate, iar în punctul cel mai înalt al cerului marginile norilor mici dobîndiră o culoare caldă. O pasăre de mare bătu din aripi sus, cu un ţipăt răguşit, al cărui ecou răsună imediat, iar în pădure se auzi un strigăt strident. Dungile de nori

de lîngă orizont începură să lucească trandafiriu, iar coamele penate ale palmierilor se înverziră.

Ralph îngenunche la intrarea adăpostului şi scrută atent peisajul de jur împrejur.

— Sam şi Eric. Chemaţi-i pe băieţi, în linişte. Hai.

Gemenii, lipiţi unul de altul şi tremurînd, îndrăzniră să facă cei cîţiva paşi pînă la adăpostul alăturat, unde împrăştiară ştirile îngrozitoare. Ralph se ridică şi se plimbă spre platformă, doar pentru a le da curaj, deşi îl treceau fiorii pe şira spinării. Piggy şi Simon îl urmară, iar ceilalţi băieţi se furişară după ei.

Ralph luă cochilia de la locul ei de pe butucul lustruit şi o duse la buze: apoi ezită şi nu suflă. O ridică în schimb în aer, le-o arătă, iar ei înţeleseră.

Razele soarelui, desfăcîndu-se ca un evantai sub orizont, coborîră la nivelul privirii. Ralph se uită o clipă la felia de aur în creştere, care îi lumina din dreapta şi părea că le dă forţa să vorbească. Cercul de băieţi din faţa lui formase un mănunchi strîns de suliţe de vînătoare.

Îi dădu cochilia lui Eric, geamănul cel mai apropiat de el.

— Am văzut fiara cu ochii noştri. Nu... nu dormeam...

Sam reluă povestirea. Din obişnuinţă, o cochilie

era acum de ajuns pentru amîndoi gemenii, căci omogenitatea lor fusese recunoscută.

— Era păroasă. I se mişca ceva în dosul capului... aripi. Fiara se mişca...

— A fost îngrozitor. Parcă s-a ridicat în capul oaselor...

— Focul lumina bine...

— Tocmai îl aprinseserăm...

— .. .mai multe vreascuri...

— Avea ochi...

— Colţi...

— Gheare...

— Am fugit cît am putut...

— Ne-am lovit de liane...ou

— Fiara ne-a urmărit... ss

— Am văzut-o cînd ne-am pitulat după pomi.

— Era cît pe aci să mă atingă...

Ralph arătă îngrozit spre faţa lui Eric, brăzdată de zgîrieturile lăsate de tufişuri.

— Cum ai păţit asta?

Eric se pipăi pe faţă.

— Sînt zgîriat tot. Sîngerez?

Cercul de băieţi se trase înapoi înspăimîntat. Johnny, căscînd încă, izbucni în lacrimi violente, iar Bill îl pălmui pînă îl linişti. Dimineaţa luminoasă răspîndea multe ameninţări, iar cercul începu să-şi schimbe forma. Se lărgi în loc să se strîngă, iar suliţele de lemn ascuţit semănau cu

un gard. Jack îi chemă înapoi în centru.

— O să fie o vînătoare adevărată. Cine vine?

Ralph se foi nerăbdător.

— Suliţele sînt de lemn. Nu fi caraghios.

— Ţi-e frică? zise Jack şi îl privi dispreţuitor.

— Fireşte. Cui nu-i e?

Se întoarse spre gemeni, implorîndu-i, dar fără speranţe.

— Sper că nu vă bateţi joc de noi.

Răspunsul fu prea apăsat ca să se mai îndoiască cineva de ei. Piggy luă cochilia.

— N-am putea... într-un fel... să rămînem aici? Poate că fiara n-o să se apropie.

Dacă n-ar fi avut sentimentul că-i pîndeşte ceva, Ralph s-ar fi răstit la el.

— Să stăm aici? Şi să ne cocoloşim pe bucăţica asta de insulă, mereu la pîndă? Cum o să găsim hrana? Şi ce se întîmplă cu focul?

— Hai să plecăm, zise Jack nerăbdător, ne pierdem vremea.

— Nu, nu ne-o pierdem. Ce facem cu puştii?

— Dă-i dracului!

— Trebuie să aibă cineva grijă de ei.

— Pînă acum n-a avut nimeni.

— N-a fost nevoie. Acum e. Piggy o să aibă grijă de ei.

— Aşa. Fereşte-l pe Piggy de primejdie.

— Judecă şi tu. Ce poate să facă Piggy doar cu

un ochi?

Ceilalţi băieţi se uitau curioşi cînd la Jack, cînd la Ralph.

— Şi mai e ceva. Nu putem porni la o vînătoare obişnuită, fiindcă fiara nu lasă urme. Dac-ar fi lăsat, le-am fi văzut. Nu e exclus să se strecoare printre pomi, ca Ducă-se pe pustii.

Băieţii dădură din cap.

— Aşa că trebuie să ne gîndim.

Piggy îşi scoase ochelarii stricaţi şi şterse lentila.

— Ce facem, Ralph?

— N-ai cochilia. Uite-o.

— Vreau să spun... ce facem? Să presupunem că fiara vine cînd aţi plecat cu toţii. Eu nu văd prea bine, şi dacă mă sperii...

— Ţie ti-e întotdeauna frică, interveni dispreţuitor Jack.

— Am cochilia...

— Cochilia! Cochilia! strigă Jack. Nu mai avem nevoie de cochilie. Ştim cine trebuie să vorbească. La ce i-a folosit lui Simon să vorbească, sau lui Bill, sau lui Walter? E vremea ca unii să priceapă că trebuie să tacă şi să lase hotărîrile pe seama noastră...

Ralph nu-i mai putu ignora cuvintele. Sîngele îi năvăli în obraji.

— N-ai cochilia, zise el. Stai jos.

Jack se înălbi la faţă, iar pistruii îi apărură clar, ca nişte pete cafenii. Se linse pe buze şi rămase în picioare.

— E o treabă de vînător.

Restul băieţilor îl urmăriră cu atenţie. Piggy, trezindu-se într-o încurcătură neplăcută, împinse cochilia spre genunchii lui Ralph şi se aşeză. Tăcerea deveni apăsătoare şi Piggy îşi ţinu răsuflarea.

— E mai mult decît o treabă de vînător, zise Ralph în cele din urmă, fiindcă nu puteţi da de urma fiarei. Nu vreţi să fiţi salvaţi?

Se întoarse spre adunare.

— Nu vreţi să fiţi cu toţii salvaţi?

Îşi întoarse privirea spre Jack.

— Am mai spus că focul e lucrul cel mai important. Acum focul trebuie să se fi stins...

Vechea enervare îl salvă, dîndu-i energia de a porni la atac.

— V-aţi pierdut capul cu toţii? Trebuie să aprindeţi din nou focul. Nu te-ai gîndit niciodată la asta, Jack, nu? Sau nu vreţi nici unul să fiţi salvaţi?

Ba da, voiau să fie salvaţi, nu încăpea îndoială; şi, trecînd repede de partea lui Ralph, evitară criza. Piggy răsuflă uşurat, încercă să respire din nou adînc, dar nu reuşi. Se sprijini de un butuc, cu gura deschisă şi în jurul buzelor îi mijiră umbre

albastre. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Gîndeşte-te, Jack. E vreun loc pe insulă unde n-am fost?

— Nu-i decît... Ba da, răspunse fără chef Jack. Ţii minte? Partea aia din insulă în formă de coadă, unde sînt grămezile de stînci. Am fost prin apropiere. Stîncile fac un fel de pod. Nu-i decît un drum de urcare.

— Iar creatura ar putea sta acolo.

Vorbiră cu toţii în acelaşi timp.

— Aşa e! Foarte bine. O să căutăm. Dacă fiara nu-i acolo, o să ne suim pe munte, o s-o căutăm şi-o să aprindem focul.

— Hai să mergem.

— Să mîncăm mai întîi. Plecăm după aia, zise Ralph şi adăugă: N-ar strica să luăm suliţele.

După ce mîncară, Ralph şi băieţii mai mari porniră de-a lungul plajei, îl lăsară pe Piggy sprijinit de platformă. Ziua promitea, ca şi celelalte, să fie o baie de soare sub o cupolă albastră. Plaja se întindea înaintea lor într-o curbă dulce, pînă cînd perspectiva o contopea cu pădurea; ziua nu înaintase destul pentru a fi umbrită de voalurile schimbătoare ale mirajului. Sub conducerea lui Ralph, îşi croiră cu atenţie drum de-a lungul terasei cu palmieri, neîndrăznind să calce pe nisipul fierbinte de lîngă apă. Ralph îl lăsă pe Jack în frunte; iar Jack păşea

cu o prudenţă teatrală, deşi ar fi văzut inamicul de la douăzeci de metri. Ralph mergea în urmă, mulţumit că scăpase o vreme de răspundere.

Simon, înaintînd în faţa lui Ralph, simţea o slabă neîncredere — o fiară cu gheare care zgîriau, aşezată pe vîrful unui munte, fără să lase urme, nefiind totuşi destul de iute ca să-i înhaţe pe Sam şi Eric. Indiferent cum îşi închipuia Simon fiara, cu ochii minţii vedea imaginea unei făpturi umane, eroice şi bolnave.

Suspină. Alţii se dovedeau în stare să se ridice şi să vorbească adunării, fără să lase impresia că-i apasă senzaţia îngrozitoare a propriei personalităţi; erau în stare să spună ce voiau, ca şi cum ar fi vorbit unuia singur. Se trase într-o parte şi se uită în urmă. Ralph înainta cu suliţa pe umăr. Simon încetini sfios pasul pînă ajunse alături de el şi îl cercetă prin părul negru şi aspru care îi cădea în ochi. Ralph se uită într-o parte, zîmbi silit, ca şi cum ar fi uitat că Simon se făcuse de rîs, apoi se uită din nou în gol. Cîteva clipe, Simon se bucură că fusese acceptat şi încetă să se gîndească la sine. Cînd Simon se ciocni de un pom, Ralph schimbă nerăbdător privirea, iar Robert chicoti. Simon se răsuci pe picioare, pata albă de pe frunte se roşi şi i se prelinse o şuviţă de sînge. Ralph nu-i mai dădu atenţie şi se întoarse la problemele sale groaznice. Aveau să

ajungă la castelul de stînci în curînd; iar şeful trebuia să meargă mai departe.

Jack se întoarse în fugă.

— Am găsit un punct de observaţie.

— Foarte bine. O să ne apropiem cît putem.

Îl urmări pe Jack spre castelul unde terenul se ridica uşor. În stînga se afla încîlceala impenetrabilă a lianelor şi a pomilor.

— De ce nu s-ar putea ca fiara să fie acolo?

— Nu vezi de ce? Fiindcă nu poate intra şi nici ieşi.

— Ce facem atunci cu castelul?

— la uită-te.

Ralph desfăcu paravanul de frunze şi se uită. În faţa lor se întindeau doar cîţiva metri de teren stîncos, iar apoi cele două laturi ale insulei se îmbucau, de parcă ar fi fost un promontoriu. O ridicătură strimtă de recife, lată de cîţiva metri şi lungă de aproape cincisprezece, prelungea însă insula în mare. Se vedea şi una dintre acele stînci pătrate şi trandafirii care susţineau baza insulei. Această latură a castelului, înaltă poate de treizeci de metri, era bastionul trandafiriu pe care îl văzuseră de pe vîrful muntelui. Baza recifului plesnise, iar pe vîrf se aflau risipiţi bolovani mari, ce păreau că se clatină.

În spatele lui Ralph, vînătorii tăcuţi se adunaseră în iarba înaltă. Ralph se uită la Jack.

— Eşti vînător.

Jack roşi.

— Ştiu. Foarte bine.

Ralph prinse curaj.

— Eu sînt şeful. Am să merg. Nu comenta.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Hei, voi. Ascundeţi-vă aici. Aşteptaţi-mă.

Îşi dădu seama că glasul lui risca să nu se mai audă, sau să răsune prea tare. Il privi pe Jack.

— Ce părere ai?

— Am fost pretutindeni. Fiara trebuie să fie aici, bombăni Jack.

— Înţeleg.

— Nu cred că există fiara, se bîlbîi încurcat Simon.

Ralph îi răspunse politicos, ca şi cum i-ar fi dat dreptate în privinţa vremii.

— Nu, nici eu nu cred.

Îşi strînse buzele care i se albiseră, îşi netezi părul peste cap cu o mişcare înceată de tot.

— Ei bine, la revedere.

Îşi sili picioarele să se mişte pînă îl duseră la promontoriu.

Prăpăstii de aer îl înconjurară din toate părţile. N-avea unde să se ascundă, chiar dacă n-ar fi trebuit să înainteze. Se opri pe promontoriul strimt şi se uită în jos. La un moment dat, peste cîteva secole, marea avea să transforme castelul

într-o insulă. La dreapta se găsea laguna, mişcată de marea deschisă; iar la stînga...

Ralph se cutremură. Laguna îi apăra de Pacific; şi, dintr-un motiv greu de ştiut, doar Jack se dusese pînă la malul mării, pe cealaltă parte. Avea perspectiva celui de pe uscat asupra valurilor umflate şi i se păru la fel ca respiraţia unei creaturi uluitoare. Valurile se cufundau încet printre stînci, dezgolind mese trandafirii de granit, tufişuri ciudate de coral, polipi şi iarbă marină. Jos, jos de tot, apele se prăbuşeau şi şopteau ca vîntul prin coroana pădurii. Văzu acolo o stîncă plată, întinsă ca o masă, iar apele retrăgîndu-se de pe cele patru margini acoperite de iarbă marină le făceau să semene cu nişte recife. Apoi, leviatanul adormit răsuflă, apele se umflară, ierburile marine se încovoiară, iar apa clocoti mugind deasupra masei de stîncă. Nu-ţi dădeai seama de mişcarea valurilor, ci doar de această prăbuşire, urcare şi iar prăbuşire, care ţinea un minut.

Ralph se întoarse spre reciful roşu. Băieţii îl aşteptau în iarba înaltă, undeva în spate, ca să vadă ce-avea de gînd. Observă că transpiraţia din palme i se uscase; îşi dădu seama cu surprindere că nu se aştepta să întîlnească vreo fiară şi nici nu ştia ce-ar fi făcut dacă ar fi întîlnit-o.

Îşi dădu seama că se putea cocoţa pe recif,

deşi nu era nevoie. Forma pătrată a stîncii îngăduia un fel de plintă în jur, aşa încît la dreapta, deasupra lagunei, putea înainta încet de-a lungul unei cornişe şi ocoli colţul care nu se vedea. Era uşor de mers şi în curînd trase cu ochiul pe lîngă stîncă.

Văzu doar ceea ce aşteptase: bolovani trandafirii, claie peste grămadă, acoperiţi de un strat de guano ca de o glazură; apoi o costişă abruptă, ce urca spre stîncile sfărîmate care încununau bastionul.

Un zgomot din spate îl făcu să se întoarcă. Jack înainta de-a lungul cornişei.

— N-am vrut să te las să mergi singur.

Ralph nu răspunse, îşi continuă drumul peste stînci, cercetă o jumătate de cavernă, în care nu se aflau decît mormane de ouă stricate, şi în cele din urmă se aşeză, se uită de jur împrejur şi lovi stîncă cu mînerul suliţei.

Jack fremăta.

— Ce loc de construit un fort!

O coloană de spumă marină îi udă.

— Nu există apă proaspătă.

— Ce-i aia, atunci?

La jumătatea distanţei, pe stîncă, se vedea o pată lungă şi verde. Se cocoţară pînă la ea şi gustară din firicelul de apă.

— Am putea să punem o coajă de nucă de

cocos acolo, ca să fie mereu plină.

— Nici nu mă gîndesc. E un loc foarte prost.

Urcară împreună ultima treaptă, unde o ultimă stîncă zdrobită acoperea grămada în descreştere. Jack lovi stîncă de lîngă el cu pumnul, iar masa hurui stins.

— Ţii minte?

Îşi amintiră momentele neplăcute de mai înainte. Jack izbucni:

— Să vîrîm un trunchi de palmier sub stîncă şi dacă vine duşmanul... ia uită-te!

La treizeci de metri sub ei se găseau istmul, terenul stîncos şi iarba plină de capete, iar în fund pădurea.

— Doar o dată dac-o împingem, strigă Jack entuziasmat, şi gata!...

Descrise un gest larg cu mîna, ca şi cum ar fi măturat stîncă. Ralph se uită spre munte.

— Ce s-a întîmplat?

Ralph se întoarse.

— De ce?

— Priveai... nu ştiu cum să-ţi spun.

— Nu se vede fumul. Nu se vede nimic.

— M-ai înnebunit cu fumul ăla.

Orizontul albastru şi întins îi încercuia, spart doar de vîrful muntelui.

— Ăsta-i cel mai important lucru pe care-l avem de făcut.

Îşi sprijini suliţa de stînca ce se clintea şi-şi dădu două şuviţe peste cap.

— Trebuie să ne întoarcem şi să urcăm pe munte. Acolo au văzut fiara.

— N-o să fie acolo.

— Ce facem, atunci?

Ceilalţi băieţi, aşteptînd în iarbă, îi văzură pe Jack şi pe Ralph nevătămaţi şi ieşiră la lumina soarelui. Uitaseră de fiară, furaţi de entuziasmul explorării. Trecură ca un puhoi peste pod şi în curînd urcau şi strigau. Ralph rămase pe loc, cu mîna pe o imensă stînca roşie — o stînca mare ca o roată de moară, care se crăpase, se desprinsese şi atîrna vibrînd. Privi sumbru muntele. Isi încleşta pumnul şi bătu în zidul roşu din dreapta, de parcă ar fi fost un ciocan. Buzele i se strînseră violent iar ochii de sub şuviţele de păr priveau melancolic.

— Fum.

Îşi supse pumnul învineţit.

— Jack! Hai.

Dar Jack dispăruse. Un pîlc de băieţi, făcînd o hărmălaie pe care n-o auzise, se opintea şi împingea o stînca. În timp ce se întorcea, baza stîncii trosni şi întreaga masă se prăbuşi în mare, aruncînd cu bubuituri o jerbă de spumă pînă la jumătatea înălţimii recifului.

— Staţi! Staţi!

Vocea lui îi linişti.

— Fum.

În mintea lui se petrecu un lucru straniu. Se zbătea ceva ca o aripă de liliac şi o întuneca.

— Fum.

Ideea îi reveni imediat, o dată cu mînia.

— Avem nevoie de fum. Iar voi vă pierdeţi vremea, împingeţi stînci.

— Avem timp destul! strigă Roger.

— O să ne suim pe munte, zise Ralph şi clătină din cap.

Hărmălaia izbucni iar. Mai mulţi băieţi doreau să se întoarcă pe plajă. Alţii voiau să împingă şi alte stînci. Soarele strălucea, iar primejdia dispăruse o dată cu întunericul.

— Jack. Fiara poate fi de cealaltă parte a muntelui. Condu-ne din nou. Ai mai fost pe-acolo.

— Am putea să mergem pe mal. Sînt fructe.

Bill se apropie de Ralph.

— De ce nu rămînem aici niţel?

— Ai dreptate.

— Hai să construim un fort...

— N-avem hrană aici, zise Ralph, şi nici adăpost. Şi nici prea multă apă proaspătă.

— Am putea construi un castel de vrăjitor.

— Am putea împinge stînci...

— Pînă la pod...

— Am zis că mergem mai departe! strigă Ralph

furios. Trebuie să ne asigurăm. Acum plecăm.

— Hai să stăm aici...

— Înapoi la adăpost...

— Sînt obosit...

— Nu!

Ralph îşi coji pielea de pe încheietura degetelor. Nu părea să-l doară.

— Eu sînt şeful. Trebuie să ne asigurăm. Nu vedeţi muntele? Nu se zăreşte fum deloc. S-ar putea să fie un vapor acolo în depărtare. Aţi înnebunit cu toţii?

Băieţii tăcură sau murmurară, gata să se răzvrătească. Jack îi conduse în josul stîncii şi peste pod.

VII
Umbre şi arbori înalţi

Cărarea porcilor se afla în cealaltă parte, aproape de grămada de stînci de pe mal, iar Ralph se mulţumi s-o urmeze. Dacă reuşeai să-ţi astupi urechile la scurgerea şi la fierberea refluxului, dacă reuşeai să uiţi cît de cenuşii şi de pustii erau meleagurile acoperite cu ferigi din ambele părţi, atunci mai exista posibilitatea să izgoneşti fiara din minte şi, o vreme, chiar să şi visezi. Soarele trecuse de zenit, iar arşiţa după-amiezei cuprindea insula. Ralph îi trimise un mesaj lui Jack şi, cînd ajunseră la fructe, întregul grup se opri şi mîncă.

Pentru prima oară în acea zi, cînd se aşeză, Ralph îşi dădu seama de căldură. Trase dezgustat de cămaşa cenuşie şi se întrebă dacă merita s-o spele, în arşiţa care i se părea neobişnuită chiar şi pentru această insulă, Ralph plănui cum să-şi facă toaleta. Ar fi vrut să aibă o foarfecă şi să-şi taie părul — îşi dădu peste cap claia de păr — să mai scurteze părul ăsta murdar, lăsîndu-l lung doar de un centimetru. Ar fi vrut să facă baie, o baie ca lumea, cu săpun, îşi plimbă prudent limba peste dinţi şi ajunse la concluzia că nici o periuţă de dinţi n-ar strica. Apoi unghiile...

Ralph îşi întoarse mîna şi îşi cercetă unghiile. Erau muşcate pînă în carne, deşi nu-şi amintea cînd îşi reluase acest obicei şi nici de ce o făcuse.

— În curînd am să-mi sug şi degetul mare...

Se uită furiş împrejur. Se părea că nu-l auzise nimeni. Vînătorii stăteau jos, îndopîndu-se cu această hrană uşor de găsit, încercînd să se convingă că acumulau destulă forţă din banane şi din fructele alea verzi-cenuşii, ca nişte jeleuri. Ralph îşi aminti de trupul său obişnuit odinioară cu curăţenia şi îi examina şi pe băieţi. Erau murdari, dar nu din cale-afară, ca aceia care căzuseră în noroi sau alunecaseră într-o zi de ploaie. Nici unul n-avea mare nevoie să facă un duş, şi totuşi, părul le crescuse mult prea lung, încîlcit uneori şi înnodat în jurul unei frunze uscate sau al unei crăcuţe; feţele erau destul de curate cînd mîncau sau transpirau, dar pătate prin părţile mai greu accesibile de un fel de umbre; nu mai purtau hainele uzate şi ţepene de transpiraţie, ca şi ale lui, dar asta nu din pudoare sau din confort, ci doar din obişnuinţă; pielea devenise solzoasă din cauza apei sărate a mării...

Descoperi cu o mică strîngere de inimă că socotea aceste condiţii drept normale şi că nu-i mai păsa. Suspină şi azvîrli craca de pe care culesese fructele. Vînătorii începuseră să se furişeze în pădure sau jos, pe lîngă stînci, ca să-şi

îndeplinească misiunea. Ralph se întoarse şi se uită spre marea întinsă.

Aici, de cealaltă parte a insulei, perspectiva era complet diferită. Minunile învăluite ale mirajului nu rezistau la apa rece a oceanului, iar orizontul era de un albastru tare. Ralph coborî spre stînci. Acolo, aproape la nivelul mării, se vedea mişcarea neîncetată şi umflată a valurilor de pe marea adîncă. Se vedeau pe cîţiva kilometri, aparent fără stînci şi fără banchizele de nisip ale apei puţin adînci. Alunecau de-a lungul insulei, prefăcîndu-se că o ignoră, ocupate cu alte treburi; era nu atît o înaintare, cît o urcare şi o cădere spectaculoasă a întregului ocean. Acum marea avea să se retragă, provocînd cascade şi prăbuşiri ale apei ce dădea înapoi, avea să se cufunde dincolo de stînci şi să lipească pe ele iarba marină ca un păr lucios; apoi, oprindu-se, aveau să se adune şi să se înalţe cu un muget, umflîndu-se irezistibil peste vîrfuri şi peste vegetaţie, căţărîndu-se pe micul recif, trimiţînd în cele din urmă un braţ de talazuri printr-un golf şi sfîrşindu-se la cîţiva metri de el în degete de spumă.

Ralph urmări, val după val, urcarea şi prăbuşirea, pînă cînd ceva din izolarea mării îl năuci. Apoi, treptat, întinderea aproape infinită a acestei ape îi atrase atenţia cu forţa. Aici se afla despărţirea, bariera. De cealaltă parte a insulei,

învăluită la prînz de miraje, apărată de scutul lagunei liniştite, puteai să visezi la salvare; aici însă, în faţa obtuzităţii brute a oceanului, a kilometrilor ce-i despărţeau, erai bătut în cuie, neputincios, condamnat, erai...

Simon îi vorbi aproape în ureche. Ralph se trezi că strîngea dureros în mîini bucăţi de stîncă. Îşi dădu seama că trupul i se înconvoiase, că muşchii gîtului îi înţepeniseră şi că gura îl durea, tot ţinînd-o larg deschisă.

— Te întorci de unde-ai venit.

Simon dădu din cap în timp ce vorbea, îngenunchease cu un picior şi privea în jos de pe o stîncă mai înaltă, de care se ţinea cu amîndouă mîinile; celălalt picior se întindea pînă jos la nivelul lui Ralph.

Ralph, nedumerit, cercetă faţa lui Simon, căutînd un indiciu.

— Ascultă, e aşa de mare...

Simon dădu din cap.

— Si totuşi, ai să te întorci cu bine. Cel puţin aşa cred.

Trupul lui Ralph se mai destinse. Se uită la mare, apoi îi zîmbi amar lui Simon.

— Ai un vapor în buzunar?

Simon zîmbi şi clătină din cap.

— De unde ştii, atunci?

Cum Simon nu răspunse, Ralph zise arţăgos:

— Eşti sărit.

Simon îl contrazise cu o mişcare violentă a capului, pînă cînd părul aspru şi negru îi juca înainte şi înapoi pe faţă.

— Nu, nu sînt. Cred numai c-o să te întorci cu bine.

O clipă nu mai spuse nimic. Apoi îşi zîmbiră brusc.

Roger îi chemă din desiş.

— Veniţi să vedeţi!

Alături de cărarea porcilor, pămîntul era răscolit şi se vedea o baligă aburindă. Jack se aplecă spre ea, aproape cu simpatie.

— Ralph... avem nevoie de carne, chiar dacă acum urmărim altceva.

— Dacă nu ne abatem din drum, o să vînăm.

Porniră din nou; vînătorii erau niţel speriaţi de fiara pomenită; Jack deschidea coloana. Mergeau mai încet decît îşi făcuse socoteala Ralph; şi totuşi, într-un fel, se bucura că păşeşte mai alene, cu suliţa la subsuoară, în grupul lui Jack se petrecea o întîmplare neaşteptată şi în curînd procesiunea se opri. Ralph se sprijini de un pom şi, brusc, visele diurne îl asaltară. Jack era ocupat cu vînătoarea; o să fie timp să urce pe munte...

Odată, urmîndu-l pe tatăl lui de la Chatham la Devonport, locuiseră într-o căsuţă de la marginea gîrlei. În succesiunea de case pe care le

cunoscuse Ralph, aceasta se detaşa cu o limpezime deosebită, căci după ce plecase din ea fusese trimis la şcoală. Mămica mai era cu ei, iar tăticu venea acasă zilnic. La zidul de piatră din fundul grădinii poposeau căluţi sălbatici, iar afară ninsese. Chiar în dosul căsuţei se afla un fel de adăpost, unde puteai sta tolănit, urmărind cum trec în zbor fulgii de zăpadă. Se zărea pata umedă unde murea fiecare fulg; apoi vedeai primul fulg care se aşternea fără să se topească şi urmăreai cum întreg pământul se albeşte. Cînd ţi se făcea frig, puteai să intri în casă şi să te uiţi pe fereastră, dincolo de ceainicul strălucitor de aramă şi de farfuria pictată cu omuleţi albaştri...

La culcare găseai o ceaşcă cu fulgi de ovăz cu zahăr şi smîntînă. Cărţile — aflate pe un raft de lîngă pat — stăteau aplecate, iar două sau trei erau veşnic culcate pe deasupra, fiindcă nu se mai obosise să le pună la loc. Cărţile aveau colţurile uzate şi erau zgîriate. De pildă, cea deschisă la culoare şi lucioasă despre Topsy şi Mopsy, pe care n-o citise niciodată fiindcă era despre două fete; apoi cealaltă despre vrăjitor, pe care o citeai cu un fel de groază reţinută, sărind peste pagina douăzeci şi şapte cu desenul oribil al păianjenului; mai era şi cartea despre oamenii care scoteau prin săpături diverse lucruri, obiecte egiptene; era şi *Manualul de trenuri pentru tineri*

sau *Manualul de vapoare pentru tineri*, îi apărură viu în faţă; ar fi putut să întindă mina şi să le atingă, putea să simtă greutatea şi mişcarea lentă cu care *Cartea uriaşă pentru tineri* avea să iasă din raft şi să alunece în jos... Totul era perfect. Domneau prietenia şi buna dispoziţie.

Tufişurile fură despicate zgomotos în faţa lor. Băieţii se azvîrliră nebuneşte de pe cărarea porcilor şi se pitiră urlînd printre liane. Ralph îl văzu pe Jack înghiontit într-o parte şi căzînd. Apoi un animal apăru tropăind pe cărare, drept spre el, cu colţii strălucitori şi grohăind ameninţător.

Ralph îşi dădu seama că putea măsura distanţa cu luciditate. Cînd mistreţul ajunsese la doar cinci metri, aruncă suliţa caraghioasă de lemn pe care o ducea, o văzu cum loveşte rîtul uriaş şi rămîne o clipă atîrnată. Grohăitul se transformă într-un ţipăt ascuţit, iar mistreţul o apucă într-o parte în desişuri. Cărarea se umplu din nou de băieţi care strigau; Jack se întoarse în fugă şi căută cu suliţa prin tufişuri.

— Pe aici...

— Dar are să ne omoare...

— Pe-aici, am spus...

Mistreţul se îndepărtă. Descoperiră o altă cărare de porci, paralelă cu prima, iar Jack o rupse la fugă. Ralph se speriase, dar era plin de grijă şi de mîndrie.

— L-am nimerit! Suliţa s-a înfipt...

Dădură deodată peste un teren deschis, lîngă mare. Jack aruncă o privire spre stînca goală şi păru neliniştit.

— A dispărut.

— L-am nimerit, repetă Ralph, iar suliţa s-a înfipt destul de adînc.

Simţea nevoia unor martori.

— Nu m-aţi văzut?

Maurice dădu din cap.

— Eu te-am văzut. Chiar în rît. Grozav!

Ralph continuă entuziasmat.

— L-am nimerit sigur. Suliţa s-a înfipt în el. L-am rănit.

Se umfla în pene, fiindcă le cîştigase din nou respectul, şi avu sentimentul că, la urma urmei, vînătoarea nu strica.

— L-am nimerit sigur. Cred că mistreţul e fiara.

— N-a fost fiara. A fost un mistreţ, zise Jack şi se întoarse.

— L-am nimerit.

— De ce nu l-ai prins? Eu am încercat...

— Dar era un mistreţ! strigă Ralph.

Jack roşi brusc.

— Ai zis c-o să ne omoare. Cine te-a pus să arunci suliţa? De ce n-ai aşteptat?

Îşi întinse braţul.

— Priveşte.

Îşi întoarse antebraţul stîng, ca să vadă cu toţii. Pe piele era o zgîrietură; nu gravă, dar sîngera.

— Uite ce mi-a făcut cu colţii. N-am apucat să înfig suliţa destul de repede.

Atenţia se concentră asupra lui Jack.

— O rană, zise Simon, ar trebui s-o sugi.

Ca Berengaria, Jack o supse.

— Eu l-am nimerit, zise Ralph indignat. L-am nimerit cu suliţa, l-am rănit.

Le ceru atenţia.

— Venea pe potecă. Uite cum am azvîrlit suliţa...

Robert grohăi la el. Ralph intră şi el în joc şi rîseră. În curînd îl loveau cu toţii pe Robert, care se prefăcea că atacă.

Jack strigă.

— Faceţi cerc!

Cercul se adună şi se strînse. Robert guiţă, prefăcîndu-se că-i e frică, apoi chiar de durere adevărată.

— Hei, opriţi-vă! Mă doare!

Minerul suliţei îl lovi în spinare, în timp ce se străduia să iasă dintre ei.

— Ţineţi-l!

Îl apucară de mîini şi de picioare. Ralph, cuprins deodată de un entuziasm nebun, înşfăcă suliţa lui Eric şi îl împunse pe Robert cu ea.

— Omorîţi-l! Omorîţi-l!

Robert urla şi se zbătea cu forţa disperării. Jack îl ţinea de păr şi îl ameninţa cu cuţitul, în spatele lui se afla Roger, luptîndu-se să se apropie. Melopeea se înălţă ca un ritual, ca la sfîrşitul unui bal sau al unei vînători.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobeşte-i capul!

Ralph se străduia şi el să se apropie, să înşface o mînă din acea carne cafenie şi vulnerabilă. Dorinţa de a strînge şi de a răni devenise copleşitoare.

Braţul lui Jack coborî; cercul se clătină, urlă de bucurie şi guiţă ca un porc pe moarte. Apoi rămase liniştit, gîfîind şi ascultînd smiorcăiturile înspăimîntate ale lui Robert, care se ştergea pe faţă cu un braţ murdar şi făcea eforturi să-şi recapete demnitatea.

— Mă doare fundul!

Îşi frecă trist fundul. Jack se tăvălea pe jos.

— Grozav joc.

— N-a fost decît o glumă, zise Ralph jenat. Şi eu m-am rănit destul de rău la un meci de rugby.

— Ar trebui s-avem o tobă, spuse Maurice, atunci am putea s-o facem ca lumea.

Ralph se uită la el.

— Ce să facem ca lumea?

— Nu ştiu. Cred că-i nevoie de un foc şi de o tobă ca să ţinem ritmul, bătînd toba.

— E nevoie de-un porc, zise Roger, ca la o vînătoare adevărată.

— Sau de cineva care să se prefacă, zise Jack. Am putea să deghizăm pe cineva în porc şi apoi să se poarte ca... ştiţi despre ce-i vorba, se preface că mă răstoarnă şi aşa mai departe...

— E nevoie de-un porc adevărat, zise Robert, mîngîindu-şi încă fundul, fiindcă trebuie să-l omorîm.

— Să ne folosim de un puşti, spuse Jack, şi toţi rîseră.

Ralph se ridică în capul oaselor.

— Bine. Dacă facem aşa, n-o să găsim niciodată ce căutăm.

Se ridicară pe rînd în picioare, netezindu-şi zdrenţele de pe ei.

Ralph îl privi pe Jack.

— Hai acum pe munte.

— Mai bine să ne întoarcem la Piggy înainte să se întunece, zise Maurice.

Gemenii îşi dădură asentimentul, ca un singur trup.

— Aşa e. O să ne suim mîine dimineaţă pe munte.

Ralph se uită împrejur şi văzu marea.

— Trebuie să aprindem din nou focul.

— N-avem ochelarii lui Piggy, zise Jack, aşa că nu se poate.

— Atunci o să vedem dacă nu-i nici o primejdie pe vîrful muntelui.

Maurice vorbi ezitînd şi nevrînd să pară las.

— Şi dacă fiara e acolo, sus?

Jack ameninţă cu suliţa.

— O s-o omorîm.

Soarele păru că se mai domoleşte. Jack îşi agită suliţa.

— Ce mai aşteptăm?

— Cred, spuse Ralph, că dacă mergem pe lîngă malul mării, o să ajungem sub locul unde am făcut focul şi-o să ne putem căţăra pe munte.

Jack îi conduse din nou pe lîngă marea care se cufunda, se umfla şi se sugea.

Ralph visă iar, lăsînd ca agilitatea picioarelor să întîmpine dificultăţile cărării. Şi totuşi, picioarele păreau mai puţin agile ca înainte. Cea mai mare parte a drumului îi sili să coboare pînă la stînca goală de lîngă mare şi fură nevoiţi să se strecoare printre ea şi bezna pădurii luxuriante. Treceau peste mici recife, unele folosite drept poteci, parapete lungi, unde se ajutau cu mîinile şi cu picioarele. Ici şi colo trebuiau să se caţere peste stînci udate de valuri, să sară peste mici bălţoace limpezi lăsate de flux. Sosiră la o viroagă care despica, asemenea unui şanţ de apărare, ţărmul strîmt. Părea fără fund şi se uitară îngroziţi în hăul sinistru unde clipocea apa. Apoi valul

reveni, viroaga începu să fiarbă în faţa lor şi spuma ţîşni pînă la liane, udîndu-i, iar băieţii ţipară, încercară prin pădure, dar era deasă şi încîlcită ca un cuib de pasăre. În cele din urmă trebuiră să sară pe rînd, aşteptînd ca apa să coboare, dar şi atunci unii se mai udară. Mai departe, stîncile păreau de netrecut, aşa încît poposiră, se aşezară jos o vreme, ca să li se usuce zdrenţele, şi urmăriră conturul ascuţit al valurilor imense, care treceau foarte încet pe lîngă insulă. Găsiră fructe pe lîngă cuiburile de păsări mici şi strălucitoare care foiau ca insectele. Apoi Ralph spuse că înaintau prea încet. Se sui într-un pom, îi desfăcu frunzişul de pe vîrf şi văzu culmea pătrată a muntelui, aparent la mare depărtare încă. Apoi încercară să se grăbească pe lîngă stînci, Robert se tăie la genunchi rău de tot şi recunoscură toţi că trebuiau să urce încet cărarea, dacă nu voiau să se pună în primejdie, îşi continuară drumul ca şi cum ar fi escaladat un munte periculos şi ajunseră la un loc unde stîncile se transformau într-un perete imposibil de trecut, îmbrăcat în vegetaţia impenetrabilă a junglei şi coborînd abrupt în mare.

Ralph privi nemulţumit soarele.

— Se lasă seara. Oricum, a trecut vremea să bem ceaiul.

— Nu-mi amintesc de reciful ăsta, zise Jack

jenat, aşa că trebuie să fie porţiunea din mal pe care n-am vizitat-o.

Ralph dădu din cap.

— Staţi să mă gîndesc.

Ralph nu se mai sfia să se gîndească în faţa altora: era însă gata să ia hotărîrile necesare, ca la o partidă de şah. Din nenorocire, niciodată n-avea să devină un bun jucător de şah. Se gîndi la puşti şi la Piggy. Îl văzu clar pe Piggy, stînd singur, cuibărit într-un adăpost, cufundat în liniştea destrămată doar de strigătele celor ce visau urît.

— Nu-i putem lăsa pe puşti singuri cu Piggy toată noaptea.

Ceilalţi băieţi tăcură şi rămaseră în jurul lui, privindu-l.

— Dacă ne întoarcem, o să dureze ore întregi.

Jack îşi drese glasul şi vorbi pe un ton ciudat şi încordat.

— Ca nu cumva Piggy să păţească ceva, nu?

Ralph se bătu peste dinţi cu vîrful murdar al suliţei.

— Dacă traversăm...

Se uită lung împrejur.

— Cineva o să traverseze insula ca să-i spună lui Piggy că ne întoarcem după ce se întunecă.

Bill rosti incredul:

— Singur prin pădure? Acum?

— Nu ne putem lipsi de mai mult de un băiat.

Simon îşi croi drum pînă lîngă cotul lui Ralph.

— Mă duc eu, dacă vrei. Zău, nu-mi pasă...

Înainte ca Ralph să aibă timp să-i răspundă, Simon îi aruncă repede un zîmbet, se întoarse şi se pierdu în pădure.

Ralph se uită înapoi la Jack şi-l văzu parcă pentru prima oară furios.

— Jack... ţii minte cînd te-ai dus tocmai pînă la stînca în formă de castel?

— Da, zise Jack şi se strîmbă.

— Ai venit de-a lungul unei părţi a ţărmului ăstuia, pe sub munte, pe acolo pe jos?

— Da.

— Şi?

— Am găsit o cărare făcută de porci. Ţinea kilometri întregi.

Ralph dădu din cap. Arătă spre pădure.

— Aşadar, cărarea trebuie să fie pe-acolo.

Toţi aprobară înţelegători.

— Foarte bine atunci. O să ne croim drum cu forţa pînă o să dăm de cărarea porcilor.

Făcu un pas înainte şi se opri.

— Staţi o clipă. Unde duce cărarea asta?

— Pe munte, zise Jack. Ţi-am mai spus.

Rînji batjocoritor.

— Nu vrei să te sui pe munte?

Ralph suspină, simţind că duşmănia dintre ei

reînvia şi înţelegînd sentimentele lui Jack în momentul cînd înceta să mai conducă.

— Mă gîndesc la lumină. O să orbecăim.

— Voiam să căutăm fiara.

— N-o s-avem destulă lumină.

— Nu vreau să mă întorc, zise Jack enervat. O să mă întorc după ce-o să ajungem acolo. Tu nu vii? Vrei mai degrabă să te înapoiezi la adăpost şi să-l linişteşti pe Piggy?

Venise rîndul lui Ralph să roşească. Vorbi disperat, silit de acea nouă înţelegere a lucrurilor pe care i-o datora lui Piggy.

— De ce mă urăşti?

Băieţii se foiră neliniştiţi, ca şi cum s-ar fi rostit un cuvînt obscen. Tăcerea se prelungi.

Ralph, încă enervat şi jignit, se îndepărtă primul.

— Haideţi.

Îi conducea ca şi cum ar fi avut acest drept şi începu să taie vegetaţia încîlcită. Jack încheia coloana, nemulţumit şi posac.

Cărarea porcilor era un tunel întunecat, căci soarele aluneca repede spre marginea lumii, iar în pădure umbrele se întindeau la tot pasul. Alergară iute pe cărarea largă şi bătătorită. Apoi plafonul de frunze se sparse şi ei se opriră, răsuflînd agitat şi uitîndu-se la cele cîteva stele care clipeau în jurul vîrfului muntelui.

— Am sosit.

Băieţii se priviră atent şi cu îndoială. Ralph luă o hotarîre.

— O să traversăm direct platforma şi o să ne căţărăm mîine pe munte.

Murmurară că erau de acord; Jack se afla lîngă umărul lui.

— Bineînţeles, dacă ţi-e frică...

Ralph se întoarse spre el.

— Cine s-a suit primul la castel?

— M-am suit şi eu. Dar în timpul zilei.

— Perfect. Cine vrea să se caţere acum pe munte?

Îi răspunse tăcerea.

— Sam şi Eric? Ce părere aveţi?

— Ar trebui să mergem şi să-i spunem lui Piggy...

— ... da, să-i spunem lui Piggy că...

— Dar s-a dus Simon!

— Ar trebui să-i spunem lui Piggy, în cazul cînd...

— Robert? Bill?

Se îndreptară spre platformă. Fireşte, nu fiindcă le era teamă... erau doar obosiţi. Ralph se întoarse spre Jack.

— Ei?

— Mă duc pe munte.

Cuvintele lui Jack izbucniră cu răutate, ca un

blestem, îl privi pe Ralph încordat şi cu suliţa ţinută ameninţător.

— Mă duc pe munte ca să caut fiara... acum.

Apoi ironia finală, vorba amară, spusă cu indiferenţă.

— Veniţi?

La acest cuvînt, ceilalţi băieţi uitară graba de-a pleca şi se întoarseră în faţa noii dovezi a urii dintre două fiinţe aflate în beznă. Cuvîntul era prea bine ales, prea amar şi prea reuşise să intimideze, pentru a mai fi nevoie să-l repete. Îl luă pe Ralph pe nepregătite, tocmai cînd se calmase, aşteptînd să se întoarcă la adăpost şi la apele calme şi prieteneşti ale lagunei.

— N-am nimic împotrivă.

Auzi uimit cum vocea îi răsuna rece şi nepăsătoare, astfel încît răutatea din ironia lui Jack rămase fără rezultat.

— Fireşte, dacă tu n-ai nimic împotrivă.

— Cîtuşi de puţin.

Jack făcu un pas.

— Ei bine, atunci...

Unul lîngă celălalt, urmăriţi cu privirea de băieţii tăcuţi, cei doi porniră să urce muntele. Ralph se opri.

— Sîntem nişte caraghioşi. De ce să mergem numai noi doi? Dacă dăm peste ceva, n-o să fim de-ajuns...

Se auzi zgomotul băieţilor care se împrăştiau. Pe neaşteptate, o siluetă întunecată se desprinse, întorcîndu-se în direcţia contrară fluxului băieţilor care fugeau.

— Roger?

— Eu sînt.

— Atunci sîntem trei.

Îşi reluară urcuşul pe coasta muntelui. Bezna părea că pluteşte în jurul lor ca un flux. Jack, care nu vorbea, începu să gîfîie şi să tuşească; o pală de vînt îi făcu pe toţi trei să bombăne. Pe Ralph îl orbiră lacrimile.

— Cenuşă. Sîntem pe marginea zonei arse.

Paşii lor şi briza întîmplătoare stîrneau mici vîrtejuri de praf. Se opriră din nou şi Ralph avu răgazul, în timp ce tuşea, să-şi spună cît erau de proşti. Dacă nu exista nici o fiară — şi aproape sigur că nu exista — cu atît mai bine; dar dacă îi aştepta ceva pe vîrful muntelui, la ce le folosea că erau trei, înghiţiţi de beznă şi înarmaţi doar cu beţe?

— Sîntem nişte caraghioşi.

Din întuneric se auzi răspunsul.

— Ţi-e frică?

Ralph tresări enervat. Totul era din vina lui Jack.

— Fireşte că mi-e frică. Sîntem totuşi nişte caraghioşi.

— Dacă nu vrei să mergi mai departe, am să mă duc singur, îi răspunse Jack sarcastic.

Ralph simţi ironia şi îl urî. Înţepătura cenuşei în ochi, oboseala şi frica îl înfuriară.

— Pleacă atunci. Te aşteptăm aici.

Se aşternu tăcerea.

— De ce nu pleci? Ţi-e frică?

O pată în beznă, o pată care era Jack se desprinse şi începu să se îndepărteze.

— Foarte bine. La revedere.

Pata dispăru. O alta îi luă locul.

Ralph se lovi cu genunchii de ceva tare şi rostogoli un trunchi carbonizat, colţuros la pipăit. Simţi cum coaja pomului, transformată în tăciuni ascuţiţi, i se freacă de dosul genunchiului şi îşi dădu seama că Roger se aşezase. Pipăi şi se lăsă alături de el, în timp ce trunchiul se legăna în cenuşa invizibilă. Roger, necomunicativ din fire, tăcea. Nu-şi dăduse nici o părere asupra fiarei şi nici nu-i mărturisise lui Ralph de ce se hotărîse să participe la această expediţie nebunească. Stătea şi se legăna încet pe trunchi. Ralph auzi o răpăială rapidă şi enervantă şi înţelese că Roger lovea în ceva cu suliţa lui caraghioasă de lemn.

Roger şi Ralph, cu firea lor de nepătruns, stăteau, se legănau, ascultau răpăiala şi se gîndeau; de jur împrejur, cerul apropiat se umpluse peste tot de stele, afară de locul unde

muntele făcea o gaură în beznă.

Deasupra lor răsună zgomotul unei alunecări, zgomotul unor paşi uriaşi pe stîncă sau pe cenuşă. Apoi Jack îi găsi; tremura şi vorbea răguşit, cu o voce pe care de-abia o recunoscură.

— Am văzut ceva pe vîrful muntelui.

Îl auziră împiedicîndu-se de buşteanul care se legăna violent. O clipă rămase tăcut, apoi bombăni:

— Fiţi atenţi. S-ar putea să mă urmărească.

Un nor de cenuşă se stîrni în jur. Jack se ridică.

— Am văzut ceva ce se umfla pe vîrful muntelui.

— Închipuiri, zise Ralph tremurînd, fiindcă nimic nu se umflă. Nici un fel de creatură nu se umflă.

Roger vorbi. Tresăriră, fiindcă uitaseră de el.

— O broască.

Jack chicoti şi se cutremură de silă.

— O broască! Am auzit şi un zgomot. Un fel de "pleosc", şi lucrul ăla s-a umflat.

Pe Ralph îl surprinse mai puţin sunetul vocii calme, cît intenţia ei sfidătoare.

— Să mergem să ne uităm.

Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse pe Jack, Ralph îl simţi că ezită.

— Acum?

Vocea îl dădu de gol.

— Fireşte.

Se ridică de pe trunchi şi îi conduse prin beznă peste tăciunii care trosneau, iar ceilalţi îl urmară.

Vocea lui fizică tăcuse, iar cea interioară, a raţiunii, ca şi altele, se făcură auzite. Piggy îi spunea că era un copil. O altă voce îi spunea să nu fie prost; bezna şi actul lor disperat dădeau nopţii irealitatea unui scaun de dentist.

Cînd ajunseră la ultima costişă, Jack şi Roger se apropiară, transformaţi din pete de cerneală în siluete clare. Printr-o înţelegere comună, se opriră şi se ghemuiră. În spatele lor, la orizont, se vedea o pată de cer mai limpede, unde avea să răsară peste cîteva clipe luna. Vîntul mugi prin pădure şi le lipi zdrenţele de trup.

Ralph se foi.

— Hai.

Se furişară înainte, iar Roger rămase niţel în urmă. Jack şi Ralph ocoliră umărul muntelui, întinderile sclipitoare ale lagunei se aflau dedesubt, iar dincolo de ele lucea o pată albă şi lungă — reciful. Roger li se alătură.

— Să ne strecurăm înainte pe mîini şi pe genunchi. Poate că fiara doarme, şopti Jack.

Roger şi Ralph înaintară pe vine, lăsîndu-l pe Jack în urmă, cu toate cuvintele lui curajoase. Ajunseră la vîrful plat, unde simţiră în mîini şi pe genunchi duritatea stîncii.

O creatură care se umfla.

Ralph îşi vîrî mîinile în cenuşa rece şi moale a focului şi îşi înăbuşi un ţipăt. Mîna şi umărul îi tremurau din cauza contactului neaşteptat. Greaţa îi aduse brusc în ochi lumini verzi, care apoi se destrămară în beznă. Roger se afla în spatele lui, iar Jack îi vorbi la ureche.

— Uite acolo, unde era o viroagă în stîncă. Un fel de grămadă... o vezi?

Lui Ralph îi veni în ochi cenuşa focului stins. Nu vedea nici viroagă şi nici altceva, fiindcă luminile verzi reapăreau şi creşteau, iar vîrful muntelui aluneca într-o parte.

Din nou auzi de la depărtare şoapta lui Jack.

— Ţi-e teamă?

Nu-i era teamă, dar înlemnise, suspendat şi încremenit pe vîrful unui munte care cînd descrestea, cînd se mişca. Jack se strecură pe alături, iar Roger se împiedică, îşi îndreptă trupul, scoase un fel de şuierătură şi trecu mai departe, îi auzi cum şoptesc:

— Vezi ceva?

— Acolo...

În faţa lor, doar la trei sau patru metri, se găsea o movilă ca o stîncă şi care n-avea ce căuta acolo. Ralph auzi o sporovăială slabă de undeva — poate chiar din gura lui. Se redresă printr-un efort al voinţei, îşi transformă frica şi

scîrba în ură şi se ridică în picioare. Făcu doi paşi grei înainte.

În spatele lor, felia de lună se ridicase clară la orizont, în faţă, un fel de maimuţă uriaşă dormea cu capul între genunchi. Apoi vîntul mugi prin pădure, în beznă se stîrni o foiala, iar făptura îşi înălţă capul, îndreptînd spre ei o faţă descompusă.

Ralph se pomeni că alerga cu paşi mari prin cenuşă, îi auzi pe ceilalţi ţipînd şi sărind, şi încercă imposibilul, coborînd în goană panta întunecată; în curînd, muntele se goli de băieţi, în urmă rămînînd doar cele trei beţe uitate şi făptura care se clătina.

VIII
Un dar dat beznei

Piggy se uită nefericit de la plaja palidă din zori la muntele întunecat.

— Eşti sigur? Vreau să spun, absolut sigur?

— Ţi-am spus de zece ori pînă acum, zise Ralph, l-am văzut.

— Crezi că sîntem în siguranţă aici?

— De unde dracu' vrei să ştiu?

Ralph se smuci de lîngă el şi merse cîţiva paşi de-a lungul plajei. Jack îngenunche şi desenă un motiv circular cu arătătorul pe nisip. Vocea lui Piggy ajunse la ei înfundat.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Du-te sus, uită-te şi lasă-mă în pace, răspunse Jack dispreţuitor.

— Nici nu mă gîndesc.

— Fiara are colţi, zise Ralph, şi ochi mari şi negri.

Se cutremură violent. Piggy îşi scoase ochelarii şi lustrui singura lentilă rotundă.

— Ce facem?

Ralph se întoarse spre platformă. Cochilia strălucea printre pomi — o picătură albă, proiectată pe locul unde avea să răsară soarele.

Îşi dădu claia de păr peste cap.

— Nu ştiu.

Îşi aminti de goana înspăimîntată în josul muntelui.

— Zău, nu cred că sîntem în stare să ne luptăm cu un astfel de monstru uriaş. Sîntem buni să trăncănim, dar n-am ataca un tigru. Ne-am ascunde. Chiar şi Jack s-ar ascunde.

Jack continua să se uite la nisip.

— Ce facem cu vînătorii mei?

Simon se furişă din umbrele adăposturilor. Ralph ignoră întrebarea lui Jack. Arătă cu mîna spre pata galbenă de deasupra mării.

— Cîtă vreme e lumină, sîntem destul de curajoşi. Apoi? Făptura aia stă ghemuită lîngă foc, de parcă n-ar vrea să ne lase să fim salvaţi...

Îşi frecă distrat mîinile. Pe urmă rosti:

— Nu putem aprinde un foc de semnalizare... Sîntem înfrînţi.

Un vîrf de aur apăru deasupra mării şi, deodată, cerul întreg se lumină.

— Şi vînătorii mei?

— Nişte băieţi înarmaţi cu beţe.

Jack se ridică. Roşi în timp ce se îndepărta.

Piggy îşi puse ochelarii cu o singură lentilă şi îl privi pe Ralph.

— Ai făcut-o. Ai vorbit urît despre vînătorii lui.

— Ia mai taci!

Sunetul cochiliei în care se sufla aiurea îi

întrerupse. Ca şi cum ar fi cîntat o serenadă soarelui ce răsărea, Jack suflă pînă cînd adăposturile prinseră viată pe dinăuntru şi vînătorii se strecurară pe platformă, iar puştii smiorcăiră, cum făceau atît de des de la o vreme. Ralph se ridică ascultător, Piggy la fel, şi se îndreptară spre platformă.

— Vorbe, zise Ralph cu amărăciune, vorbe, vorbe, vorbe...

Luă cochilia de la Jack.

— Adunarea noastră...

Jack îl întrerupse.

— Eu i-am adunat.

— Dacă nu-i adunai tu, îi adunam eu. Ai suflat în cochilie, atîta tot.

— Şi ce, nu-i de ajuns?

— Bine, ia cochilia! Dă-i drumul şi vorbeşte!

Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Jack şi se aşează pe un trunchi.

— V-am adunat, din mai multe motive, zise Jack. Mai întîi, cred c-aţi aflat, am văzut fiara. Ne-am strecurat pe vîrf ui muntelui. Doar la cîţiva paşi de ea. Fiara s-a ridicat şi s-a uitat la noi. Nu ştiu ce face. Nu ştim nici măcar ce e...

— Fiara iese din mare...

— Din beznă...

— Din pomi...

— Linişte! strigă Jack. Ascultaţi-mă! Fiara e

acolo sus, indiferent ce e...

— Poate c-aşteaptă... ?

— Să ne vîneze...

— Da, să ne vîneze.

— Să ne vîneze, zise Jack, amintindu-şi de temerile lui de demult, încercate în pădure. Da. Fiara vînează. Numai că... tăceţi odată! Atîta doar că n-o putem ucide. Iar Ralph a declarat că vînătorii mei nu sînt buni de nimic.

— N-am declarat niciodată aşa ceva!

— Am cochilia. Ralph crede că sînteţi laşi, fiindcă aţi fugit din faţa mistreţului şi-a fiarei. Şi asta nu-i tot.

Pe platformă răsună un fel de suspin, ca şi cum fiecare ar fi ştiut ce avea să urmeze. Vocea lui Jack continuă, tremurătoare şi totuşi hotărîtă, luptînd împotriva tăcerii ostile.

— Ralph seamănă cu Piggy. Vorbeşte ca el. Nu-i un şef bun.

Jack strînse cochilia în pumn...

— Şi el e tot laş.

Se opri o clipă, apoi continuă.

— Pe vîrful muntelui, cînd Roger şi cu mine am mers mai departe... el a rămas în urmă.

— Am mers şi eu!

— În urma noastră.

Cei doi băieţi se priviră cu ură prin perdelele de păr.

— M-am dus şi eu, zise Ralph, apoi am fugit. Ca şi tine.

— Zi atunci că sînt laş.

Jack se întoarse spre vînători.

— Nu-i vînător. N-o să ne găsească niciodată carne. Nu e monitor la şcoală şi nu ştim nimic despre el. Dă ordine şi aşteaptă ca alţii să i le respecte pe degeaba. Si toată vorbăria lui...

— Toată vorbăria lui! strigă Ralph. Vorbe! Vorbe! Cine a dorit-o? Cine a cerut să aibă loc adunarea?

Jack se întoarse roşu la faţă, cu bărbia în piept. Ochii îi aruncau fulgere.

— Foarte bine, atunci, zise el pe un ton plin de insinuări şi de ameninţări, foarte bine..

Strînse cochilia la piept cu o mînă şi tăie aerul cu degetul arătător al celeilalte.

— Cine crede că Ralph nu merită să fie şef?

Se uită plin de speranţă la cercul de băieţi înlemniţi. Pe sub palmieri se aşternuse o tăcere de moarte.

— Să ridicăm mîna, zise Jack violent, toţi cei care nu-l mai vor pe Ralph şef.

Tăcerea continuă intensă, grea şi ruşinoasă. Roşeaţa se retrase încet din obrajii lui Jack, apoi năvăli la loc cu o violenţă dureroasă. Se linse pe buze şi îşi întoarse privirea într-o parte, ca să evite situaţia penibilă de-a o întîlni pe-a altuia.

— Cîţi cred că...

Glasul i se stinse. Mîinile care ţineau cochilia se clătinară. Îşi drese glasul şi vorbi răspicat:

— Foarte bine, atunci.

Lăsă cochilia cu mare atenţie pe iarba de lîngă el. Din colţul ochilor i se scurgeau lacrimi de umilinţă.

— Eu nu mă mai joc. Nu sînt cu voi.

Cei mai mulţi dintre băieţi îşi coborîseră privirea spre iarbă sau în altă parte. Jack îşi drese din nou glasul.

— Nu mai vreau să fac parte din grupul lui Ralph...

Se uită de-a lungul buştenilor din dreapta, numărîndu-i pe vînătorii care formaseră corul.

— Am să plec. N-are decît să-şi prindă singur porcii. Cine vrea să vîneze cînd am eu chef, să mă urmeze.

Se poticni ieşind din triunghi şi se îndreptă spre plaja albă.

— Jack!

Jack se întoarse şi se uită înapoi la Ralph. O clipă se opri, apoi strigă strident şi furios.

— ...Nu!

Sări de pe platformă şi fugi de-a lungul plajei, fără să dea atenţie lacrimilor care îi curgeau şiroaie; Ralph îl urmări cu privirea pînă dispăru în pădure.

Piggy era indignat.

— Am vorbit, Ralph, iar tu te-ai mulţumit să stai ca...

Încet, uitîndu-se la Piggy şi nevăzîndu-l, Ralph îşi spuse: "Are să se întoarcă. Cînd are să apună soarele, are să se întoarcă." Se uită la cochilia din mîna lui Piggy.

— Ce?

— Nu-i nimic!

Piggy renunţase la încercarea de a-l contrazice pe Ralph. Îşi frecă din nou lentila de la ochelari şi se întoarse la subiectul discuţiei.

— Ne putem lipsi de Jack Merridew. Mai sînt şi alţii în afară de el pe insula asta. Acum, cînd am dat într-adevăr peste fiară, deşi mai că nu-mi vine să cred, o să trebuiască să stăm pe lîngă platformă; o să avem mai puţină nevoie de Jack şi de vînătorii lui. Aşa că acum o să hotărîm cu adevărat ce-i de făcut.

— N-avem nici un ajutor, Piggy. Nu-i nimic de făcut.

O vreme se aşternu o tăcere deznădăjduită. Apoi Simon se ridică şi luă cochilia de la Piggy, care fu atît de uimit, încît rămase în picioare. Ralph se uită la Simon.

— Simon? Ce s-a mai întîmplat?

Un chicot pe jumătate batjocoritor trecu prin cercul de băieţi, iar Simon se retrase de lîngă ei.

— Mi-am închipuit c-ar putea fi ceva de făcut. Ceva pe care noi...

Din nou, tensiunea din adunare îi înăbuşi vocea. Căută ajutor şi simpatie, şi se opri asupra lui Piggy. Se întoarse puţin spre el, strîngînd cochilia la pieptul cafeniu.

— Cred c-ar trebui să ne cocoţăm pe munte.

Cercul se zgudui de groază. Simon se opri şi se întoarse spre Piggy, care îl privea cu o expresie uimită şi batjocoritoare.

— La ce bun să ne urcăm pînă la fiară, cînd Ralph şi ceilalţi doi n-au reuşit să facă nimic?

Simon îi şopti răspunsul.

— Ce altceva vrei să facem?

Odată terminată cuvîntarea, Simon îl lăsă pe Piggy să-i ia cochilia. Apoi se retrase şi se aşeză cît mai departe de ceilalţi.

Piggy vorbea cu mai multă încredere şi, dacă împrejurările n-ar fi fost atît de serioase, cu o plăcere pe care ceilalţi i-ar fi recunoscut-o.

— Am spus că ne putem lipsi cu toţii de o anumită persoană. Acum susţin că trebuie să hotărîm ce-i de făcut. Şi cred că vă pot spune ce-are să afirme Ralph. Fumul e lucrul cel mai important pe insulă şi nu poţi avea fum, dacă nu faci foc.

Ralph gesticula nelinişti t.

— Nu merge, Piggy. N-avem foc deloc.

Monstrul e acolo — iar noi trebuie să stăm aici.

Piggy ridică cochilia, ca şi cum ar fi trebuit să dea forţă cuvintelor următoare.

— N-avem nici un foc pe munte. Ce-ar strica dacă am aprinde un foc aici? Am putea s-aprindem un foc pe stînci. Şi chiar pe nisip. O să iasă acelaşi fum.

— E adevărat!

— Fum!

— Lîngă bazin!

Băieţii începură să bombăne. Numai Piggy putea avea curajul şi inteligenţa de a propune să se mute focul de pe munte.

— Aşa c-o să aprindem focul aici jos, zise Ralph şi se uită în jur. Îl putem aprinde chiar aici, între bazin şi platformă. Fireşte...

Se întrerupse, încruntîndu-se, reflectînd la situaţie, ciugulind fără să-şi dea seama ciotul unei unghii.

— Fireşte, fumul n-o să se vadă aşa de bine, n-o să se vadă la mare depărtare. Dar n-o să trebuiască să ne apropiem. .. să ne apropiem de...

Ceilalţi dădură din cap, într-un asentiment general. Nu mai erau siliţi să se apropie.

— Să aprindem focul chiar acum.

Ideile cele mai mari sînt şi cele mai simple. Lucrară cu inimă, fiindcă aveau ceva de făcut.

Piggy se simţea atît de încîntat, încît se mişca foarte liber după plecarea lui Jack şi era atît de mîndru de contribuţia lui la binele societăţii, încît ajută şi el, aducînd lemne de foc. Lemnul era la îndemînă — un pom prăbuşit pe platformă, de care n-aveau nevoie la întrunire; şi totuşi, pentru ceilalţi, atmosfera sacrosanctă a platformei apărase pînă şi ce era inutil. Gemenii înţeleseseră că alături de ei va arde noaptea un foc ca o consolare, şi cîţiva puşti începură sa danseze şi să bată din palme de bucurie.

Lemnul era mai puţin uscat decît vreascurile folosite pe munte. O bună parte putrezise, se umezise şi colcăia de insecte; buştenii trebuiau traşi cu grijă, altminteri se făceau praf. Pe deasupra, ca să nu intre prea adînc în pădure, băieţii luau orice lemn din apropiere, indiferent cît îl încîlciseră lăstarii. Liziera pădurii şi brazda le deveniseră familiare, fiind în apropierea cochiliei şi a adăposturilor şi părînd destul de prietenoase în timpul zilei. Nimeni nu voia să-şi bată capul, închipuindu-şi în ce se puteau transforma noaptea. Munciră aşadar cu mare chef şi veselie, deşi, pe măsură ce orele se scurgeau, în cheful lor se strecura o undă de panică, iar în veselie una de spaimă. Ridicară pe nisipul pustiu de lîngă platformă o piramidă de frunze, rămurele, crăci şi buşteni. Pentru prima oară de cînd se afla pe

insulă, Piggy îşi scoase singur ochelarii cu o singură lentilă, se aplecă şi o aţinti asupra iascăi. În scurt timp se înălţă un plafon de fum şi un tufiş se aprinse cu flăcări galbene.

Puştii, care văzuseră puţine focuri de la prima catastrofă, se entuziasmară grozav. Ţopăiră şi cîntară. Adunarea semăna cu o petrecere.

În cele din urmă, Ralph se opri din lucru şi se ridică, întinzîndu-şi cu antebraţul murdar sudoarea de pe frunte.

— Va trebui să aprindem un foc mic. Ăsta-i prea mare ca să poată fi ţinut aprins.

Piggy se aşează atent pe nisip şi începu să-şi lustruiască lentila.

— Să încercăm. Va trebui să aflăm cum se face un foc mic şi puternic, apoi o să punem crăci verzi ca să scoată fum. Unele dintre frunzele astea scot fum mai bine ca altele.

O dată cu focul se stinse şi entuziasmul. Pustii încetară să cînte şi să ţopăie, se risipiră spre malul mării sau după fructe, sau intrară în adăposturi.

Ralph se lăsă pe nisip.

— Va trebui să facem o nouă listă a celor ce se vor îngriji de foc.

— Dacă-i poţi găsi.

Se uită înjur. Pentru prima oară, văzu cît de puţini băieţi mari rămăseseră şi înţelese de ce

munca fusese atît de grea.

— Unde-i Maurice?

Piggy îşi şterse din nou ochelarii.

— Cred... nu, doar n-o să plece singur în pădure, nu-i aşa?

Ralph sări în picioare, ocoli focul în fugă şi rămase lîngă Piggy, dîndu-şi părul peste cap.

— Dar trebuie să facem o listă! Eşti tu, sînt eu, Sam şi Eric şi...

Nu vru să se uite la Piggy şi vorbi nepăsător.

— Unde-s Bill şi Roger?

Piggy se aplecă şi puse o bucată de lemn pe foc.

— Cred c-au plecat. Nu cred c-or să primească.

Ralph se aşează şi începu să sape gropiţe în nisip. Descoperi cu surprindere lîngă gropiţă o picătură de sînge. Cercetă cu atenţie unghia roasă şi urmări mica perlă de sînge care se strînsese unde îşi rosese degetul pînă la carne.

Piggy continuă.

— Cînd strîngeam lemne, i-am văzut cum se furişează şi pleacă. Au luat-o în partea aia. Încotro a apucat-o şi Jack.

Ralph termină inspecţia mîinii şi îşi ridică privirea. Cerul, ca şi cum ar fi simpatizat cu marile schimbări petrecute în mijlocul lor, arăta altfel astăzi — atît de ceţos, încît în unele locuri aerul fierbinte părea alb. Discul soarelui părea de

argint coclit, ca şi cum ar fi fost mai aproape şi mai puţin fierbinte, deşi aerul devenise înăbuşitor.

— Întotdeauna ne-au făcut necazuri, nu?

În glasul pe care îl auzi lîngă umăr, vibra neliniştea.

— Ne putem lipsi de ei. Vom fi mai fericiţi acum, nu?

Ralph se aşează. Gemenii se apropiară, tîrînd un buştean mare şi rînjind triumfători. Răsturnară buşteanul printre tăciuni şi izbucniră cîteva scîntei.

— Ne putem descurca şi singuri, nu?

În timp ce buşteanul se usca, lua foc, se roşea şi răspîndea căldură, Ralph rămase tăcut pe nisip. Nu-l văzu pe Piggy îndreptîndu-se spre gemeni, discutând cu ei în şoaptă şi apoi intrînd cu toţii în pădure.

— Uite!

Îşi reveni, tresărind. Piggy şi ceilalţi doi se aflau lîngă el. Erau încărcaţi cu fructe.

— Mi-am zis că n-ar fi rău să facem un fel de petrecere, spuse Piggy.

Cei trei băieţi se aşezară. Aduseseră multe fructe şi toate bine coapte, îi zîmbiră lui Ralph, care luă cîteva şi începu să le mănînce.

— Vă mulţumesc, zise el, plăcut surprins. Vă mulţumesc!

— Ne descurcăm şi singuri foarte bine, zise Piggy. Numai cei care nu-şi dau seama de situaţia de pe insulă ne fac necazuri. O să aprindem un foc mic şi puternic...

Ralph îşi aminti motivul îngrijorării.

— Unde-i Simon?

— Nu ştiu.

— Crezi că s-a urcat pe munte?

Piggy izbucni într-un rîs violent şi mai luă cîteva fructe.

— Poate. E cam sărit.

Simon trecuse prin regiunea cu pomi fructiferi, dar puştii fuseseră prea ocupaţi cu focul de pe plajă ca să-l urmărească pînă acolo, îşi continuă drumul printre liane pînă ajunse la marele covor ţesut lîngă luminiş şi se furişă înăuntru. Lumina soarelui se strecura în spatele paravanului de frunze, iar în mijloc dansau fluturii. Îngenunche şi săgeata soarelui căzu asupra lui. Data trecută aerul păruse că vibrează din cauza căldurii; acum devenise ameninţător, în curînd, sudoarea îl năpădi, scurgîndu-se de pe părul lung şi aspru. Se mişcă de colo-colo, dar nu reuşi să evite soarele. I se făcu repede sete, o sete grozavă.

Rămase aşezat jos.

Departe, undeva pe plajă, Jack stătea în picioare în faţa unui grup de băieţi. Radia de fericire.

— O să vînăm, zise el.

Îi cercetă atent. Fiecare purta rămăşiţele unei şepci negre, şi cu multe, multe zile în urmă stătuseră cuminţi, pe două rînduri, iar vocile lor răsunaseră ca un cînt de îngeri.

— O să vînăm. Eu am să fiu şeful.

Dădură din cap şi criza trecu uşor.

— Iar apoi... în ce priveşte fiara...

Se foiră, cu ochii aţintiţi spre pădure.

— Ascultaţi-mă. N-o să ne mai batem capul cu fiara.

Întări cu un gest al capului:

— O să uităm de ea.

— Grozav!

— Da!

— Să uităm de fiară!

Jack nu-şi trăda uimirea în faţa entuziasmului lor.

— Şi mai e ceva. Să nu mai visăm atîta. Sîntem aproape de capătul insulei.

Consimţiră cu frenezie, din străfundul sufletelor chinuite.

— Ia ascultaţi. O să mergem mai încolo, la castelul de stîncă. O să-i dezvăţ pe mulţi dintre băieţii mai mari de obiceiul cu cochilia şi de toate celelalte. O să omorîm un porc şi o să facem o petrecere.

— Se opri şi continuă mai încet.

— În ce priveşte fiara. Cînd o să vînăm, o să-i lăsăm şi ei cîte ceva. Atunci poate că n-o să ne mai supere.

Se ridică brusc.

— Acum să plecăm în pădure ca să vînăm.

Se întoarse şi se îndepărtă, iar după o clipă băieţii îl urmară supuşi.

Se risipiră neliniştiţi prin pădure. Aproape imediat, Jack dădu peste nişte excremente de animal şi rădăcini smulse şi împrăştiate, care trădau prezenţa porcilor. Descoperiră repede şi cărarea proaspăt deschisă în pădure. Jack le făcu semn celorlalţi vînători să stea liniştiţi şi înainta singur. Era fericit şi se simţea în bezna umedă a pădurii ca în hainele sale zdrenţuite. Se furişă pe o costişă pînă la stîncile şi pomii risipiţi pe malul mării.

Porcii, nişte saci umflaţi de grăsime, zăceau şi se desfătau voluptuos la umbra de sub pomi. Nu bătea vîntul şi n-aveau nici o bănuială; experienţa îl făcuse pe Jack tăcut ca o umbră. Se întoarse pe furiş şi le dădu instrucţiuni vînătorilor. În scurt timp, începură să înainteze foarte încet, transpirînd tăcuţi sub arşiţă. Pe sub pomi o ureche se mişcă leneş. Puţin mai încolo de turma de porci, cufundată în fericire maternă, zăcea scroafa cea mai mare. Era neagră şi trandafirie; la sfîrcurile ei uriaşe se întindea un şir de purcei

care dormeau, mugeau încet sau guiţau. Jack se opri la cincisprezece metri de turmă; întinse braţul şi arătă spre scroafă. Se uită împrejur, ca să se încredinţeze că îl înţeleseseră toţi, iar ceilalţi băieţi dădură din cap. Un şir de braţe drepte se trase înapoi.

— Acum!

Cireada de porci o zbughi; de la o distanţă de doar zece metri, suliţele de lemn cu vîrfuri întărite la foc zburară spre porcul ales. Un purceluş se repezi în mare guiţînd nebuneşte şi tîrînd în urmă suliţa lui Roger. Scroafa scoase un ţipăt înăbuşit şi se împletici cu două suliţe înfipte în coapsa grasă. Băieţii urlară şi se avîntară, purceii se risipiră, iar scroafa trecu prin şirul de băieţi ce înaintau şi se pierdu cu zgomot în pădure.

— După ea!

O rupseră la fugă pe cărarea porcilor, dar în pădurea întunecoasă şi prea încîlcită Jack blestemă, îi opri şi cercetă printre pomi. O vreme, nu vorbi, ci respiră sălbatic, înspăimîntîndu-i şi făcîndu-i să se uite unul la altul cu admiraţie şi nelinişte. Deodată împunse pămîntul cu degetul.

— Acolo...

Mai înainte ca ceilalţi să poată cerceta picătura de sînge, Jack se îndepărtă, cercetă o urmă şi atinse o ramură care se rupse. Urmărea cu o hotărîre şi o siguranţă misterioasă; iar vînătorii

veneau în spatele lui.

Se opri în faţa unui ascunziş.

— E înăuntru.

Înconjurară ascunzişul, dar scroafa reuşi să scape cu o altă suliţă înfiptă în coapsă. Suliţele ce se tîrau o împiedicau să fugă, iar vîrfurile lor ascuţite o chinuiau. Se împiedică de un pom, făcînd ca o suliţă să se înfigă şi mai adînc, iar vînătorii reuşiră s-o urmărească uşor, după picăturile de sînge strălucitor. După-amiaza se scurgea leneşă şi îngrozitoare din pricina arşiţei umede; scroafa înainta cu opinteli, sîngera turbată, iar vînătorii o urmăreau uniţi cu ea în voluptatea morţii şi excitaţi de lunga vînătoare şi de sîngele scurs. O văzură, aproape că o ajunseră, dar scroafa îşi adună ultimele forţe şi păstră din nou distanţa dintre ei. Se aflau chiar lîngă ea cînd pătrunse clătinîndu-se într-un luminiş plin de flori strălucitoare, unde fluturii dansau unul în jurul altuia, iar aerul era fierbinte şi liniştit.

Aici, doborîtă de căldură, scroafa căzu, iar vînătorii se năpustiră asupra ei. Această năvală îngrozitoare, din partea unei lumi necunoscute ei, o sălbătici şi mai rău; guiţă, dădu din picioare, iar aerul se umplu de zgomot, de sînge, de transpiraţie şi de spaimă. Roger alerga în jurul vălmăşagului, împungînd cu suliţa de cîte ori se

ivea vreun colţişor din scroafă. Jack, călare pe ea, o înjunghie cu furie. Roger găsi un loc să-şi înfigă vîrf ui suliţei şi începu să împingă, lăsîndu-se cu toată puterea. Suliţa pătrunse treptat, iar guiţatul înspăimîntat se transformă într-un răget. Jack îi găsi gîtlejul şi sîngele fierbinte îi ţîşni pe mîini. Scroafa se prăbuşi sub ei, iar băieţii aşezaţi pe ea se simţiră mulţumiţi şi obosiţi, în mijlocul luminişului, fluturii dansau mai departe, preocupaţi de zborul lor.

În cele din urmă, graba de-a o ucide scăzu. Băieţii se dădură înapoi, iar Jack se sculă şi ridică mîinile.

— Ia uitaţi-vă!

Chicoti lîngă băieţi, iar ei, văzîndu-i palmele rău mirositoare, izbucniră în rîs. Jack îl înşfacă pe Maurice şi îl mînji pe faţă cu sînge. Roger începu să-şi scoată suliţa şi băieţii o observară pentru prima dată. Roger rezumă actul într-o frază primită cu urlete de bucurie.

— I-a intrat pînă în fund.

— Ai auzit?

— Ai auzit ce-a spus?

— Pînă în fund!

Robert şi Maurice jucară cele două roluri; iar rolul lui Maurice, care imita sforţările scroafei de a evita suliţa, fu atît de nostim, încît băieţii rîseră în hohote.

În sfîrşit, pînă şi acest spectacol îi obosi. Jack începu să-şi cureţe sîngele de pe mîini, frecîndu-le de o stîncă. Apoi tăie scroafa, îi scoase măruntaiele, dînd afară pungile fierbinţi de intestine colorate şi aşezîndu-le grămadă pe stîncă, urmărit de privirile celorlalţi, în acelaşi timp, zise:

— O să ducem carnea pe plajă. Am să mă întorc la platformă şi-am să-i chem la petrecere. O să avem timp destul.

Roger luă cuvîntul.

— Şefule...

— Ce-i?

— Cum aprindem focul?

Jack se ghemui, apoi se încruntă în direcţia porcului.

— Dăm năvală peste ei şi le luăm focul. Patru dintre voi: Henry şi cu tine, Bill şi Maurice. Ne vopsim la faţă şi ne ducem pe furiş. Roger o să ţină în mînă o cracă, cînd o să le spun ce vrem. Voi, ceilalţi, duceţi scroafa de unde am venit. O să aprindem focul acolo. Pe urmă...

Se opri şi se ridică, aţintindu-şi ochii pe umbrele de sub pomi. Vorbi din nou cu o voce mai scăzută.

— O să lăsăm însă o parte din vînat pentru...

Îngenunche din nou şi tăie cu cuţitul. Băieţii se îngrămădiră în jur. Jack i se adresă peste umăr lui

Roger:

— Ascute un băţ la amîndouă capetele.

Se ridică imediat, ţinînd în mîini capul scroafei de pe care picura sînge.

— Unde-i băţul?

— Uite-l.

— Înfige un capăt în pămînt. A, e stîncă. Vîră-l în crăpătura de acolo. Aşa.

Jack ridică încet capul scroafei şi îi înfipse gîtlejul moale în vîrful ascuţit al suliţei, care îi ieşi prin gură. Făcu un pas înapoi şi capul rămase atîrnat. Pe băţ se prelingea o şuviţă subţire de sînge.

Instinctiv, băieţii se retraseră; pădurea era foarte liniştită. Ascultară, dar zgomotul cel mai puternic era al muştelor care bîzîiau peste maţele risipite pe jos.

— Ridicaţi porcul, şopti Jack.

Maurice şi Robert străpunseră cadavrul cu o suliţă, ridicară greutatea moartă şi se pregătiră. Tăcuţi şi înconjuraţi de sîngele uscat, păreau deodată nişte ucigaşi.

— Capul acesta e pentru fiară. E un dar, vorbi Jack tare.

Tăcerea primi darul şi îi încremeni. Capul rămase înfipt în par, cu ochi opaci, rînjind uşor şi cu colţii înnegriţi de sînge. O rupseră cu toţii la fugă prin pădure, spre plaja deschisă.

Simon rămase pe loc, un chip mic şi cafeniu, ascuns între frunze. Chiar dacă îşi închidea ochii, capul scroafei îi persista în închipuire. Ochii lui pe jumătate închişi se înneguraseră de cinismul imens al vieţii oamenilor mari. Îl asigurau pe Simon că totul se dovedise a fi o afacere proastă.

— Ştiu asta.

Simon descoperi că vorbise cu voce tare. Deschise repede ochii şi văzu capul rînjindu-i ironic în lumina ciudată a zilei, ignorînd muştele, maţele împrăştiate, ignorînd pînă şi ruşinea de a sta înfipt într-un par.

Schimbă direcţia privirii şi se linse pe buzele uscate.

Un dar pentru fiară. Dar dacă nu vine să-l ia? Capul, îşi spuse Simon, părea să fie de acord cu el. "Fugi, zicea capul încet, întoarce-te la ceilalţi. A fost o glumă, zău aşa de ce să te mai necăjeşti? Nu te simţi bine, asta-i tot. O mică durere de cap, ai mîncat ceva rău, poate. Du-te înapoi, băieţaş!" spunea capul tăcut.

Simon ridică privirea, simţi greutatea părului ud şi se uită lung la cer. Acolo sus, pe neaşteptate, apăruseră nori, turnuri uriaşe şi îngrămădite, cenuşii, alb-gălbui şi de un roşu ca arama, întinzîndu-se pînă departe peste insulă. Norii se coborîseră pe pămînt; se ghemuiau, stîrnind clipă de clipă o arşiţă chinuitoare. Pînă şi

fluturii părăsiră luminişul unde acel obiect respingător rînjea şi picura sînge. Simon coborî capul, ţinîndu-şi cu grijă ochii plecaţi, apoi îşi puse mîna streaşină. Pe sub pomi nu erau deloc umbre, dar pretutindeni domnea o linişte adîncă, încît realitatea părea iluzorie şi greu de înţeles. Grămada de maţe semăna cu o băşică neagră de muşte, care bîzîiau ca un ferăstrău. După o vreme, muştele îl descoperiră pe Simon. Se lăsară ghiftuite pe dîrele lui de sudoare şi băură. Îl gîdilau pe sub nări şi îi zburau pe şolduri. Colorate în negru şi într-un verde irizat, erau nenumărate; iar în faţa lui Simon, Împăratul Muştelor îşi ţinea capul pe băţ şi rînjea. În cele din urmă, Simon cedă şi se uită înapoi; văzu dinţii albi şi ochii opaci, sîngele — şi acea atavică, inevitabilă recunoaştere îi reţinu privirea. Pe tîmpla dreaptă a lui Simon, începu să zvîcnească o venă.

Ralph şi Piggy zăceau pe nisip, urmăreau focul şi aruncau alene cu pietricele în mijlocul jarului de unde nu mai ieşea fum.

— Craca aia a ars.

— Unde-s Sam şi Eric?

— Ar trebui să mai aducem nişte lemne. S-au terminat şi ramurile verzi.

Ralph suspină şi se ridică. Pe sub palmierii de pe platformă nu se vedeau umbre; doar lumina stranie, care părea să izvorască de pretutindeni şi

concomitent. Sus de tot, printre norii uriaşi, tunetul bubui ca un tun.

— O să plouă cu găleata.

— Ce facem cu focul?

Ralph fugi în pădure şi se întoarse cu o cracă lată şi verde pe care o aruncă în foc. Craca trosni, frunzele se încîrligară şi fumul galben se îndesi.

Piggy desena aiurea pe nisip cu degetele.

— Din păcate, n-avem destui oameni care să ţină focul aprins. Trebuie să-i tratezi pe Sam şi Eric ca pe unul singur. Fac totul împreună...

— Fireşte.

— Dar nu-i cinstit, nu pricepi? Ar trebui să stea de pază în două rînduri.

Ralph reflectă şi înţelese. Se enerva cînd îşi dădea seama cît de puţin judeca asemenea unui om mare şi suspină iar. Insula se dovedea tot mai dificilă.

Piggy se uită la foc.

— În curînd o să mai avem nevoie de-o creangă verde.

Ralph se întoarse.

— Piggy, ce ne facem?

— Va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Şi... cu focul?

Se uită încruntat la talmeş-balmeşul capetelor albe şi negre ale crăcilor nearse. Încercă să-şi exprime gîndurile.

— Mi-e frică.

Văzu că Piggy îşi ridică privirea. Continuă nesigur.

— Nu mi-e frică de fiară. De fapt, şi de ea. Dar nimeni nu înţelege însemnătatea focului. Dacă ţi se azvîrle o frânghie când te îneci, dacă doctorul zice să iei pilula asta, fiindcă dacă n-o iei, o să mori, iei doctoria, nu? Nu-i aşa?

— Fireşte, iau doctoria.

— Ei, de ce nu pricep şi ceilalţi? De ce? Fără fum, o să murim aici, nu? Ia priveşte!

Un val de aer fierbinte tremură deasupra cenuşii, fără să scoată însă vreo dîră de fum.

— Nu suntem în stare să ţinem un foc aprins. Iar lor nici nu le pasă. Şi în plus...

Se uită concentrat la faţa transpirată a lui Piggy.

— În plus, uneori nici mie nu-mi pasă. Să presupunem că ajung ca şi ceilalţi... să nu-mi mai pese. Ce-o să se întîmple cu noi?

Adînc tulburat, Piggy îşi scoase ochelarii.

— Nu ştiu, Ralph. Va trebui să continuăm, asta-i tot. Aşa ar face şi oamenii mari.

Ralph, care începuse să-şi descarce sufletul, continuă:

— Piggy, unde-am greşit?

Piggy îl privi uimit.

— Vrei să spui...?

— Nu, nu vorbeam de asta... mă refeream... din ce cauză se duc toate de rîpă aşa?

Piggy îşi frecă încet şi gînditor lentila de la ochelari. Cînd pricepu cît de departe mersese Ralph luîndu-l drept confident, roşi uşor de mîndrie.

— Nu ştiu, Ralph. Cred că-i din pricina lui.

— A lui Jack?

— Da, a lui Jack.

Numele devenise de nerostit.

Ralph dădu din cap solemn.

— Da, zise el, cred că aici trebuie căutat motivul.

În pădurea de alături izbucni o hărmălaie. Siluete drăceşti, cu chipurile vopsite în alb şi roşu, o zbughiră afară urlînd, aşa încît puştii fugiră cu ţipete de spaimă. Cu coada ochiului, Ralph îl văzu pe Piggy fugind. Două siluete se repeziră la foc, iar Ralph se pregăti să se apere, dar ei înşfăcară crăcile pe jumătate arse şi o rupseră la fugă de-a lungul plajei. Ceilalţi trei rămaseră nemişcaţi, pîndindu-l pe Ralph; văzu că cel mai înalt dintre ei, gol-puşcă, vopsit şi purtînd o centură, era Jack.

Ralph îşi ţinu respiraţia şi vorbi.

— Şi-acum?

Jack îl ignoră, ridică suliţa şi începu să strige.

— Ascultaţi-mă cu toţii! Eu şi vînătorii mei sîntem pe plajă, lîngă o stîncă turtită. Vînăm,

petrecem şi ne distrăm. Dacă vreţi să faceţi parte din tribul meu, veniţi să ne vedeţi. Poate c-am să vă las să staţi cu noi. Deşi nu sînt sigur.

Se opri şi se uită în jur. Nu simţea nici un fel de ruşine sau de timiditate în dosul măştii pictate, şi era în stare să-i privească pe fiecare pe rînd. Ralph îngenunche lîngă rămăşiţele focului, asemenea unui alergător la start, cu faţa ascunsă pe jumătate de păr şi de murdărie. Sam şi Eric se pitiră în dosul unui palmier de la marginea pădurii. Un puşti urlă, stacojiu la faţă şi cu trăsăturile strîmbe, lîngă bazin, iar Piggy rămase în picioare pe platformă, cu cochilia albă strînsă în mîini.

— Astă-seară facem o petrecere. Am omorît un porc şi avem carne. Dacă vreţi, veniţi şi mîncaţi cu noi.

Sus, printre nori, tunetul bubui din nou. Jack şi doi dintre sălbaticii anonimi care îl însoţeau se clătinară, ridicară privirile, apoi îşi reveniră. Puştiul urlă mai departe. Jack aştepta să se petreacă ceva. Le şopti apăsat celorlalţi:

— Daţi-i drumul... acum!

Cei doi sălbatici se împotriviră. Jack se răsti:

— Daţi-i drumul!

Sălbaticii se uitară unul la altul, ridicară sulițele şi ziseră la unison:

— Şeful a vorbit.

Apoi se întoarseră toţi trei şi-o luară la fugă.

Ralph se ridică şi se uită în direcţia unde dispăruseră sălbaticii. Sam şi Eric se apropiară, vorbind în şoapte înspăimîntate.

— Am crezut că e...

— ...şi mi-a fost...

— ...teamă.

Piggy stătea deasupra lor pe platformă şi ţinea cochilia.

— Au fost Jack, Maurice şi Robert, zise Ralph. Se distrează, nu-i aşa?

— Am crezut c-o să am o criză de astmă.

— Dă-o dracului de asta-mă.

— Cînd l-am văzut pe Jack, am fost sigur c-o să vrea să ia cochilia. Nu-mi dau seama de ce.

Grupul de băieţi privi scoica albă cu un respect plin de dragoste. Piggy o aşează în mîinile lui Ralph, iar puştii, observînd simbolul cunoscut, începură să se întoarcă.

— Nu aici.

Se îndreptă spre platformă, simţind nevoia unui ritual, în frunte mergea Ralph, cu cochilia strînsă în mînă, apoi Piggy foarte grav, pe urmă gemenii, puştii şi ceilalţi.

— Staţi jos cu toţii. Ne-au atacat pentru foc. Se distrează. Dar...

Ralph era nedumerit, fiindcă simţea că i se lasă o perdea peste minte. Dorea să spună ceva; dar

chiar atunci se lăsă perdeaua.

— Dar...

Îl priveau grav, neavînd încă nici o îndoială în privinţa capacităţii lui. Ralph îşi dădu din ochi părul enervant şi se uită la Piggy.

— Dar... ah... focul! Focul, fireşte!

Începu să rîdă, se opri şi apoi vorbi curgător.

— Focul e lucrul cel mai important. Fără foc nu putem fi salvaţi. Şi mie mi-ar plăcea să mă vopsesc ca un războinic şi să fac pe sălbaticul. Dar trebuie să ţinem focul aprins. Focul e lucrul cel mai important de pe insulă, fiindcă... fiindcă...

Se opri iar, iar tăcerea se umplu de îndoieli şi de nedumeriri.

Piggy îi şopti grăbit:

— Salvarea.

— A, da. Fără foc, nu putem fi salvaţi. Aşa trebuie să stăm pe lîngă foc, ca să scoată fum.

Nimeni nu vorbi după ce Ralph se opri. După discursurile splendide şi numeroase, ţinute chiar acolo, frazele lui Ralph li se păreau şchioape pînă şi puştilor.

În cele din urmă, Bill întinse mîna după cochilie.

— Ei bine, fiindcă nu putem să aprindem focul sus — şi e clar că nu putem — e nevoie de mai mulţi ca să-l ţinem aprins. Să mergem la petrecerea lor şi să le spunem că ne e greu să ne

ocupăm numai noi de foc. Iar vînătoarea şi celelalte — adică jucatul de-a sălbaticii, mă înţelegeţi — trebuie să fie o distracţie grozavă.

Sam şi Eric luară cochilia.

— Trebuie să se distreze, cum spune şi Bill, şi dacă ne-au invitat...

— ...la o petrecere...

— ...carne...

— ...bine friptă...

— ...mi-ar plăcea nişte carne...

Ralph ridică mîna.

— De ce să nu facem chiar noi rost de carne?

Gemenii se uitară unul la celălalt. Bill răspunse:

— Nu e bine să intrăm în junglă.

Ralph se strîmbă.

— El — ştiţi voi cine — seduce.

— El e vînător. Sînt toţi vînători. E altceva.

O clipă nu vorbi nimeni, apoi Piggy murmură în direcţia nisipului:

— Carne...

Puştii şedeau şi se gîndeau gravi la carne şi la picăturile de grăsime. Deasupra capetelor, tunetele bubuiră din nou şi frunzele uscate de palmieri foşniră, lovite de o pală de vînt fierbinte.

— Eşti un băieţel prostuţ, spuse Împăratul Muştelor, nu eşti decît un băieţel prostuţ.

Simon îşi muşcă limba umflată, dar nu spuse nimic.

— Nu crezi? întrebă Împăratul Muştelor. Nu eşti decît un băieţel prostuţ şi fără educaţie.

Simon îi răspunse prin tăcere.

— Foarte bine, atunci, spuse Împăratul Muştelor, fugi mai bine şi joacă-te cu ceilalţi. Ei cred că eşti ţicnit. Nu vrei să creadă şi Ralph că eşti ţicnit, nu-i aşa? Ţii mult la Ralph, nu? Şi la Piggy, şi la Jack, nu?

Capul lui Simon se înălţă niţel. Nu-şi putea desprinde privirea, iar Împăratul Muştelor atîrna în aer în faţa lui.

— Ce faci aici singur? Nu te temi de mine?

Simon clătină din cap.

— N-are cine să te ajute. Doar eu. Iar eu sînt fiara.

Gura lui Simon se strîmbă şi băiatul scoase cîteva cuvinte.

— Un cap de porc pe un băţ.

— Auzi, să credeţi că aţi putea vîna şi ucide fiara! zise capul.

Cîteva clipe, pădurea şi toate locurile vag întrevăzute răsunară de ecoul acestei maimuţăreli a rîsului.

— Ştiai, nu? Eu sînt o parte din tine. Vino mai aproape, mai aproape, mai aproape! Din pricina mea nu puteţi face nimic? Din pricina mea lucrurile sînt aşa cum sînt?

Rîsul răsuna iar.

— Hai, zise Împăratul Muştelor. Du-te înapoi la ceilalţi şi-o să uităm tot ce s-a întîmplat.

Simon bîţîi din cap. Ţinea ochii întredeschis!, ca şi cum ar fi imitat obiectul respingător din vîrful băţului. Ştia că-l va apuca o criză, Împăratul Muştelor se umfla ca un balon.

— E caraghios! Ştii foarte bine c-ai să mă regăseşti acolo jos — printre ei — aşa că nu-ncerca să scapi!

Trupul lui Simon se arcui şi se înţepeni. Împăratul Muştelor vorbi pe tonul unui învăţător:

— Lucrurile au mers prea departe. Bietul şi rătăcitul meu copil, crezi că ştii mai bine decît mine?

Urmă o pauză.

— Te previn. Am să mă înfurii. Pricepi? Eşti un nedorit. Pricepi? Avem de gînd să petrecem pe insula asta. Pricepi? Avem de gînd să petrecem pe insula asta! Aşa încît nu merge mai departe, bietul şi rătăcitul meu copil, căci altfel...

Simon se trezi că priveşte într-un hău uriaş, înăuntru era beznă, o beznă care se lăţea.

— ...Căci altfel, continuă Împăratul Muştelor, o să te omorîm. Pricepi? Jack, Roger, Maurice, Robert, Bill, Piggy şi Ralph. O să te omorîm. Pricepi?

Simon se afla înăuntrul hăului. Se prăbuşi şi îşi pierdu cunoştinţa.

IX
O perspectivă asupra morţii

Deasupra insulei, norii continuau să se adune. Un curent neîncetat de aer fierbinte se înălţa de pe munte, azvîrlit la peste trei mii de metri înălţime; mase de gaze se îngrămădeau în aerul nemişcat, gata să explodeze. Pe la începutul serii, soarele dispăru şi o văpaie de aramă înlocui lumina limpede a zilei. Pînă şi aerul împins dinspre mare era fierbinte şi nu aducea răcoare. Culorile se retraseră din apă, din pomi şi de pe suprafeţele trandafirii ale stîncilor, iar norii albi şi cafenii se lăsară apăsător. Nu le mergea bine decît muştelor, care îl înnegriseră pe împărat şi făcuseră ca maţele risipite să semene cu o movilă de cărbuni strălucitori. Cînd lui Simon i se sparse o vinişoară în nas, iar sîngele îl podidi, muştele îl ignorară, preferind duhoarea porcului.

Dar, pe măsură ce picăturile de sînge începeau să curgă, Simon trecu din criză într-o oboseală toropitoare. Zăcea pe covoraşul de liane, în timp ce seara înainta şi tunul continua să bubuie, în cele din urmă, se trezi şi văzu vag pămîntul întunecat pe care-i zăcea obrazul. Şi totuşi, nu se mişcă, rămase neclintit, cu capul culcat într-o parte, pe pămînt, privind opac înainte. Apoi se

întoarse, îşi trase picioarele sub el şi se apucă de liane pentru a se ridica. Cînd lianele se zgîlţîiră, muştele zburară de pe maţe cu un zumzet turbat, apoi se lipiră la loc. Simon se ridică. Lumina era nefirească, Împăratul Muştelor zăcea în vîrful băţului ca o minge neagră.

Simon i se adresă luminişului:

— Ce-mi rămîne de făcut?

Nimeni nu-i răspunse. Simon părăsi luminişul şi se strecură printre liane, pînă intră în bezna pădurii. Porni trist printre trunchiuri, cu o figură inexpresivă; în jurul gurii şi al bărbiei, sîngele se uscase. Rareori, cînd înlătura frînghiile lianelor şi îşi alegea calea după configuraţia terenului, articula cuvinte mute.

În scurt timp, lianele începură să împodobească tot mai rar pomii, iar o lumină sidefie se filtra printre ei. Aici era coloana vertebrală a insulei, o regiune mai înaltă, aflată sub munte, unde pădurea înceta să fie junglă adîncă. Se vedeau luminişuri largi, pline de desişuri şi pomi uriaşi. Ceea ce zări îl conduse în sus, în pădurea tot mai rară. Se tîrî, împleticindu-se uneori din pricina oboselii, dar fără să se oprească. Strălucirea obişnuită îi dispăruse din ochi şi păşea cu un fel de hotărîre tristă, ca un bătrîn.

O pală de vînt îl făcu să se împleticească şi

observă că ajunsese pe o stîncă sub cerul liber, îşi dădu seama că picioarele îl lăsau şi că limba îl duruse tot timpul. Cînd vîntul suflă pe vîrful muntelui, văzu că se mişcă ceva, o tresărire ca de mătase albastră, proiectată pe norii cafenii. Se căzni să înainteze, iar vîntul se porni din nou, mai violent, plesnind coroana pădurii, pînă cînd pomii începură să se ferească şi să urle. Simon zări cum o fiinţă ce stătea ghemuită se ridică brusc în capul oaselor, pe vîrful muntelui, şi se uită de sus la el. Îşi ascunse faţa şi se tîrî mai departe.

Şi muştele o descoperiră. Mişcarea ei, ca a unei fiinţe vii, le sperie o clipă şi roiră asemenea unui nor întunecat în jurul capului. Apoi, cînd mătasea albastră a paraşutei se dezumflă, silueta corpolentă se înclină, suspinînd, iar muştele o potopiră.

Simon simţi că se loveşte cu genunchii de stîncă. Se furişă înainte şi în curînd înţelese. Sforile încîlcite arătau mecanismul farsei. Examina oasele nazale, dinţii, culoarea descompunerii. Văzu corpul inert, care ar fi trebuit să putrezească mai repede, ţinut prizonier fără milă de straturile de cauciuc şi de pînză. Apoi, vîntul suflă din nou, silueta se ridică, se aplecă şi-şi trimise spre el răsuflarea putredă. Simon se lăsă în patru labe şi îşi vărsă şi maţele din el. Apoi apucă sforile paraşutei; le desprinse

de pe stîncă şi eliberă silueta de jignirea vîntului.

La urmă se îndepărtă şi se uită în jos pe plajă. Focul de lîngă platformă părea să se fi stins, sau cel puţin abia mai fumega. Mai încolo, tot pe plajă, dincolo de rîuşor şi lîngă o placă mare de stîncă, se înălţa spre cer o dîră subţire de fum. Simon uită de muşte, îşi puse mîinile streaşină la ochi şi privi cu atenţie fumul. Chiar de la acea depărtare, observă că aproape toţi băieţii — poate chiar toţi — se aflau acolo, îşi mutaseră tabăra cît mai departe de fiară. Reflectă şi se întoarse la corpul strivit care se descompunea şi putea alături. Fiara era neprimejdioasă şi oribilă; iar ştirea trebuia să ajungă cît mai repede la ceilalţi. O porni în josul muntelui, iar picioarele îi cedară. Oricît de grijuliu păşea, în cel mai bun caz izbutea doar să meargă împleticit.

— Să ne scăldăm, spuse Ralph, asta-i tot ce putem face.

Piggy inspecta cerul ameninţător prin lentila ochelarilor.

— Nu-mi plac norii ăştia. Ţii minte ce rău a plouat după ce-am fost lăsaţi din avion?

— O să plouă iar.

Ralph plonja în bazin. La marginea lui se jucau cîţiva puşti, încercînd să găsească o consolare în

apele mai calde decît sîngele lor. Piggy îşi scoase ochelarii, păşi timid în apă şi îşi puse ochelarii la loc. Ralph ieşi la suprafaţă şi aruncă o trîmbă de apă în Piggy.

— Ai grijă de ochelarii mei, zise Piggy Dacă mi se udă lentila, trebuie să ies din bazin şi să-i şterg.

Ralph îl ţinti din nou, dar nu-l nimeri. Rîse de Piggy, aşteptîndu-se să se retragă resemnat ca întotdeauna şi într-o tăcere jenată. Piggy, în schimb, bătu apa din jur.

— Opreşte! strigă el. Nu m-auzi?

Aruncă furios cu apă în ochii lui Ralph.

— Am înţeles! Am înţeles, zise Ralph. Linişteşte-te.

Piggy încetă să mai bată apa.

— Mă doare capul. As vrea să se mai răcorească.

— Aş vrea să plouă.

— Aş vrea să plecăm acasă.

Piggy se întinse pe marginea nisipoasă a bazinului. Stomacul umflat i se zvîntă. Ralph se uită la cer. Ghici mişcările soarelui după înaintarea unei pete de lumină printre nori. Îngenunche în apă şi se uită împrejur.

— Unde-s ceilalţi?

Piggy se ridică în capul oaselor.

— S-au întins poate prin adăposturi.

— Unde-s Sam şi Eric?

— Şi Bill?

Piggy arătă dincolo de platformă.

— S-au dus acolo. La petrecerea lui Jack.

— N-au decît, zise Ralph stingherit. Nu-mi pasă.

— Doar pentru nişte carne...

— Şi pentru vînătoare, zise Ralph cu înţelegere, ca să se joace de-a tribul şi să se vopsească pe faţă, ca la război.

Piggy scormoni nisipul de sub apă şi nu-l privi pe Ralph.

— Poate c-ar trebui să mergem şi noi. Ralph îi aruncă o privire rapidă şi Piggy roşi.

— Adică... doar ca să fim siguri că nu se întîmplă nimic.

Ralph îl stropi din nou cu apă.

Cu mult înainte să ajungă la grupul lui Jack, Ralph şi Piggy auziră zgomotul petrecerii. Palmierii lăsau liberă o fîsie lată între pădure şi ţărm, acoperită cu iarbă. Un pas mai încolo de marginea acestei pajişti se găsea nisipul alb, fin, la care nu ajungea fluxul — un nisip cald, uscat şi bătătorit de paşi. Şi mai jos se afla o stîncă ce intra în lagună, în dosul ei — o fîşie scurtă de nisip, apoi ţărmul. Pe stîncă ardea focul, iar din porcul pus la fript cădeau picături de grăsime în flăcările invizibile. Toţi băieţii de pe insulă, în

afară de Piggy, Ralph, Simon şi cei doi care frigeau porcul, se adunaseră pe iarbă. Rîdeau, cîntau, stăteau întinşi, ghemuiţi sau în picioare pe iarbă, cu mîncarea în mînă. Judecînd după chipurile lor unsuroase, aproape că îşi terminaseră masa; unii ţineau nişte coji de nuci de cocos şi beau din ele. Înainte de petrecere, tîrîseră în mijlocul pajiştii un buştean mare, iar Jack, care se vopsise şi se împodobise cu ghirlande, se aşezase acolo ca un idol. Pe frunzele verzi de alături zăceau grămezi de carne, fructe şi coji de nuci de cocos, pline cu apă.

Piggy şi Ralph ajunseră la marginea platformei cu iarbă. De îndată ce-i văzură, băieţii tăcură rînd pe rînd, pînă nu se mai auzi decît vocea celui de lîngă Jack. Apoi tăcerea se aşternu şi acolo, iar Jack se întoarse pe locul său. O vreme îi privi pe cei doi; trosniturile focului dominau mugetul fluxului. Ralph se uită în altă parte; Sam, crezînd că Ralph se întorsese spre el ca să-l acuze, rîse nelinişti şi lăsă jos osul pe care îl rodea. Ralph făcu un pas nesigur, arătă spre un palmier şi îi şopti ceva greu de auzit lui Piggy; chicotiră nervos, ca şi Sam. Ralph, dezgropîndu-şi picioarele din nisip, porni mai departe. Piggy încercă să fluiere.

În acea clipă, băieţii care găteau lîngă foc smulseră brusc o halcă de carne şi fugiră cu ea

spre pajişte, îl loviră cu halca pe Piggy, îl arseră, urlară şi dansară. Ralph se uni imediat cu banda de băieţi în hohotele de rîs care îi calmară. Piggy deveni iar centrul batjocurii generale şi se simţiră cu toţii veseli şi normali.

Jack se ridică şi agită suliţa.

— Duceţi-le nişte carne.

Băieţii de lîngă proţap le dădură lui Ralph şi lui Piggy cîte o halcă suculentă. Primiră darul din care picura grăsime. Rămaseră pe locurile lor şi mîncară sub un cer de aramă ameninţător, prevestitor de furtună.

Jack agită din nou suliţa.

— Aţi mîncat pe săturate?

Mai rămăsese hrană, sfîrîind pe frigăruile de lemn sau pe frunzele verzi. Trădat de propriul stomac, Piggy aruncă pe plajă un os ros bine şi se aplecă să mai ia nişte carne.

Jack vorbi iar nerăbdător.

— Aţi mîncat pe săturate?

Vocea lui implica un avertisment al proprietarului mîndru, iar băieţii înfulecară şi mai repede, cît era încă vreme, înţelegînd probabil că nu era rost de nici o pauză, Jack se ridică de pe buşteanul care îi servea drept tron şi se duse pînă la marginea pajiştii. Se uită din spatele măştii vopsite la Ralph şi la Piggy. Aceştia se traseră mai încolo pe nisip, iar Ralph urmări focul în timp ce

mînca. Fără să înţeleagă motivul, observă că flăcările deveniseră acum vizibile în lumina scăzută. Venise seara, dar nu cu calmul ei splendid, obişnuit, ci cu ameninţarea violenţei.

— Dă-mi să beau, spuse Jack.

Henry îi aduse apă, iar Jack bău, privindu-i pe Piggy şi pe Ralph peste marginea zdrenţuită a coajei. Muşchii antebraţelor cafenii se umflau, arătîndu-i forţa; autoritatea i se cocoţase pe umeri şi-i trăncănea la ureche, ca o maimuţă.

— Staţi jos cu toţii!

Băieţii se aşezară în rînduri pe iarbă, în faţa lui, dar Ralph şi Piggy rămaseră la o jumătate de metru mai încolo, în picioare, pe iarba moale. Preţ de o clipă Jack îi ignoră, îşi aplecă chipul pictat ca o mască spre băieţii aşezaţi şi arătă spre ei cu suliţa.

— Cine vrea să facă parte din tribul meu?

Ralph se mişcă brusc şi se împletici. Cîţiva băieţi se întoarseră spre el.

— V-am dat hrană, zise Jack, iar vînătorii mei au să vă apere de fiară. Cine vrea să facă parte din tribul meu?

— Eu sînt şef, zise Ralph, fiindcă m-aţi ales. Şi trebuia să ţinem focul aprins. Acum alergi după hrană...

— Ai alergat şi tu! strigă Jack. Uită-te la osul din mîna ta!

Ralph roşi.

— V-am spus că sînteţi vînători. E meseria voastră.

Jack îl ignoră din nou.

— Cine intră în tribul meu ca să se distreze?

— Eu sînt şef, zise Ralph cu o voce tremurătoare. Ce facem cu focul? Am cochilia...

— N-o ai cu tine, zise Jack rînjind. Ai lăsat-o în urmă. Vezi, deşteptule? Iar cochilia nu mai contează în partea asta a insulei...

Brusc, se auzi un tunet, în locul bubuiturii înfundate, explozia transmise o lovitură.

— Cochilia contează şi aici, zise Ralph, contează pe toată insula.

— Ce-ai de gînd atunci?

Ralph cercetă rîndurile de băieţi. Nu-i erau de nici un ajutor, aşa că se uită în altă parte, încurcat şi transpirat.

— Focul... salvarea.

— Cine intră în tribul meu?

— Eu!

— Şi eu!

— Eu!

— Am să suflu în cochilie, zise Ralph deodată, şi-am să convoc o adunare.

— N-o să ţinem seama de convocare.

Piggy atinse încheietura mîinii lui Ralph.

— Hai să plecăm. O s-avem necazuri. Ne-am

mîncat porţia de carne.

În dosul pădurii sclipi o lumină vie şi tunetul explodă din nou, iar un puşti începu să plîngă. Picături mari de ploaie căzură între ei, lovind cu un sunet distinct scoarţa pămîntului.

— Vine furtuna, zise Ralph, şi-o să plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul din avion. Cine-i mai deştept acum? Unde vă sînt adăposturile? Ce-aveţi de gînd cu ele?

Vînătorii se uitară neliniştiţi la cer, ferindu-se de loviturile picăturilor de ploaie. Pe băieţi îi cuprinse un val de neastîmpăr şi începură să se împrăştie. Lumina pîlpîitoare se întări, iar bubuiturile tunetului deveniră aproape insuportabile. Puştii alergau la întîmplare şi urlau.

Jack sări pe nisip,

— Dansul nostru! Hai! Dansaţi!

O rupse la fugă prin nisipul gros, spre luminişul delimitat de stînci din spatele focului. Fulgerele de lumină brăzdau aerul întunecat şi îngrozitor; băieţii îl urmară, ţipînd din răsputeri. Roger deveni porcul, guiţă şi îl atacă pe Jack, care se ferea. Vînătorii îşi luară suliţele, bucătarii frigările, iar restul de băieţi legăturile de vreascuri. Avu loc o mişcare circulară, apoi băieţii intonară un imn. Roger mima groaza porcului, iar puştii alergau şi săreau în afara cercului. Piggy şi Ralph, sub ameninţarea cerului, erau gata să se alăture

grupului înnebunit, care oferea oarecare siguranţă. Se retraseră fericiţi spre gardul viu al băieţilor, care stăvilea groaza şi o făcea de suportat.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

Ritmul deveni regulat, iar melopeea îşi pierdu nota iniţială de entuziasm facil, bătînd regulat ca un puls. Roger încetă să joace rolul porcului, deveni şi el vînător, iar mijlocul cercului se goli brusc. Cîţiva puşti formară un cerc al lor; alte cercuri continuară să se desfăşoare, ca şi cum repetiţia le-ar fi oferit siguranţă. Vibrau şi băteau pămîntul ca un singur trup.

Cerul întunecat fu sfărîmat de o cicatrice alb-albăstruie. În clipa următoare, zgomotul se lăsă asupra lor ca plesnitura unui bici uriaş. Melopeea se înălţă şi mai mult, ca un urlet de agonie.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

De spaimă se înălţă o nouă dorinţă, violentă, imperioasă şi oarbă.

— Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să lase sînge! Cicatricea alb-albăstruie despică din nou cerul în zigzag, iar explozia sulfuroasă lovi în jos. Puştii ţipară şi se risipiră în neştire, părăsiră în fugă liziera pădurii, iar unul, de spaimă, rupse cercul celor mari.

— Uite-o! Uite fiara!

Cercul deveni o potcoavă. Din pădure se furişă o făptură care înainta întunecat şi nesigur.

Urletul strident la vederea fiarei răsună ca un ţipăt de durere. Fiara pătrunse cu greu în mijlocul potcoavei.

— Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

Cicatricea alb-albăstruie persista, iar zgomotul era insuportabil. Simon le strigă că pe deal se afla un mort.

— Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să lase sînge! înjunghiaţi-o!

Beţele loviră, iar gura noului cerc ronţăi şi urlă. Fiara se afla în genunchi în mijlocul ei, cu braţele împreunate pe faţă. Striga din răsputeri, încercînd să opună zgomotului înfricoşător ştirea că descoperise un cadavru pe deal. Fiara înainta, rupse cercul şi căzu peste marginea abruptă a stîncii pe nisipul de lîngă ţărm. Gloata o urmări imediat; alunecară pe stîncă, săriră pe fiară, se năpustiră asupra ei, ţipară, o loviră, o muşcară şi o sfîrtecară. Nu se mai auzeau cuvinte, ci numai sfîşierea dinţilor şi a ghearelor.

Apoi norii se desfăcură şi lăsară o ploaie diluviană. Apa se rostogolea de pe vîrful muntelui, rupînd frunze şi crăci de pe pomi, revărsîndu-se potop peste grămada de trupuri ce

se luptau pe plajă. Grămada se risipi iute şi siluetele se împrăştiară clătinîndu-se. Rămase doar fiara, nemişcată, la cîţiva paşi de mare. Pe ploaie văzură cît era de mică; sîngele ei începuse să păteze nisipul.

Un vînt puternic schimbă direcţia ploii, făcînd-o să cadă pieziş, iar pădurea lăsă cascade de apă. Pe vîrful muntelui paraşuta se umflă şi se mişcă; silueta alunecă, se ridică, se învîrti pe loc şi se rostogoli în jos prin imensitatea văzduhului umed, lovindu-se nesigur de vîrfurile arborilor înalţi; cădea mereu, apoi o apucă în jos spre plajă, iar băieţii o rupseră la fugă în beznă, urlînd. Paraşuta duse silueta mai departe, brazdă laguna şi o zvîrli peste recif, iar apoi în largul mării.

Pe la miezul nopţii, ploaia încetă şi norii se risipiră, iar cerul fu presărat din nou de lucirile neverosimile ale stelelor. Apoi încetă şi vîntul şi nu se mai auzi nici un zgomot în afară de picuratul şi freamătul apei, alunecînd printre crăpăturile din stînci şi curgînd din frunză în frunză pe pămîntul cafeniu al insulei. Aerul se răci, se umezi şi se limpezi; în scurtă vreme se domoli pînă şi murmurul apei. Fiara zăcea ghemuită pe plaja palidă, iar petele de sînge se lăţeau.

Marginea lagunei părea o dîră fosforescentă ce înainta lent, o dată cu marele val al fluxului. Apa limpede reflecta cerul curat şi constelaţiile strălucitoare şi colţuroase. Linia fosforescentă se umfla în jurul firelor de nisip şi al pietricelelor; le reţinea într-o scurtă tensiune, apoi le înghiţea brusc, scotea un sunet scurt, imperceptibil, şi trecea mai departe.

De-a lungul ţărmului, unde apa era mai puţin adîncă, valurile limpezi aduceau puzderii de creaturi stranii şi fantomatice, cu ochi de foc. Ici şi colo, o pietricică mai mare se încăpăţîna să rămînă pe loc şi era acoperită de un strat de perle. Fluxul se revărsă peste plaja pătată de ploaie şi spălă totul cu un văl de argint. Acum atinse prima din dîrele care se scurgeau din trupul sfîrtecat, iar făpturile mari se adunară în jurul lui şi formară o pată de lumină mişcătoare. Apa se ridică şi mai mult şi aureolă cu strălucire părul aspru al lui Simon. Conturul obrazului i se argintă, iar linia umerilor deveni o marmură sculptată. Creaturile stranii, care îl înconjurau cu ochii lor de foc şi cu trenele de aburi, i se îngrămădiră în jurul capului. Corpul se ridică o fracţiune de centimetru de pe nisip, iar din gură îi ieşi o băşică de aer, cu un zgomot de plesnitură umedă. Apoi se răsuci încet în apă.

Undeva, dincolo de curba întunecată a lumii,

soarele şi luna se mişcau agale; pelicula de apă de pe planeta pământ era reţinută, umflîndu-se puţin pe o parte, în timp ce miezul ei solid se răsucea. Talazul uriaş al fluxului pătrunse şi mai mult pe insulă, iar apa se înălţă, încet, înconjurat de o mulţime de animale curioase şi strălucitoare, cadavrul lui Simon — o formă argintie sub constelaţiile fixe — se pierdu în largul mării.

X
Scoica şi ochelarii

Piggy urmări cu atenţie silueta care înainta. În ultimul timp, îşi dăduse seama că vedea mai bine dacă îşi scotea ochelarii şi muta lentila la celălalt ochi; dar pînă şi cu ochiul bun, după cele întîmplate, Ralph rămînea acelaşi, imposibil de confundat. Ralph ieşi dintre cocotieri, şchiopătînd, murdar şi cu frunze uscate atîrnate în claia de păr blond. Un ochi semăna cu o crăpătură în obrazul dolofan, iar pe genunchiul drept se întindea o zgîrietură lungă. Se opri un moment şi se uită la silueta de pe platformă.

— Piggy? N-ai mai rămas decît tu?

— Mai sînt şi nişte puşti.

— Ei nu contează. Nici un băiat mai mare?

— Doar Sam şi Eric. Strîng vreascuri.

— Nimeni altcineva?

— Nu, după cîte ştiu.

Ralph se cocoţă cu grijă pe platformă. Iarba aspră se tocise în locul unde se ţinuseră întrunirile; cochilia albă şi fragilă sclipea încă lîngă buşteanul lustruit de atîta stat pe el. Ralph se aşează în iarbă, cu faţa la locul şefului şi al cochiliei. Piggy îngenunche la stînga lui şi timp de un minut se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, Ralph îşi drese glasul şi şopti ceva.

Piggy îi răspunse tot în şoaptă.

— Ce zici?

Ralph vorbi mai tare.

— Simon.

Piggy nu răspunse, dar se mulţumi să dea solemn din cap. Continuau să stea jos, privind drept spre locul şefului şi spre laguna strălucitoare. Lumina verde şi petele lucioase de soare jucau peste trupurile lor murdare.

În sfîrşit, Ralph se ridică şi se duse să ia cochilia. Apucă scoica drăgăstos, cu amîndouă mîinile, îngenunche şi se sprijni de un trunchi de palmier.

— Piggy—

— Ce-i?

— Ce facem?

Piggy dădu din cap spre cochilie.

— Ai putea...

— Să convoc o adunare?

Ralph izbucni într-un rîs strident cînd pronunţă cuvîntul, iar Piggy se încruntă.

— Eşti încă şef. Ralph rîse din nou.

— Eşti şef. Peste noi.

— Am cochilia.

— Ralph! Nu mai rîde aşa. Nu-i nevoie să rîzi aşa, Ralph! Ce-au să creadă ceilalţi?

Ralph se opri în cele din urmă din rîs. Tremura.

— Ce-i?

— A fost Simon.

— Ai mai spus-o.

— Piggy.

— Ce-i?

— A fost o crimă.

— Încetează! răcni Piggy. La ce bun să vorbeşti de asta?

Sări în picioare şi se aplecă asupra lui Ralph.

— Era întuneric. Avea loc... dansul ăla blestemat. Fulgera, tuna şi ploua. Ne-a fost frică!

— Mie nu mi-a fost frică, zise Ralph încet. Nu mi-a fost... nu mai ştiu cum mi-a fost.

— Tuturor ne-a fost frică, răspunse Piggy agitat. Se putea întîmpla orice. N-a fost... ce-ai zis tu.

Gesticula, căutînd o formulă.

— O, Piggy!

Vocea lui Ralph, joasă şi înspăimîntată, îl opri pe Piggy să gesticuleze. Se aplecă şi aşteptă. Ralph, cu cochilia la piept, se clătina.

— Nu pricepi, Piggy? Lucrurile pe care le-am făcut...

— Poate că mai este...

— Nu.

— Poate că doar se prefăcea...

Piggy tăcu brusc, la vederea feţei lui Ralph.

— Tu erai în afară, în afara cercului. N-ai intrat niciodată, de fapt. N-ai văzut ce-am... ce-au făcut.

În glas îi vibra un fel de scîrbă şi de nebunie delirantă.

— N-ai văzut, Piggy?

— N-am văzut prea bine. Nu mai am decît un ochi. Ar trebui s-o ştii, Ralph.

Ralph se clătină mai departe.

— A fost un accident, zise Piggy brusc, asta a fost. Un accident.

Vocea i se ascuţi din nou.

— Venea din întuneric. Ce l-o fi apucat să se strecoare aşa din beznă. Era sărit. A meritat-o.

Gesticula iar.

— A fost un accident.

— N-ai văzut ce-au făcut...

— Ascultă, Ralph. Trebuie să uităm ce s-a întîmplat. La ce bun să te gîndeşti la asta?

— Mi-e teamă. De noi. Vreau să merg acasă. O, Dumnezeule, vreau să merg acasă.

— A fost un accident, zise Piggy cu încăpăţînare, şi cu asta, basta!

Atinse umărul gol al lui Ralph, iar Ralph se cutremură la acest contact uman.

— Şi, ascultă, Ralph.

Piggy privi rapid împrejur, apoi se aplecă aproape de el:

— Să nu spui c-am luat şi noi parte la dansul

ăla. Să nu le spui lui Sam şi Eric.

— Dar am luat parte! Cu toţii!

Piggy clătină din cap.

— Noi n-am luat parte decît la urmă. N-au băgat de seamă în întuneric. Oricum, ai spus că eram afară din cerc...

— Şi eu am fost afară, murmură Ralph, şi eu am fost afară.

Piggy dădu energic din cap.

— Aşa e. Am fost în afara cercului. N-am făcut nimic, n-am văzut nimic.

Piggy se opri, apoi continuă.

— O să trăim singuri, noi patru...

— Noi patru. Nu sîntem de ajuns ca să ţinem focul aprins.

— O să încercăm. Pricepi? L-am aprins eu.

Sam şi Eric se apropiară, trăgînd după ei un buştean mare din pădure. Îl aruncară lîngă foc şi se întoarseră la bazin. Ralph sări în picioare.

— Hei, voi doi!

Gemenii se opriră o clipă, apoi merseră mai departe.

— Se duc să se scalde, Ralph.

— Mai bine să terminăm ce avem de făcut.

Gemenii fură surprinşi de vederea lui Ralph. Roşiră şi se uitară dincolo de el, în aer.

— Salut. Bine că te-am întîlnit, Ralph.

— Tocmai am fost în pădure...

— ...ca să strîngem vreascuri...

— ...ne-am rătăcit azi-noapte...

Ralph îşi cercetă degetele de la picioare.

— V-aţi rătăcit după...

Piggy îşi curăţa lentila de la ochelari.

— După petrecere, zise Sam eu o voce sugrumată.

Eric dădu din cap.

— Da, după petrecere.

— Am plecat devreme, spuse repede Piggy, fiindcă eram obosiţi.

— Şi noi la fel...

— .. .foarte devreme...

— ...eram foarte obosiţi...

Sam îşi pipăi zgîrietura de pe frunte, iar apoi îşi retrase repede mîna. Eric îşi mîngîie buza plesnită.

— Da. Am fost foarte obosiţi, repetă Sam, aşa c-am plecat devreme. A fost un bun...

În aer pluteau greu lucrurile ştiute, dar nerostite. Sam se răsuci şi cuvîntul neruşinat îi izbucni de pe buze:

— ...dans?

Amintirea dansului la care nu participase nici unul dintre ei îi zgudui violent pe toţi cei patru băieţi.

— Am plecat devreme.

Cînd Roger ajunse la istmul strîmt care făcea legătura între castel şi insulă, nu-l surprinse faptul că îl somară. Socotise, în timpul acelei nopţi teribile, că măcar o parte din trib, aflată acolo în siguranţă, avea să se opună ororilor de pe insulă.

Vocea răsună puternic de pe înălţime, din dosul stîncilor care coborau neregulat.

— Stai! Cine-i acolo?

— Roger.

— Înaintează, prietene.

Roger înainta.

— Puteai să vezi că sînt eu.

— Şeful a spus să somăm pe oricine.

Ralph îşi ridică privirea.

— Nu mă puteaţi opri să înaintez, dacă voiam.

— Eşti convins? Urcă şi-ai să vezi.

Roger se cocoţă pe stînca asemănătoare unei scări.

— Ia priveşte aici.

Sub stînca cea mai înaltă fusese vîrît un buştean, iar sub el o pîrghie. Robert se aplecă uşor pe pîrghie, iar stînca suspină adînc. Un efort serios avea să trimită stînca în jos, bubuind, peste locul unde istmul se strimta. Robert se arătă plin de admiraţie.

— E un adevărat şef, nu-i aşa?

Robert dădu din cap.

— O să ne ducă la vînătoare!

Smuci capul în direcţia adăposturilor îndepărtate, de unde se înălţa spre cer o dîră de fum alb. Roger, aşezat pe marginea stîncii, se uită posomorît înapoi spre insulă şi îşi clătină cu degetul un dinte care i se mişca. Privirea îi poposi pe vîrful muntelui îndepărtat, iar Robert schimbă subiectul şi aşa nerostit.

— O să-l bată pe Wilfred.

— De ce?

Robert clătină sceptic din cap.

— Nu ştiu. N-a spus. S-a înfuriat şi ne-a silit să-l legăm pe Wilfred. A fost — chicoti nervos — stă legat de ore întregi, aşteaptă...

— Dar şeful n-a spus de ce-a făcut-o?

— Nu l-am auzit niciodată.

Aşezat pe stîncile uriaşe, în soarele torid, Roger primi vestea ca pe o iluminare, încetă să-şi clatine dintele şi rămase liniştit, asimilînd posibilităţile oferite de o autoritate irespotisabilă. Apoi, fără să mai scoată un alt cuvînt, coborî prin spatele stîncilor spre peşteră şi spre ceilalţi din trib.

Şeful stătea acolo, gol pînă la brîu, cu faţa vopsită în alb şi roşu. Tribul se afla în semicerc înaintea lui. Wilfred, bătut recent şi dezlegat, se smiorcăia gălăgios undeva în fund. Roger se

ghemui împreună cu ceilalţi.

— Mîine, continuă şeful, o să vînăm din nou.

Arătă spre un sălbatic, apoi spre altul, cu suliţa.

— Unii dintre voi au să rămînă aici ca să aranjeze prin peşteră şi să apere poarta. Am să iau doar cîţiva vînători cu mine şi o să aducem carne. Apărătorii porţii se vor îngriji ca ceilalţi să nu se furişeze înăuntru...

Un sălbatic îşi ridică mîna, iar şeful îşi întoarse spre el faţa inexpresivă şi pictată.

— De ce să încerce să se furişeze înăuntru, şefule?

Şeful se arătă vag în explicaţii, dar vorbi hotărît.

— Au să încerce să se furişeze. Ca să strice ce facem. Aşa că paznicii de la poartă trebuie să fie atenţi. Căci...

Şeful se opri. Ceilalţi văzură un vîrf de limbă de un trandafiriu surprinzător ţîşnind afară, izbucnind, trecîndu-i peste buze şi dispărînd din nou.

— ...căci fiara ar putea să încerce să intre. Ţineţi minte cum s-a strecurat...

Semicercul se cutremură şi murmură, fiind de acord.

— A venit deghizată. S-ar putea să revină, chiar dacă i-am dat de mîncare capul vînatului.

Aşa că staţi la pîndă; şi fiţi atenţi.

Stanley îşi ridică braţul de pe stîncă şi ridică un deget interogativ.

— Da?

— Dar nu l-am... nu l-am...?

Îşi răsuci trupul şi coborî privirea.

— Nu!

În tăcerea care urmă, fiecare sălbatic se feri din calea amintirilor personale.

— Nu! Cum am fi putut... să-l ucidem?

Liniştiţi, dar şi speriaţi de posibilitatea unor viitoare spaime, sălbaticii murmurară din nou.

— Aşa că nu vă apropiaţi de munte, zise şeful solemn, şi daţi-i capul vînatului, dacă vă duceţi la vînătoare.

Stanley ridică iar degetul.

— Cred că fiara s-a deghizat.

— Poate, răspunse şeful, venindu-i în minte o speculaţie teologică. Mai bine să n-o supărăm. Nu poţi să ştii ce e în stare să facă.

Tribul reflectă; apoi fură cu toţii zguduiţi ca de o pală de vînt. Şeful observă efectul propriilor cuvinte şi se opri brusc.

— Mîine însă o să vînăm şi, cînd o să avem carne, o să facem o petrecere...

Bill ridică mîna.

— Şefule.

— Ce-i?

— Cu ce aprindem focul?

Roşeaţa şefului era ascunsă de lutul alb şi roşu. În tăcerea lui nesigură, tribul murmură din nou. Apoi şeful îşi ridică mîna.

— O să luăm foc de la ceilalţi. Ascultaţi. Mîine o să vînăm şi-o să avem carne. Astă-seară am să plec împreună cu doi vînători. Cine vine?

Maurice şi Roger înăltară mîinile.

— Maurice...

— Da, şefule...

— Unde era focul lor?

— La vechiul loc, lîngă stîncă de vatră.

Şeful dădu din cap.

— Voi, ceilalţi, vă puteţi duce la culcare de cum apune soarele. Dar noi trei, Maurice, Roger şi cu mine, avem treabă. O să plecăm chiar înainte de asfinţit...

Maurice ridică mîna.

— Ce se întîmplă dacă ne întîlnim cu...

Şeful îi înlătură obiecţia.

— O să mergem de-a lungul plajei. Iar dacă vine, o să... o să dansăm din nou.

— Doar noi trei?

Murmurul crescu, iar apoi se stinse.

Piggy îi înmînă lui Ralph ochelarii şi aşteptă să-şi recapete privirea. Lemnul era umed; era a treia

oară cînd îl aprindeau. Ralph se trase înapoi, vorbind singur.

— Nu vreau să mai petrecem o noapte fără foc.

Se uită împrejur cu un aer vinovat la cei trei băieţi care stăteau în picioare alături. Pentru prima oară, recunoscuse dubla funcţie a focului. Trebuiau, fireşte, să înalţe la cer o coloană de fum ca semnal, dar era şi un cămin şi o consolare pînă cînd adormeau. Eric suflă peste lemne pînă se aprinseră şi flăcăruia se înălţă. Un val de fum alb şi galben se ridică şi împrăştie un miros oribil. Piggy îşi puse din nou ochelarii şi privi fumul cu plăcere.

— Dac-am putea să fabricăm un radio!

— Sau un aeroplan...

— ...sau un vas.

Ralph îşi cercetă cunoştinţele din ce în ce mai vagi, despre lume.

— S-ar putea să fim luaţi prizonieri de roşii.

Eric îşi netezi părul peste cap.

— Ei, tot or fi mai buni decît...

Nu voia să numească pe nimeni, iar Sam îi termină fraza arătînd cu capul spre capătul plajei.

Ralph îşi aminti de silueta neobişnuită, legată de paraşută.

— A zis ceva despre un om mort...

Roşi jenat că participase la dans. Făcu semne violente în direcţia focului.

— Nu te opri... dă-i drumul!

— Fumul se subţiază tot mai mult.

— Avem mare nevoie de lemne, chiar dacă sînt ude.

— Astma mea...

Răspunsul veni automat:

— la mai dă-o dracului de asta-a-mea!

— Dacă împing buşteni, mi se înrăutăţeşte astma; aş vrea sa vă ajut, dar nu pot, Ralph.

Cei trei băieţi intrară în pădure şi se întoarseră cu braţele pline de vreascuri putrede. Fumul se înălţă din nou, galben şi gros.

— Hai să găsim ceva de mîncare.

Se îndreptară spre pomii fructiferi, ducînd cu ei suliţele, vorbind puţin şi mîncînd în grabă. Cînd ieşiră din pădure, soarele apunea, iar în foc nu mai ardea decît jăraticul, fără fum.

— Eu nu mai car vreascuri, zise Eric. Am obosit.

Ralph îşi drese glasul:

— Acolo sus am ţinut focul aprins.

— Acolo sus era un foc mic. Ăsta însă trebuie să fie mare

Ralph puse o cracă pe foc şi urmări fumul care se ridică în beznă.

— Trebuie să-l ţinem aprins!

Eric se aruncă pe jos.

— Sînt prea obosit. Şi la ce bun?

— Eric! strigă Ralph revoltat. Nu vorbi aşa!

Sam îngenunche lîngă Eric.

— Ei bine, la ce bun?

Indignat, Ralph încercă să-şi amintească. Focul folosea la ceva. La ceva de o importanţă covîrşitoare.

— Ralph ţi-a repetat destul de des, spuse Piggy posac. Cum altfel vrei să fim salvaţi?

— Fireşte, dacă nu facem fum...

Se ghemui înaintea lor, în întunericul care se lăsa.

— Nu pricepeţi? Ce sens are să doreşti radiouri şi vapoare?

Întinse mîna şi îşi strînse degetele pumn.

— N-avem decît un singur lucru de făcut ca să ieşim din încurcătură. Oricine se poate juca de-a vînătoarea, oricine ne poate aduce carne...

Se uită de la un chip la altul. Apoi, chiar în clipa aceea de mare entuziasm şi convingere, perdeaua i se lăsă peste minte şi uită ce voise să spună, îngenunche cu pumnii strînşi, privind solemn de la unul la altul. După aceea cortina se ridică.

— A, da. Va trebui să facem fum; mai mult fum...

— Dar nu putem ţine focul aprins! Uitaţi-vă la ăsta!

Focul se stingea în faţa lor.

— Doi dintre noi se vor îngriji de foc, zise

Ralph, mai mult pentru sine, adică douăsprezece ore pe zi.

— Nu mai putem aduce alte vreascuri, Ralph...

— ...nu pe întuneric...

— ...nu noaptea...

— Îl putem aprinde în fiecare dimineaţă, zise Piggy. Nimeni n-o să vadă fumul pe întuneric.

Sam îl aprobă energic.

— Era altceva cînd focul era...

— ...acolo sus...

Ralph se ridică, simţind cum, o dată cu apăsarea întunericului, îl cuprinde un ciudat sentiment de nesiguranţă.

— Să lăsăm atunci focul să se stingă în noaptea asta.

Îi conduse spre primul adăpost, rămas încă în picioare, deşi grav avariat. Frunzele care slujeau drept pat stăteau întinse înăuntru, uscate şi foşnind cînd le atingeai, în adăpostul de alături, un puşti vorbea în somn. Cei patru băieţi mari pătrunseră în adăpost pe furiş şi se îngropară în frunze. Gemenii erau întinşi unul lîngă altul, iar Ralph şi Piggy la celălalt capăt. O vreme se auziră o foiala şi foşnetul continuu al frunzelor, pe cînd încercau să-şi găsească o poziţie mai bună.

— Piggy.

— Ce-i?

— Stai bine?

— Aşa cred.

În sfîrşit, cu excepţia unui foşnet întîmplător, adăpostul se cufundă în tăcere. În faţa lor atîrna un triunghi de beznă, plin de stele strălucitoare, şi se auzea zgomotul înfundat al fluxului pe recife. Ralph începu din nou să facă presupuneri, ca în fiecare noapte...

Să presupunem că ar fi duşi acasă de un avion cu reacţie şi, înainte de-a se crăpa de ziuă, aveau să aterizeze pe acel mare aerodrom din Wiltshire. Puteau să meargă şi cu maşina; nu, pentru ca totul să fie perfect, mai bine luau trenul; tot drumul pînă la Devon; şi or să închirieze din nou căsuţa aceea. Apoi, la marginea grădinii, căluţii sălbatici aveau să vină şi să se uite peste gard...

Ralph se foi neliniştit în frunze. Dartmoor era o regiune sălbatică, la fel cum erau şi căluţii. Dar atracţia sălbăticiunii dispăruse. Gîndurile îi alunecară spre un oraş calm, unde nu putea domni sălbăticia. Ce putea fi mai sigur decît autogara centrală, cu farurile şi roţile autobuzelor?

Deodată, Ralph se trezi dansînd în jurul unui felinar. Un autobuz pleca din staţie, un autobuz ciudat...

— Ralph! Ralph!

— Ce-i?

— Nu mai scoate zgomotele astea.

— Iartă-mă.

Din bezna de la capătul îndepărtat al adăpostului răzbătu un geamăt înfricoşător, iar băieţii înspăimîntaţi, striviră frunzele. Sam şi Eric, încleştaţi, se luptau.

— Sam! Sam!

— Hei! Eric!

În scurt timp, se lăsă din nou liniştea.

Piggy îi şopti lui Ralph:

— Trebuie să scăpăm..

— Ce vrei să spui?

— Să fim salvaţi.

Pentru prima dată în acea zi, şi în ciuda beznei care se lăsa, Ralph chicoti.

— Vorbesc serios, şopti Piggy Dacă nu ne întoarcem repede acasă, o să înnebunim cu toţii.

— O să ieşim din rîndurile oamenilor normali.

— Şocaţi de bombardament.

— O să înnebunim de-a binelea.

Ralph îşi dădu la o parte şuviţele de păr umed căzute pe ochi.

— Ai putea să-i scrii mătuşii tale.

Piggy reflectă solemn.

— Nu ştiu unde se află acum. Şi n-am nici plic şi nici timbre. N-avem nici cutie poştală. Şi nici poştaş.

Succesul glumei lui neînsemnate îl încîntă pe Ralph. Nu-şi mai putu stăpîni chicotelile, iar trupul

îi tremura şi se convulsiona.

Piggy îl certă cu demnitate.

— N-am spus nimic atît de caraghios...

Ralph continuă să chicotească, deşi îl durea pieptul. Convulsiile îl epuizară, iar la un moment dat rămase întins, trăgîndu-şi răsuflarea, şi trist, aşteptînd convulsia următoare, în timpul unei pauze, îl fură somnul.

— Ralph, iar scoţi zgomotul ăla. Fii, te rog, liniştit, Ralph... fiindcă...

Ralph se încordă printre frunze. Avea motive să fie recunoscător că visul se risipise, căci autobuzul se apropiase şi mai mult, devenind tot mai clar.

— De ce?... Fiindcă?

— Fii liniştit... şi ascultă.

Ralph se întinse la loc cu grijă, întovărăşit de un lung suspin al frunzelor. Eric gemu ceva, apoi rămase nemişcat. Bezna, în afara triunghiului inutil de stele, era de nepătruns.

— Nu aud nimic.

— Se mişcă ceva pe afară.

Ralph tresări. Pulsul lui îneca orice alt sunet. Apoi se linişti.

— Tot nu aud nimic.

— Ascultă. Ascultă mai mult.

Cam la vreun metru de dosul adăpostului, trosni limpede şi puternic o cracă. Sîngele năvăli

din nou în urechile lui Ralph, iar prin minte îi trecură imagini confuze. O întruchipare a acestor imagini dădea tîrcoale adăpostului. Simţi capul lui Piggy sprijinit de umărul lui şi strînsoarea crispată a mîinii.

— Ralph! Ralph!

— Taci şi ascultă.

Ralph se rugă disperat ca fiara să-i aleagă pe puşti. Afară o voce şopti oribil:

— Piggy... Piggy...

— A venit! zise Piggy gîtuit de emoţie. E adevărată!

Se încleştă de Ralph şi încercă să respire.

— Piggy, vino afară. Pe tine te vreau, Piggy.

Ralph îi şopti în ureche lui Piggy.

— Nu vorbi.

— Piggy? Unde eşti, Piggy?

Ceva se frecă de dosul adăpostului. Piggy rămase liniştit o clipă, apoi îl apucă o criză de astmă, îşi încovoie spinarea şi bătu frunzele cu picioarele. Ralph se îndepărtă de el.

La intrarea adăpostului se auzi un răcnet feroce, urmat de zgomotul şi buşiturile unor creaturi. Cineva se împiedică de trupul lui Ralph, iar în colţul unde se afla Piggy se dezlănţuiră urlete, lovituri şi membrele începură să zboare prin aer. Ralph trase un pumn la întîmplare; apoi se rostogoli împreună cu ce i se părea a fi o

hoardă de băieţi, pocnindu-se, muşcîndu-se şi zgîriind. Îl loviră şi îl înghiontiră, apoi se trezi cu nişte degete în gură şi le muşcă. Un pumn se retrase şi reveni ca un piston, iar întreg adăpostul se lumină ca de o explozie. Ralph se feri într-o parte, dădu peste un trup care se zvîrcolea şi simţi pe obraji o respiraţie fierbinte, începu să lovească în gura de sub el, folosindu-se de pumnul strîns ca de un ciocan; izbi cu o isterie din ce în ce mai violentă, pe măsură ce faţa de sub el devenea alunecoasă. Un genunchi i se vîrî între picioare, el căzu într-o parte, înnebunit de durere, iar bătaia continuă să se desfăşoare undeva deasupra. Apoi, în sfîrşit, adăpostul se prăbuşi, înăbuşind lupta; siluetele anonime îşi croiră drum şi ieşiră. Forme întunecate se detaşară din rămăşiţele adăpostului şi se furişară pînă cînd ţipetele puştilor şi horcăiturile lui Piggy se auziră din nou.

Ralph strigă cu o voce tremurătoare:

— Toţi puştii să se culce. Ne-am bătut cu ceilalţi. Acum culcaţi-vă.

Sam şi Eric se apropiară şi se uitară atenţi la Ralph.

— Voi doi vă simţiţi bine?

— Aşa am impresia...

— ...am fost pocnit...

— Şi eu. Ce face Piggy?

Îl traseră pe Piggy dintre resturile adăpostului şi îl sprijiniră de un pom. Noaptea era răcoroasă, dar limpezită de spaimele imediate.

Piggy respiră mai uşor.

— Te-au rănit, Piggy?

— Nu prea rău.

— A fost Jack cu vînătorii lui, zise Ralph cu amărăciune. De ce nu ne lasă în pace?

— Or să ne ţină minte, zise Sam.

Cinstea îl sili să continue:

— Cel puţin pe tine. Eu m-am ferit într-un colţ.

— L-am pocnit pe unul de-o să mă ţină minte, zise Ralph. L-am bătut rău de tot. N-or să se grăbească să mai vină să se bată cu noi.

— Şi eu la fel, zise Eric. Cînd m-am trezit, mă pocnea unul în mutră. Sînt groaznic de plin de sînge pe faţă, nu-i aşa, Ralph? Dar pînă la urmă l-am aranjat.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am ridicat genunchiul, spuse Eric cu o mîndrie simplă, şi i-am ars una în biluţe. Trebuie să-l fi auzit cum a răcnit! Nici ăsta n-o să se mai întoarcă în curînd. Aşa că nu ne-am descurcat prea rău.

Ralph se mişcă brusc în întuneric; apoi îl auzi pe Eric cum îşi scormonea prin gură.

— Ce-i?

— Mi se clatină un dinte, asta-i tot.

Piggy îşi strînse picioarele.

— Cum te simţi, Piggy?

— Am crezut că vor cochilia.

Ralph alergă pe plaja palidă şi sări pe platformă. Cochilia stătea lucitoare lîngă locul şefului. O contemplă cîteva clipe, apoi se întoarse la Piggy.

— N-au luat cochilia.

— Ştiu. N-au venit pentru cochilie. Au venit pentru altceva. Ralph, ce-am să mă fac?

Departe, de-a lungul arcului deschis al plajei, trei siluete fugeau spre stînca în formă de castel. Se ţineau departe de pădure şi alergau pe malul apei. Uneori cîntau încet; alteori făceau roata stînd în mîini, pe lîngă fîşia fosforescentă a apei. Îi conducea şeful, care alerga în acelaşi ritm, încîntat de isprava lui. Acum devenise într-adevăr un şef; simula nişte împunsături cu suliţa, în mîna stingă i se bălăbăneau ochelarii sparţi ai lui Piggy.

XI
Castelul de stîncă

În scurta perioadă de răcoare din zori, cei patru băieţi se adunară în jurul petei negre unde fusese aprins focul, iar Ralph îngenunche şi suflă. Cenuşa gri şi uşoară ca nişte fulgi se risipi la răsuflarea lui în toate părţile, dar nici un tăciune nu prinse viaţă. Gemenii urmăreau neliniştiţi, iar Piggy stătea inexpresiv, protejat de propria miopie. Ralph continuă să sufle, iar efortul făcu să-i ţiuie urechile. Prima briză a zorilor puse capăt străduniei lui şi-i aruncă cenuşa în ochi. Se trase înapoi pe vine, înjură şi se frecă la ochi pînă îi dădură lacrimile.

— Degeaba.

Eric îl privi prin masca de sînge uscat.

Piggy se uita în direcţia vagă unde se afla Ralph.

— Fireşte că-i degeaba, Ralph. Acum nu mai avem foc.

Ralph îşi apropie faţa la un metru de cea a lui Piggy.

— Mă vezi?

— Niţel.

Ralph îşi închise din nou ochiul de pe faţa tumefiată.

— Ne-au luat focul.

Glasul îi vibra de furie.

— Ni l-au furat!

— Ei au fost, zise Piggy. M-au orbit. Pricepeţi? Aici e mîna lui Jack Merridew. Convoacă o adunare, Ralph, trebuie să hotărîm ce-i de făcut.

— O adunare doar pentru noi?

— N-avem altceva de făcut. Sam... dă-mi voie să mă sprijin de tine.

Se îndreptară spre platformă.

— Suflă în cochilie, zise Piggy. Suflă cît poţi de tare.

Pădurea răspunse ca un ecou; păsările se înălţară, ţipînd de pe coroanele pomilor ca în prima dimineaţă, cu mult timp în urmă. În ambele direcţii, plaja era pustie. Cîţiva puşti ieşiră din adăposturi. Ralph se aşează pe trunchiul lustruit, iar ceilalţi trei rămaseră în picioare în faţa lui. Dădu din cap, iar Sam şi Eric se aşezară în dreapta. Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Piggy. Acesta ţinu cu atenţie obiectul strălucitor şi îşi miji ochii spre Ralph.

— Dă-i drumul.

— Am luat cochilia doar ca să vă spun că nu mai văd deloc şi că trebuie să-mi recapăt ochelarii. Pe insulă s-au întîmplat lucruri îngrozitoare. Am votat ca să fii tu şef. Eşti singurul care a reuşit vreodată să facă ceva. Aşa

că vorbeşte tu, Ralph, şi spune-ne ce... sau altminteri...

Piggy se întrerupse şi începu să se smiorcăie. Ralph îi luă cochilia şi se aşează.

— Doar un foc obişnuit. Credeţi că putem să-l aprindem, nu? Doar un semnal de fum, ca să fim salvaţi. Ce, ne-am sălbăticit şi noi? Atîta doar că acum nu avem nici un semnal. S-ar putea să treacă vapoare. Ţineţi minte cînd a plecat la vînătoare şi s-a stins focul, şi tocmai atunci a trecut un vapor prin apropiere? Iar ăştia îl socotesc pe Jack cel mai bun şef. Pe urmă a fost, a fost... tot el a fost de vină. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi petrecut aşa ceva niciodată. Acum Piggy nu mai vede, iar ei au venit pe furiş...

Vocea lui Ralph se ascuţi...

— ...noaptea, în beznă şi ne-au furat focul. Ei ni l-au furat. Le-am fi dat foc de la noi, dacă ne-ar fi cerut. Dar l-au furat, semnalul s-a stins şi n-o să mai fim salvaţi niciodată. Nu pricepeţi ce vreau să spun? Noi le-am fi dat un foc de bunăvoie, dar ni l-au furat... Eu...

Se opri nehotărît, în timp ce perdeaua i se lăsa peste minte. Piggy întinse mîinile să ia cochilia.

— Ce-ai de gînd, Ralph? Nu ajunge să discutăm, fără să luăm o hotărîre. Vreau ochelarii înapoi.

— Încerc să mă gîndesc. Să presupunem că

mergem, curaţi cum eram înainte, spălaţi şi pieptănaţi — la urma urmei nu sîntem nişte sălbatici, şi cu salvarea noastră nu-i de glumit...

Îşi supse obrazul umflat şi se uită la gemeni.

— Am putea să ne dichisim niţel şi să mergem...

— Ar trebui să ne luăm suliţele, zise Sam. Chiar şi Piggy...

— ...fiindcă s-ar putea s-avem nevoie de ele.

— N-ai cochilia!

Piggy ridică scoica.

— N-aveţi decît să vă luati suliţele, dacă vreţi, dar eu unul n-am de gînd. La ce bun? Tot trebuie să fiu condus ca un cîine. Da, rîdeţi. Vă dă mîna să rîdeţi. Unii de pe insula asta sînt în stare să rîdă de orice. Ei, şi? Ce-au să creadă oamenii mari? Simon, micuţul, a fost omorît. Şi pe urmă a mai fost şi băieţelul ăla cu semnul pe faţă. Cine l-a mai văzut de cînd am venit aici?

— Piggy! Stai o clipă!

— Am cochilia. Am să mă duc la acest Jack Merridew şi-am să-i spun pe şleau, asta am să fac.

— Ai să te alegi c-o bătaie.

— Ce poate să-mi mai facă? Am să-i spun ce părere am. Dă-mi voie să iau cu mine cochilia, Ralph. Am să-i arăt singurul lucru pe care nu-l are.

Piggy se opri un moment şi se uită lung la siluetele vagi din jur. Vechea adunare, întinsă pe iarba călcată, îl asculta,

— Am să mă duc la el cu cochilia în mîini. Am să i-o întind. Uite, am să-i spun, eşti mai puternic decît mine şi nici nu suferi de astmă. Tu poţi să vezi, am să-i spun, cu amîndoi ochii. Dar eu nu cer să-mi dai ochelarii înapoi ca pe o favoare. Nu-ţi cer să fii cavaler, aşa am să-i spun, nu fiindcă eşti puternic, ci fiindcă dreptatea rămîne dreptate. Dă-mi ochelarii, am să-i spun... trebuie să mi-i dai!

Piggy îşi încheie cuvîntarea şi tremură, roşu la faţă. Împinse cochilia repede în mîinile lui Ralph, ca şi cum ar fi vrut să scape de ea cît mai curînd, şi îşi şterse lacrimile din ochi. Îi învăluia o lumină verde, dulce, iar cochilia se odihnea albă şi fragilă la picioarele lui Ralph. O singură picătură de apă, prelinsă printre degetele lui Piggy, sclipea acum pe curba delicată, ca o stea.

În cele din urmă, Ralph se ridică în capul oaselor şi îşi dădu părul peste cap.

— Foarte bine. Adică... n-ai decît să încerci, dacă ţii. O să mergem cu tine.

— O să fie pictat pe faţă, zise Sam timid. Ştii cum o să fie...

— ...n-o să se sinchisească prea mult de noi...

— ...dacă se înfurie, o să fie vai de noi...

Ralph se strîmbă la Sam. Îşi aminti vag de ceva ce-i spusese Simon, odinioară, lîngă stînci.

— Nu fi caraghios, zise el, adăugînd repede: Hai să mergem.

Îi întinse cochilia lui Piggy, care de data asta roşi de mîndrie.

— Trebuie s-o duci tu.

— Cînd o să fim gata, o s-o duc eu...

Piggy căută în minte cîteva cuvinte prin care să-şi exprime dorinţa puternică de a duce cochilia, orice s-ar întîmpla.

— ...nu-mi pasă. Aş fi încîntat, Ralph, dar trebuie să fiu condus.

Ralph puse cochilia pe buşteanul lucios.

— Mai bine să mîncăm ceva şi pe urmă să ne pregătim.

Îşi croiră drum printre pomii fructiferi devastaţi, îl ajutară pe Piggy să-şi ia cîteva fructe, iar pe altele le găsi singur, pipăind. În timp ce mîncau, Ralph reflecta ce aveau de făcut după-amiază.

— O să fim ca mai înainte. O să ne spălăm.

Sam înfulecă şi protestă:

— Dar facem baie zilnic!

Ralph se uită la siluetele murdare dinaintea lui şi suspină.

— Trebuie să ne pieptănăm. Ne-a crescut părul prea lung.

— Eu mi-am lăsat amîndouă şosetele în

adăpost, zise Eric, şi ni le putem trage pe cap, ca pe nişte şepci.

— Putem găsi ceva, zise Piggy, ca să-ţi legăm părul la spate.

— Ca fetele!

— Nu, fireşte că nu.

— Atunci mergem aşa cum sîntem, zise Ralph, nici ei nu sînt mai breji.

Eric avu un gest de reţinere.

— Dar au să fie pictaţi! Ştiţi cum o...

Ceilalţi dădură din cap. Înţelegeau perfect dezlănţuirea de sălbăticie provocată de măştile pictate.

— Ei bine, noi n-o să ne pictăm, zise Ralph, fiindcă nu sîntem sălbatici.

Sam şi Eric se uitară unul la altul.

— Cu toate astea...

— Fără vopsea! strigă Ralph.

Încercă să-şi amintească.

— Fum, spuse el, avem nevoie de fum.

Se întoarse furios spre gemeni.

— Am spus "fum"! Trebuie să avem fum.

Se aşternu tăcerea, cu excepţia zumzetului persistent al albinelor, în cele din urmă, Piggy vorbi pe un ton prietenos:

— Fireşte că trebuie. Fiindcă fumul e un semnal şi nu putem fi salvaţi, dacă nu avem fum.

— Ştiam asta! strigă Ralph şi îşi trase braţul din

mîna lui Piggy. Vrei să spui oare...?

— Nu spun decît ceea ce spui şi tu, totdeauna, se grăbi să răspundă Piggy. O clipă, m-am gîndit...

— Nu, spuse Ralph apăsat. Am ştiut tot timpul. N-am uitat.

Piggy dădu din cap, încercînd să-l îmbuneze.

— Tu eşti şeful, Ralph. Toate le ţii minte.

— N-am uitat.

— Fireşte că nu.

Gemenii îl examinau curioşi pe Ralph, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

O apucară în formaţie, de-a lungul plajei. Ralph porni primul, şchiopătînd niţel şi cu suliţa pe umăr. Vedea lucrurile doar parţial prin pulsaţiile arşiţei ceţoase care se revărsa peste nisipurile sclipitoare, peste părul său lung şi peste răni. În spatele lui veneau gemenii, cam necăjiţi, dar plini de o vitalitate inepuizabilă. Vorbeau rar şi tîrau vîrfurile suliţelor de lemn; căci Piggy descoperise că, dacă se uita pe jos şi îşi apăra de soare privirea obosită, îi putea urmări vag, păşind de-a lungul plajei. Mergea deci între suliţele tîrîte şi strîngea cochilia atent, cu amîndouă mîinile. Băieţii — un grup mic şi compact — trimiteau pe plajă patru umbre asemănătoare unor gravuri,

dansînd şi amestecîndu-se printre ei. Furtuna nu lăsase nici o urmă, iar plaja se curăţase ca o lamă frecată. Cerul şi muntele se găseau la o depărtare uriaşă şi străluceau sub arşiţă; reciful, ridicat de miraj, plutea într-un fel de baltă argintie, la jumătatea distanţei pînă la cer.

Se opriră în locul unde dansase tribul. Beţele carbonizate se aflau încă pe stînci, udate rău de ploaie, dar nisipul de lîngă ţărm se netezise din nou. Trecură mai departe în tăcere. Nimeni nu se îndoia că aveau să găsească tribul la castel, iar cînd îl zăriră, se opriră toţi deodată. Cea mai încîlcită parte a insulei, o masă de tulpini strîmbe, negre, verzi şi impenetrabile, se găsea la stînga lor, iar iarba înaltă se unduia în faţă. Ralph înaintă.

Aici se întindea iarba zdrobită unde stătuseră întinşi cînd Ralph plecase în explorare. Tot aici se aflau istmul, cornişa care înconjura stînca, iar sus vîrfurile roşii.

Sam îi atinse braţul.

— Fum.

O dîră subţire se înălţa tremurînd în aer de cealaltă parte a stîncii.

— Trebuie să fie un foc mare de tot.

Ralph se întoarse.

— De ce ne ascundem?

Păşi prin paravanul de iarbă spre micul luminiş

care ducea la istm.

— Voi doi urmaţi-mă. Eu am să merg primul, apoi Piggy la un pas în urmă. Ţineţi suliţele pregătite.

Piggy scrută nelinişti vălul luminos atîrnat între el şi lume.

— Nu-i nici o primejdie? Nu cumva e o stîncă ascuţită pe-acolo? Aud marea.

— Ţine-te strîns de mine.

Ralph înainta pe istm. Aruncă o piatră, iar piatra ricoşă în apă. Apoi marea se supse, dezvăluind un pătrat roşu şi plin de ierburi marine, la vreo cincisprezece metri sub braţul stîng al lui Ralph.

— Nu-i nici o primejdie? întrebă temător Piggy. Mă simt îngrozitor.

Mult deasupra, de pe culmi se auzi un ţipăt brusc, apoi imitaţia unui strigăt de luptă, căruia îi răspunseră vreo zece glasuri din dosul stîncilor.

— Dă-mi cochilia şi stai liniştit.

— Stai! Cine-i acolo?

Ralph îşi lăsă capul pe spate şi zări deasupra stîncilor faţa măslinie a lui Roger.

— Poţi să vezi cine sînt! strigă Ralph. Nu mai faceţi pe prostii!

Duse cochilia la buze şi începu să sufle. Apărură cîţiva sălbatici, atît de vopsiţi, încît erau de nerecunoscut; se strecurară pe cornişă spre

istm. Aveau suliţe şi se aşezară în poziţie de apărare la intrare. Ralph suflă mai departe, ignorînd spaima lui Piggy

— Băgaţi de seamă... vă previn! strigă Roger.

În cele din urmă, Ralph luă cochilia de la buze şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Primele cuvinte le articula gîfîit, dar limpede.

— ...convocăm o adunare.

Sălbaticii care păzeau istmul mormăiră între ei şi nu răspunseră. Ralph făcu cîţiva paşi înainte. Un glas îl îndemnă în şoaptă din spate:

— Nu mă părăsi, Ralph.

— Îngenunchează, îi şopti Ralph într-o parte, şi aşteaptă pînă mă întorc.

Rămase în picioare la jumătatea drumului de pe istm şi îşi concentră privirea asupra sălbaticilor. Eliberaţi prin faptul că-şi vopsiseră feţele, băieţii îşi legaseră părul la spate şi se simţeau mai bine ca el. Ralph se hotărî să şi-l lege şi el mai tîrziu. De fapt, avea chef să le spună să-l aştepte şi s-o facă pe loc; era însă cu neputinţă. Sălbaticii chicotiră o vreme, iar unul îl ameninţă pe Ralph cu suliţa. Sus de tot, Roger îşi luă mîinile de pe pîrghie şi se aplecă să vadă ce se întîmplă. Băieţii de pe istm stăteau în lacul propriilor umbre, reduşi la dimensiunea capetelor cu părul vîlvoi. Piggy se ghemui cu spinarea informă ca un sac.

— Convoc o adunare.

Tăcere. Ralph ridică o pietricică şi o azvîrli între gemeni, cu intenţia de-a greşi ţinta. Tresăriră, iar Sam de-abia reuşi să-şi menţină echilibrul. O sursă de energie începu să vibreze în trupul lui Roger.

Ralph vorbi din nou răspicat.

— Convoc o adunare.

Îşi trecu privirea pe deasupra lor.

— Unde-i Jack?

Cîţiva băieţi se foiră şi se consultară. O faţă vopsită vorbi cu vocea lui Robert.

— E la vînătoare. Şi-a zis să nu te lăsăm înăuntru.

— Am venit să văd ce se întîmplă cu focul, spuse Ralph, şi să discutăm despre ochelarii lui Piggy

Băieţii din faţa lui se mutară de pe un picior pe altul, iar cei din mijloc izbucniră în hohote de rîs — un rîs uşor, nervos, care se pierdu ca un ecou printre stîncile înalte.

— Ce pofteşti? răsună o voce din dosul lui Ralph.

Gemenii o zbughiră pe lîngă Ralph şi se aşezară între el şi intrare. Ralph se întoarse brusc. Jack, recunoscut prin personalitatea lui şi prin părul roşu, înainta dinspre pădure, străjuit de cîte un vînător ghemuit. Toţi trei erau mascaţi în

negru şi verde, în spatele lor, pe iarbă, zăcea o scroafă decapitată şi curăţată de măruntaie, aşa cum o lăsaseră.

— Ralph, nu mă părăsi! se văicări Piggy.

Cuprinse cu o grijă caraghioasă stînca în braţe, se lipi de ea şi rămase deasupra mării ce se retrăgea. Chicotelile sălbaticilor se transformară într-o batjocură violentă.

— Pleacă, Ralph, strigă Jack, dominînd zgomotul. Stai la locul tău. Aici eu comand şi e tribul meu. Lasă-mă în pace.

Rîsul batjocoritor se stinse.

— I-ai furat ochelarii lui Piggy, spuse Ralph pe nerăsuflate. Trebuie să-i dai înapoi.

— A, da? Cine mă obligă?

— Eu! se răsti Ralph, cuprins de mînie. M-ai ales şef. N-ai auzit cochilia? Ai făcut o glumă proastă... ţi-am fi dat foc, dacă ne-ai fi cerut...

Sîngele îi năvălise în obraji, iar ochiul lovit şi umflat îi tremură.

— Puteai să iei foc cînd doreai. Dar n-ai făcut-o. Te-ai furişat ca un hoţ şi-ai furat ochelarii lui Piggy!

— Mai spune o dată!

— Hoţule! Hoţule!

— Ralph! răcni Piggy. Gîndeşte-te la mine!

Jack se repezi şi îl împunse pe Ralph cu suliţa în piept. Ralph observă imediat direcţia armei

după felul cum îşi mişca Jack braţul şi o împinse într-o parte cu mînerul suliţei lui. Apoi întoarse vîrful armei şi îl plesni pe Jack peste ureche. Se luptau corp la corp, răsuflînd feroce, împingîndu-se şi aruncîndu-şi priviri demenţiale.

— Cine-i hoţ?

— Tu eşti!

Jack se smulse din încleştare şi se repezi cu suliţa la Ralph. Printr-un consimţămînt tacit, foloseau amîndoi suliţele ca pe nişte săbii, nemaiîndrăznind să atace cu vîrfurile ucigătoare. Lovitura atinse suliţa lui Ralph şi alunecă în jos, lovindu-l peste degete şi producîndu-i o durere ascuţită. Apoi se despărţiră, pe poziţii adverse. Jack cu faţa spre castel, iar Ralph pe marginea prăpastiei şi cu spatele la insulă.

Amîndoi băieţii răsunau din greu.

— Hai, vino...

— Hai tu...

Se provocau ţanţoşi, menţinîndu-se însă la distanţa de atac.

— Hai, vino, şi-ai să vezi ce te-aşteaptă!

— Vino tu...

Piggy, ghemuit pe jos, încercă să-i atragă atenţia lui Ralph. Acesta se mişcă şi se aplecă, ţinîndu-şi ochii aţintiţi prudent asupra lui Jack.

— Ralph, nu uita de ce-am venit. Focul. Ochelarii mei.

Ralph încuviinţă din cap. Îşi destinse muşchii, gata de luptă, îşi luă o poziţie comodă şi lăsă în jos minerul suliţei. Jack îl urmărea pe sub masca impenetrabilă. Ralph se uită în sus la coama munţilor, apoi spre grupul de sălbatici.

— Ascultaţi! Uite ce-am venit să vă spunem. Ne daţi mai întîi ochelarii lui Piggy. Dacă nu-i capătă, nu poate să vadă. Nu vă purtaţi cumsecade...

Tribul de feţe pictate chicoti şi Ralph ezită, îşi dădu părul pe spate şi fixă cu privirea masca verde şi neagră din faţa lui, încercînd să-şi aducă aminte cum arăta Jack.

— Nu uita de foc, şopti Piggy.

— A, da. Acum, în ce priveşte focul. Repet. Am tot spus-o de cînd ne-au dat drumul pe insulă.

Îşi ridică suliţa şi o îndreptă spre sălbatici.

— Singura speranţă e să ţinem aprins un foc pe post de semnal, cît e lumină, ca să se vadă. S-ar putea ca un vapor să observe fumul, să vină să ne salveze şi să ne ducă acasă. Dar fără fumul ăla, trebuie să aşteptăm să treacă întîmplător un vapor. S-ar putea să aşteptăm ani de zile; pînă îmbătrînim...

Rîsul tremurător, argintiu, ireal al sălbaticilor se răspîndi şi se pierdu ca un ecou. Pe Ralph îl apucă un acces de furie. Glasul i se sparse:

— Nu pricepeţi, caraghioşi pictaţi? Sam, Eric,

Piggy şi cu mine... nu sîntem de-ajuns. Am încercat să ţinem focul aprins, dar n-am reuşit. Iar voi vă jucaţi de-a vînătoarea.

Arătă cu suliţa în urma lor, unde o dîră de fum se destrăma în aerul lăptos ca o perlă.

— Uitaţi-vă la ăsta. E un semnal? E doar un foc de gătit. Acum o să mîncaţi şi n-o să mai ardă nici un foc. Poate că trece un vapor pe acolo...

Se opri, învins de tăcere şi de anonimatul feţelor pictate din grupul care păzea intrarea. Şeful deschise o gură roz şi li se adresă lui Sam şi Eric, care se aflau între el şi trib.

— Voi doi. Căraţi-vă.

Nimeni nu-i răspunse. Gemenii, uluiţi se uitară unul la altul; între timp, Piggy, prinzînd curaj datorită încetării violenţei, se ridică atent. Jack îl privi pe Ralph, apoi pe gemeni.

— Puneţi mîna pe ei!

Nimeni nu se mişcă. Jack strigă furios:

— Am zis: "Puneţi mîna pe ei!"

Grupul de feţe pictate se mişcă agitat şi neîndemînatic în jurul lui Sam şi Eric. Rîsul argintiu răsună din nou.

Sam şi Eric protestară dintr-o convingere sinceră, de oameni civilizaţi.

— Ascultaţi...

— ...serios!

Le luară suliţele.

— Legaţi-i!

— Jack! strigă Ralph disperat către masca neagră şi verde.

— Haideţi. Legaţi-i!

Grupul pictat îşi dădu seama că Sam şi Eric nu erau ca ei, cei care deţineau puterea, îi doborîră pe gemenii stîngaci şi neliniştiţi. Lui Jack îi veni o idee. Ştia că Ralph avea să încerce să-i salveze. Atacă, avînd spatele asigurat de cercul ce murmura, iar Ralph de-abia reuşi să-i pareze lovitura. Dincolo de ei, tribul şi gemenii — un morman de trupuri — urlau şi se zvîrcoleau. Piggy se ghemui din nou. Gemenii rămaseră nemişcaţi, năuciţi, iar tribul îi înconjură. Jack se întoarse spre Ralph şi îi vorbi printre dinţi.

— Vezi? Fac ce le spun.

Se aşternu tăcerea. Gemenii zăceau legaţi grosolan, iar tribul îl urmări pe Ralph, ca să vadă ce avea de gînd. Ralph îi numără printre laţele care îi cădeau pe ochi şi zări fumul inutil.

Îşi ieşi din sărite. Urlă la Jack.

— Eşti o bestie, un porc şi un hoţ ordinar!

Porni la atac.

Jack, ştiind că izbucnise criza, atacă şi el. Se ciocniră violent şi săriră într-o parte. Jack îi trase un pumn lui Ralph şi îl nimeri în ureche. Ralph îl lovi pe Jack în stomac, făcîndu-l să geamă. Apoi se înfruntară din nou, gîfîind şi furioşi, deşi fiecare

îşi pierduse cumpătul, văzînd ferocitatea celuilalt. Auziră zgomotele din jur — încurajările constante şi stridente ale tribului din spatele lor.

Vocea lui Piggy pătrunse pînă la Ralph.

— Lăsaţi-mă să vorbesc.

Stătea în praful luptei, iar cînd tribul îi înţelese intenţia, încurajările stridente se transformară în huiduieli prelungi.

Piggy ridică cochilia, huiduielile descrescură, iar apoi îşi reluară intensitatea.

— Am cochilia! strigă el. Ascultaţi! Am cochilia!

Surprinzător, se lăsă tăcere. Tribul era curios să audă ce lucru nostim avea să le spună.

Tăcere şi nemişcare; în linişte, pe lîngă capul lui Ralph, în aer răsună un zgomot ciudat. Nu-i dădu mare atenţie — dar îl auzi din nou; un "poc!" uşor. Cineva azvîrlea cu pietre. Roger le dădea drumul, cu o mîna încă pe pîrghie.

Dedesubtul lui, Ralph era o claie de păr, iar Piggy un sac de grăsime.

— Uite ce trebuie să vă spun: Vă purtaţi ca nişte puşti.

Huiduielile crescură şi apoi se stinseră, în timp ce Piggy ridica cochilia albă şi magică.

— Ce vreţi să fiţi — o bandă de negri vopsiţi, ca acum, sau inteligenţi ca Ralph?

Printre sălbatici se iscă o mare hărmălaie. Piggy strigă iar:

— Cum vreţi, să avem reguli şi să ajungem la o înţelegere, sau să vînăm şi să ucidem?

Hărmălaia răsună şi se auzi un nou "poc".

Ralph strigă, dominînd zgomotul:

— Cum vreţi, să respectăm legile şi să fim salvaţi, sau să vînăm şi să distrugem totul?

Jack începu şi el să strige şi Ralph nu se mai putu face auzit. Jack se apropie de trib şi băieţii deveniră o masă compactă de ameninţări, cu suliţele ridicate, în mijlocul lor se ghicea intenţia unui atac. Se pregăteau să-i cureţe de pe istm. Ralph îi înfruntă, aplecat niţel într-o parte, cu suliţa pregătită. Piggy stătea alături, ţinînd încă talismanul — scoica fragilă, de o frumuseţe strălucitoare. Uraganul de zgomote îi lovi ca o incantaţie a urii. Mult deasupra, Roger, cuprins de o moleşeală delirantă, apăsă cu toată greutatea pe pîrghie.

Ralph auzi stînca uriaşă înainte de-a o vedea. Simţi şocul aterizării ei prin tălpi, o dată cu zgomotul pietrelor strivite pe vîrful stîncii. Apoi monstruosul obiect roşu ricoşa cruciş peste istm, Ralph se aruncă la pămînt, iar tribul urlă.

Stînca îl lovi pe Piggy în plin; cochilia explodă în mii de fragmente albe şi încetă să existe. Piggy, fără să vorbească, fără măcar să aibă timpul să geamă, zbură prin aer într-o parte a stîncii, răsucindu-se în văzduh. Stînca se mai

rostogoli de două ori şi se pierdu în pădure. Piggy căzu de la zece metri şi se opri pe spate, pe platforma pătrată şi roşie din mare. Ţeasta i se sparse, iar creierii îi ţîşniră roşii. Braţele şi picioarele îi tresăriră slab, ca ale unui porc după tăiere. Apoi marea răsuflă din nou, cu un suspin lung şi lent, iar apa începu să fiarbă, albă şi trandafirie peste stînca; cînd se retrase, sugîndu-se, trupul lui Piggy dispăruse.

De data aceasta, tăcerea fu desăvîrşită. Pe buzele lui Ralph înflori un cuvînt, dar nu-l articulă.

Deodată, Jack ţîsni din mijlocul tribului şi începu să urle nebuneşte:

— Vedeţi? Vedeţi? Uite, o meritaţi! V-am spus-o! Nu mai puteţi veni alături de tribul nostru! Cochilia s-a spart...

Fugi înainte, încovoiat.

— Eu sînt şeful!

Zvîrli suliţa din răsputeri şi plin de răutate spre Ralph. Vîrful ei îi sfîşie pielea de pe coaste, apoi alunecă şi căzu în apă. Ralph se clătină, nu atît de durere, cît de spaimă, iar tribul, urlînd acum ca şi şeful lui, începu să înainteze. O altă suliţă, una îndoită, care nu zbura drept, îi trecu pe lîngă faţă, iar alta veni de sus, de unde se afla Roger. Gemenii rămaseră ascunşi în spatele tribului, iar chipurile anonime de diavoli se îngrămădiră pe istm. Ralph se întoarse şi o rupse la fugă. În urma

lui se ridică un zgomot puternic, ca al pescăruşilor. Ascultă de un instinct pe care nu şi-l cunoştea şi ocoli spaţiul deschis, astfel încît suliţele zburară pe alături. Văzu trupul decapitat al scroafei şi apucă să sară la timp. Apoi pătrunse în pădure, dînd din cale frunzişul şi rămurelele, iar arborii îl ascunseră.

Şeful se opri lîngă scroafă, se întoarse şi îşi ridică mîinile.

— Înapoi! Înapoi la fort!

Tribul se întoarse cu zgomot la istmul unde îi ajunse şi Roger.

— De ce nu stai de pază? i se adresă furios şeful.

Roger îl privi grav.

— Tocmai am coborît...

În jurul lui plutea toată oroarea călăului.

Şeful nu-i mai vorbi, ci se uită la Sam şi Eric.

— Va trebui să vă alăturaţi tribului.

— Dă-mi drumul...

— ...şi mie...

Şeful smulse una dintre puţinele suliţe rămase şi îl împunse cu ea în coaste pe Sam.

— Ce-aţi vrut, ia spune? zise el cu un glas fioros. Ce-aţi vrut cînd aţi venit cu suliţe? De ce nu vreţi să vă alăturaţi tribului meu?

Începu să-l împungă ritmic. Sam urlă.

— Nu aşa trebuie să te porţi cu ei.

Roger se strecură pe lîngă şef, evitînd în ultima clipă să-l împingă cu umărul. Urletele încetară, iar Sam şi Eric rămaseră nemişcaţi, cu privirea ridicată şi cuprinşi de o groază mută. Roger înainta spre ei, ca şi cum ar fi deţinut o autoritate necunoscută.

XII
Strigătul vînătorilor

Ralph zăcea într-un luminiş, întrebîndu-se cît de rău îl răniseră. Rana, cu un diametru de cîţiva centimetri, se afla în partea dreaptă a pieptului — o zgîrietură umflată şi plină de sînge, acolo unde îl nimerise suliţa. Părul i se umpluse de praf şi se încîlcise ca nişte cîrcei de liană. Se zgîriase şi se învineţise pe tot corpul, tot fugind prin pădure. Pînă să-şi recapete răsuflarea, ajunse la concluzia că deocamdată spălatul rănilor putea să mai aştepte. N-ar fi avut cum să tragă cu urechea la zgomotul picioarelor goale, dacă s-ar fi bălăcit în apă, şi nici să se socotească în siguranţă lîngă rîuleţ sau chiar pe plaja deschisă.

Ascultă. Nu se afla de fapt prea departe de castel, şi în timpul primei spaime i se păruse că îi aude pe urmăritori. Vînătorii se strecuraseră doar pînă la marginea frunzişului, poate pentru a-şi recăpăta suliţele, apoi reveniseră grăbiţi la stînca scăldată în soare, speriaţi parcă de bezna de sub frunze. Chiar îl zărise pe unul dintre ei, vopsit în dungi cafenii, negre şi roşii, şi îşi spuse că era Bill. Dar în fond, îşi zise Ralph, nu era Bill. Era un sălbatic a cărui imagine refuza să se suprapună vechii înfăţişări a unui băiat în pantaloni scurţi şi

cămaşă.

După-amiaza se scurgea; petele rotunde de lumină se deplasau regulat peste frunzele verzi şi fibrele cafenii, dar nici un zgomot nu răbufni de dincolo de stînca. Ralph ieşi în cele din urmă pe furiş dintre ferigi şi se îndreptă spre marginea tufişului de nepătruns din faţa istmului.

Se uită cu o grijă deosebită printre crăcile de la margine şi îl văzu pe Robert stînd de pază în vîrful stîncii. Ţinea în mîna stîngă o suliţă şi arunca în aer o pietricică pe care o prindea apoi în mîna dreaptă. În spatele lui se înălţa o dîră groasă de fum. Ralph îşi umflă nările şi îi lăsă gura apă. Se şterse la nas şi la gură cu dosul mîinii şi, pentru prima oară în dimineaţa aceea, simţi că-i e foame. Tribul se adunase, fără îndoială în jurul porcului curăţat de măruntaie, urmărind cum grăsimea sfîrîie şi arde în cenuşă. Stăteau fără îndoială încordaţi.

O altă siluetă, de nerecunoscut, apăru lîngă Robert şi îi dădu ceva, apoi se întoarse şi plecă în spatele stîncii. Robert îşi lăsă suliţa pe stîncă şi începu să roadă hrana din mîini. Aşadar, petrecerea începuse, iar santinela îşi primise porţia.

Ralph constată că deocamdată se afla în siguranţă. Merse şchiopătînd pe lîngă pomii fructiferi, atras de gîndul hranei proaspete şi

totuşi amărît cînd îşi amintea de petrecere. O petrecere azi, alta mîine...

Îşi argumentă neconvingător că aveau să-l lase în pace; poate că vor face chiar un proscris din el. Dar apoi certitudinea iraţională şi fatală îl cuprinse din nou. Spargerea cochiliei şi moartea lui Piggy şi a lui Simon pluteau deasupra insulei ca un abur. Aceşti sălbatici pictaţi aveau să treacă şi la alte măsuri. Exista apoi legătura greu de definit dintre el şi Jack, care nu avea să-l lase niciodată în pace.

Se opri, acoperit de petele de soare, şi ridică o cracă, gata să se vîre sub ea. Un spasm de groază îl zgudui şi zise cu voce tare.

— Nu. Nu sînt aşa de răi. A fost un accident.

Se ascunse sub creangă, fugi împiedicat, apoi se opri şi trase cu urechea.

Ajunse în regiunile distruse, pline cu pomi fructiferi, şi mîncă lacom. Văzu doi puşti şi, neştiind cum arăta, se miră de ce ţipară şi o rupseră la fugă.

După ce mîncă, se îndreptă spre plajă. Lumina soarelui cobora acum pieziş printre palmierii de lîngă adăpostul ruinat. Acolo se aflau platforma şi bazinul. Cel mai bun lucru era să ignore sentimentul care-i apăsa inima şi să se bizuie pe bunul simţ al tribului, pe raţiunea adusă de lumina zilei. Acum, după ce tribul mîncase,

trebuia să încerce din nou. Şi, oricum, nu putea să stea toată noaptea într-un adăpost gol, lîngă platforma pustie. Se înfioră şi un tremur îl străbătu în lumina soarelui de seară. Nici un foc. Nici un fum! Nici o salvare. Se întoarse şi şchiopată prin pădure, spre capătul insulei de sub stăpînirea lui Jack.

Săgeţile piezişe ale soarelui se pierdeau printre ramuri. Ajunse în sfîrşit la un luminiş din pădure, unde stîncă împiedica vegetaţia să mai crească. Luminişul devenise un lac de umbre, iar Ralph aproape că se aruncă în spatele unui pom cînd văzu că în centru se afla ceva, dar îşi dădu repede seama că faţa albă era un os, că ţeasta porcului îi rînjea din vîrful unui băţ. Păşi încet în mijlocul luminişului şi se uită atent la ţeasta care lucea la fel de alb cum lucise odinioară scoica şi părea că îl priveşte batjocoritor şi cinic. O furnică harnică lucra de zor într-una dintre orbite, altminteri obiectul nu dădea nici un semn de viaţă.

Oare aşa să fi fost?

Simţi mici înţepături de teamă pe şira spinării. Se ridică în picioare, cu faţa aproape de nivelul ţestei şi, cu ambele mîini, îşi dădu părul într-o parte. Dinţii rînjiră, iar orbitele goale părură că-i domină privirea.

Ce era asta?

Ţeasta îl fixă pe Ralph ca o fiinţă care cunoaştea toate răspunsurile şi nu voia să le dezvăluie. Îl cuprinseră frica şi o furie morbidă. Lovi cu violenţă, iar obiectul scîrbos din faţa lui se clătină ca o jucărie, dar reveniri continuă să-i rînjească; îl lovi din nou şi urlă de scîrbă. Îşi linse dosul degetelor învineţite, uitîndu-se la băţul gol şi la ţeasta căzută şi spartă în două, cu un rînjet larg pînă la urechi. Smulse băţul ce vibra în crăpătura dintre stînci şi îl ţinu ca pe o suliţă între el şi bucăţile albe. Apoi se retrase, cu ochii asupra craniului răsturnat şi rînjind la cer.

Cînd văpaia verde dispăru de la orizont şi noaptea se lăsă de-a binelea, Ralph ajunse din nou la desişul dinaintea stîncii în formă de castel. Trase cu ochiul şi văzu că înălţimea era încă ocupată şi că, indiferent cine stătea acolo, se înarmase pentru orice eventualitate cu o suliţă.

Îngenunche printre umbre şi singurătatea îl apăsă şi îl întristă. Da, avea de-a face cu sălbatici; dar erau fiinţe omeneşti. Spaimele, ca şi apropierea nopţii adînci, îl asaltau.

Ralph gemu uşor. Deşi obosit, nu se putea destinde pentru a se lăsa pradă somnului, căci îi era frică de trib. Poate că ar trebui să intre îndrăzneţ în fort, să spună "Să ne împăcăm", să rîdă uşor şi să doarmă printre ceilalţi. Să-şi închipuie oare că avea de-a face cu copii, cu

băieţi de şcoală care spuneau: "Da, domnule; am înţeles, domnule" şi purtau şepci? La lumina zilei, ar fi răspuns prin da; dar bezna şi ororile morţii spuneau nu. Zăcea în întuneric şi îşi dădea perfect seama că era un proscris.

— Fiindcă am bun-simţ.

Îşi frecă obrazul cu braţul, mirosi izul acid al sării, al transpiraţiei şi al jegului stătut. Departe, în stînga, valurile oceanului respirau, se sugeau, apoi porneau din nou fierbînd peste stîncă.

Din spatele castelului se auzeau zgomote. Ascultă cu atenţie, desprinzîndu-şi mintea de la unduirea mării, şi recunoscu un ritm familiar:

— Ucide fiara! Taie-i grumazul! Să lase sînge!

Tribul dansa. Undeva, de cealaltă parte a peretelui de stîncă, se aflau un cerc întunecat, un foc strălucitor şi carne. Savurau hrana şi confortul oferit de siguranţă.

Un zgomot de alături îl făcu să tresară. Sălbaticii se cocoţau pe stînca în formă de castel, pînă în vîrf, şi le auzi vocile. Se furişă cîţiva paşi şi văzu cum vîrful stîncii îşi schimbă forma, mărindu-se. Pe insulă nu erau decît doi băieţi care se mişcau şi vorbeau în felul ăsta.

Ralph îşi lăsă capul pe braţe şi primi acest nou fapt ca pe o rană. Sam şi Eric făceau parte din trib. Păzeau castelul împotriva lui. Nu mai exista nici o şansă de a-i salva, pentru a forma un trib

de proscrişi în cealaltă parte a insulei. Sam şi Eric se sălbăticiseră ca şi restul; Piggy murise, iar cochilia se sfărâmase.

În cele din urmă, un paznic coborî. Cei doi rămaşi sus păreau doar o prelungire întunecată a stîncii. În spatele lor se ivi o stea uneori mascată de o mişcare.

Ralph se strecură, dibuind drumul pe suprafaţa neregulată, ca şi cum ar fi fost orb. La dreapta se întindeau kilometri de valuri tulburi, iar în stînga lui zăcea oceanul nelinişti t, înspăimântător ca un puţ de mină. În fiecare clipă apa clipocea în jurul stîncii morţii şi înflorea într-o cîmpie albă. Ralph se furişă pînă dădu de cornişa de la intrare. Posturile de pază erau chiar deasupra şi văzu capătul unei suliţe depăşind stîncă.

— Sam şi Eric ... strigă el încet de tot.

Nu-i răspunse nimeni. Pentru a se face auzit, trebuia să vorbească mai tare; avea să trezească de la petrecerea lor de lîngă foc creaturile acelea pictate în dungi. Strînse din dinţi şi începu să se caţere, pipăind locul de unde se prindea. Băţul care susţinuse craniul îl stingherea, dar nu vroia să se despartă de această singură armă. Ajunse la acelaşi nivel cu gemenii şi le vorbi din nou.

— Sam şi Eric...

Auzi un ţipăt şi zgomot de paşi pripiţi pe stîncă. Gemenii se ţineau unul de celălalt şi bolboroseau.

— Eu sînt, Ralph.

Îngrozit la gîndul că vor fugi şi vor da alarma, Ralph se săltă în mîini, iar capul şi umerii îi apărură deasupra vîrfului stîncii. Văzu departe, sub braţele lui, jerbele de flori luminoase din jurul stîncii.

— Eu sînt, Ralph.

Gemenii se aplecară în sfîrşit şi îl priviră în faţă.

— Am crezut că-i...

— ...n-am ştiut ce-i...

— ...am crezut...

Îşi amintiră de noua şi ruşinoasa lor loialitate. Eric tăcea, dar Sam încercă să-şi facă datoria.

— Trebuie să pleci, Ralph. Pleacă imediat...

Îşi flutură suliţa şi încercă să ia un aer fioros.

— Întinde-o. Ai priceput?

Eric dădu şi el din cap şi agită suliţa. Ralph se lăsă pe braţe şi nu plecă.

— Am venit să vă văd.

Vocea i se îngroşase. Îl durea gîtul, deşi nu acolo fusese rănit.

— Am venit să vă văd.

Cuvintele nu puteau exprima durerea surdă a acestor lucruri. Tăcu, în vreme ce stelele strălucitoare se despicau şi jucau în toate direcţiile.

Sam se foi nelinişti.

— Vorbesc serios, Ralph, mai bine ai pleca.

Ralph îşi ridică din nou privirea.

— Voi doi nu v-aţi pictat. Cum puteţi...? Dac-ar fi lumină...

Dacă ar fi fost lumină, i-ar fi cuprins ruşinea cînd ar fi recunoscut situaţia. Noaptea era însă întunecoasă. Eric prinse curaj; apoi gemenii îşi începură discuţia confuză.

— Trebuie să pleci, fiindcă nu-i sigur...

— ...ne-au silit... Ne-au lovit rău...

— Cine? Jack?

— O, nu...

Se aplecară spre el şi îşi coborîră glasul.

— Cară-te, Ralph...

— ...e un trib...

— ...ne-au silit...

— ...n-am avut ce face...

Cînd Ralph vorbi din nou, vocea îi scăzuse şi părea că-şi pierde răsuflarea.

— Ce-am făcut? Am ţinut la el... şi-am vrut să ne salvăm...

Stelele se risipiră din nou pe cer. Eric clătină din cap cu seriozitate.

— Ascultă, Ralph. Nu-ţi mai bate capul cu raţiunea. S-a dus...

— Nu-ţi mai bate capul cu şeful...

— ...trebuie să pleci în interesul tău.

— Şeful şi Roger...

— ...da, Roger...

— Te urăsc, Ralph. Au de gînd să te omoare.

— Au de gînd să te vîneze.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Şi, Ralph, şeful Jack zice c-ai fi primejdios...

— Şi trebuie să fim prudenţi şi să azvîrlim cu suliţele ca într-un porc.

— O să ne împrăştiem ca un cordon de-a lungul insulei...

— O să înaintăm din acest capăt...

— Pînă te găsim...

— Trebuie să dăm semnale.

Eric îşi înălţă capul şi reuşi să scoată un tînguit, bătîndu-se cu mîna peste gura deschisă. Apoi se uită nelinişţit peste umăr.

— Aşa...

— ...numai că, fireşte, mult mai tare.

— Dar n-am făcut nimic, şopti Ralph disperat. N-am vrut decît să ţin focul aprins!

Se opri o clipă, gîndindu-se trist la ziua de mîine. O problemă de o importanţă covîrşitoare îi veni în minte.

— Ce-aveţi de gînd...?

La început nu reuşi să se facă limpede înţeles; apoi însă frica şi singurătatea îl îmboldiră.

— Cînd au să mă descopere, ce-au de gînd cu mine?

Gemenii tăcură. Sub ei, stînca morţii înflori din

nou.

— Ce-au de gînd... o, Dumnezeule! Mi-e foame...

Stînca înaltă părea că se clatină sub el.

— Ei bine, ce-au de gînd...?

Gemenii răspunseră indirect la întrebare.

— Trebuie să pleci, Ralph.

— Pentru binele tău.

— Stai cît mai departe. Cît poţi de departe.

— Nu vreţi să veniţi cu mine? Noi trei... Am avea o şansă.

După o clipă de tăcere, Sam vorbi cu un glas sugrumat:

— Nu-l cunoşti pe Roger. E groaznic.

— ...iar Şeful... amîndoi...

— ...înspăimântători...

— ...doar Roger....

Gemenii înlemniră. Unul dintre membrii tribului se cocoţa spre ei.

— Vine să vadă dacă stăm de pază. Pleacă repede, Ralph!

În timp ce se pregătea să coboare de pe stîncă, Ralph încercă să tragă cel puţin un ultim folos de pe urma întîlnirii.

— Am să mă ascund prin apropiere; în desişul ăla, le şopti el, aşa că nu-i lăsaţi să se apropie de el. N-o să le treacă prin cap să caute atît de aproape...

Zgomotul paşilor se auzea încă la o oarecare depărtare.

— Sam, n-o să mi se întîmple nimic rău, nu?

Gemenii tăcură din nou.

— Uite! exclamă Sam. Ia asta...

Ralph simţi că-i împing o halcă de carne şi o înşfăcă.

— Dar voi ce-o să faceţi cînd au să mă prindă?

Deasupra lui, tăcere. I se păru că spusese o prostie. Se lăsă în jos pe stîncă.

— Ce-o să faceţi...?

De pe vîrful stîncii înalte veni un răspuns de neînţeles.

— Roger a ascuţit un băţ la amîndouă capetele.

Roger a ascuţit un băţ la amîndouă capetele. Ralph încercă să găsească un sens cuvintelor, dar nu reuşi. Trase toate înjurăturile care îi trecură prin cap într-o clipă de enervare, apoi căscă. Cît timp poţi rezista fără să dormi? Tînjea după un pat şi după cearşafuri — dar singurul lucru alb de aici era apa lăptoasă ce se scurgea încet şi luminos în jurul stîncii, la zece metri sub el, acolo unde se prăbuşise Piggy. Piggy era pretutindeni, pe acest istm care devenea îngrozitor în beznă şi moarte. Dacă Piggy ar ieşi acum din apă, cu capul golit de creieri? Ralph scînci şi căscă asemenea unui puşti. Băţul din mînă deveni o cîrjă pe care se sprijinea.

Se încordă. Sus pe stîncă se auzeau voci. Sam şi Eric discutau cu cineva. Dar ferigile şi iarba erau în apropiere. Aici trebuia să stea, ascuns, alături de un alt tufiş unde intenţiona să se pitească a doua zi. Aici — şi pipăi iarba — era un loc unde putea să-şi petreacă noaptea, nu prea departe de trib, aşa încît, dacă se dezlănţuiau ororile forţelor supranaturale, putea cel puţin să intre în mijlocul oamenilor, chiar dacă asta însemna...

Ce însemna? Un băţ ascuţit la amîndouă capetele. Ce aveau de gînd cu băţul? Aruncaseră cu suliţele şi nu-l nimeriseră decît cu una. Poate că nu aveau să-l nimerească nici data viitoare.

Se ghemui în iarba înaltă, îşi aminti de carnea dată de Sam şi începu s-o sfîşie cu lăcomie. În vreme ce mînca, auzi alte zgomote — ţipetele de durere ale lui Sam şi Eric, ţipete de spaimă, voci mînioase. Ce se întîmpla? Altcineva avea neplăceri, căci cel puţin unul dintre gemeni se tînguia. Apoi glasurile se îndepărtară coborînd pe stîncă şi Ralph încetă să se gîndească la ele. Pipăi şi dădu peste nişte frunze răcoroase şi delicate de palmier, în spatele tufişului. Aici era deci ascunzişul pentru acea noapte. La primele raze, avea să se strecoare în desiş, să se furişeze printre tulpinile încîlcite, să se afunde atît de adînc, încît numai unul care izbutea să se vîre ca

el ar fi putut să pătrundă; iar acela avea să fie împuns. Avea să stea acolo, iar cei ce-l căutau aveau să treacă pe alături, cordonul de băieţi avea să înainteze, urlînd, de-a lungul insulei, iar el avea să fie liber.

Îşi croi drum printre ferigi, deschizînd un tunel. Lăsă băţul alături şi se ghemui în întuneric. Trebuia să nu uite să se trezească la primele raze de lumină, pentru a-i păcăli pe sălbatici, şi nici nu-şi dădu seama cît de repede veni somnul, care îl rostogoli pe o costişă întunecată.

Un zgomot care se apropia îl trezi mai devreme decît ar fi vrut. Deschise un ochi, zări o moviliţă la cîţiva centimetri în faţă şi se prinse de ea cu mîinile, în timp ce lumina se filtra printre frunzele ferigilor. De-abia avu timp să înţeleagă că acele vise rele, vechi de secole, vise de prăbuşire şi de moarte dispăruseră, iar dimineaţa începuse, cînd deodată auzi iar zgomotul. Era un urlet întrerupt, răsunînd de pe malul mării — iar apoi un alt sălbatic îi răspunse, urmat de un altul. Strigătul alunecă pe lîngă el peste istm, de la mare pînă la lagună, ca ţipătul unei păsări în zbor. Nu-şi pierdu vremea să reflecteze, înşfăcă băţul ascuţit şi se tîrî înapoi prin ferigi. În cîteva secunde se strecură în desiş; dar nu cu mult înainte apucă să vadă picioarele unui sălbatic înaintînd spre el. Ferigile fură călcate în picioare şi auzi paşi

mişcîndu-se în iarba înaltă. Sălbaticul, indiferent cine era, urlă de două ori; strigătul se repetă în amîndouă direcţiile, apoi se stinse. Ralph se ghemui mai mult în desiş, încurcat printre plante; dar, un timp domni liniştea.

Cercetă desişul. Fireşte, nimeni nu-l putea ataca aici — şi pe deasupra, avusese noroc. Stînca uriaşă care îl ucisese pe Piggy sărise drept acolo, chiar în mijloc, şi croise un drum lat de aproape un metru. Ralph se strecură înăuntru şi se simţi isteţ şi în siguranţă. Se aşeză cu grijă printre crăcile rupte şi aşteptă să treacă grupul de vînători. Se uită printre frunze şi zări ceva roşu. Trebuia să fie vîrful castelului, îndepărtat şi neameninţător. Se ghemui fericit, aşteptînd ca zgomotele vînătorii să se piardă.

Nu răbufni nici un zgomot; cu timpul, în umbra verde, sentimentul de mare fericire se destramă.

În cele din urmă, auzi o voce — vocea lui Jack, dar înăbuşită.

— Eşti sigur?

Sălbaticul căruia i se adresase tăcu. Poate că făcuse un gest cu mîna.

— Dacă ne păcăleşti... zise Roger.

În secunda următoare, se auzi o gîfîitură şi un ţipăt de durere. Ralph se strînse instinctiv. Unul dintre gemeni se afla acolo, în afara desişului, împreună cu Jack şi Roger.

— Eşti sigur c-a vrut să se ascundă aici?

Geamănul gemu uşor, apoi ţipă iar.

— Voia să se ascundă acolo?

— Da... da... ah!

Printre pomi se răspîndi un rîs cristalin.

Aşadar, ştiau.

Ralph ridică băţul şi se pregăti de luptă. Dar ce-i puteau face? Le-ar fi trebuit o săptămînă să pătrundă prin desişuri; şi oricine ar fi încercat să-şi croiască drum înăuntru, ar fi rămas fără apărare. Pipăi cu degetul mare vîrful suliţei şi rînji mulţumit. Oricine ar fi încercat să ajungă la el avea să fie împuns, avea să guiţe ca un porc.

Se îndepărtau şi se întorceau la castel. Auzi paşi, apoi cineva chicoti. Răsună iar acel ţipăt strident, ca de pasăre, izbucnit în şirul de băieţi. Deci, unii tot îl mai pîndeau; dar alţii...

Se aşternu o tăcere lungă şi ameninţătoare.

Ralph se trezi cu gura plină de coaja lemnoasă a suliţei pe care o rodea. Se ridică şi se uită în sus spre stînca în formă de castel.

În timp ce privea, auzi vocea lui Jack în vîrf:

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Uriaşul bolovan roşu pe care îl vedea deasupra stîncii dispăru ca o cortină, iar apoi zări siluete şi cerul albastru, într-o clipă, pămîntul se cutremură, ceva şuieră prin aer, iar o mînă uriaşă mătură vîrfurile desişului. Bolovanul sări mai

departe, bubuind şi distrugînd totul în cale spre plajă, în timp ce un potop de rămurele şi de frunze se abătu asupra lui. Dincolo de desiş, tribul urlă de bucurie.

Din nou tăcere.

Ralph îşi vîrî degetele în gură şi le muşcă. Sus se mai afla doar un bolovan pe care l-ar fi putut deplasa; era cît o căsuţă, cît o maşină, cît un tanc. Socoti cu o luciditate chinuitoare înaintarea probabilă — bolovanul avea să pornească încet, avea să cadă de pe o cornişă pe alta, să se rostogolească de-a lungul istmului ca un buldozer imens.

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Ralph lăsă suliţa, apoi o ridică la loc. Enervat, îşi dădu părul peste cap, făcu doi paşi repezi şi se întoarse. Se uită la vîrfurile rupte ale unor crengi.

Domnea încă liniştea. Observă că diafragma îi urcă şi coboară, şi se miră descoperind cît de repede respira. În stînga, în mijlocul pieptului, simţea bătăile violente ale inimii. Lăsă iar suliţa.

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Un strigăt prelung de bucurie.

Ceva bubui pe stînca roşie, apoi pămîntul sări şi începu să se zguduie, în timp ce zgomotul creştea în acelaşi ritm. Ralph fu azvîrlit în aer, trîntit jos, izbit de crăci, în dreapta, la doar un metru, întreg desişul se aplecă, iar rădăcinile

gemură smulse din pămînt. Un obiect roşu se întoarse încet, ca o roată de moară. Apoi trecu mai departe cu un pas de elefant, iar zgomotul se pierdu spre mare.

Ralph îngenunche pe pămîntul scormonit şi aşteptă să se aşeze praful. În curînd, tulpinile albe şi zdrobite, crăcile despicate şi desişul încîlcit îşi reveniră, îşi pipăi din nou pulsul şi avu o senzaţie apăsătoare.

Din nou tăcere.

Şi totuşi, nu o tăcere deplină. Şopteau acolo sus; deodată, crăcile se mişcară violent în dreapta, în două locuri. Vîrful ascuţit al unei suliţe apăru. Cuprins de panică, Ralph împunse cu suliţa lui prin crăpătură şi apăsă cu toată puterea.

— Auuuuuuu!

Suliţa îi tremură niţel în mîini, apoi o retrase.

— Auuuuu!

Cineva gemea în afara desişului şi se auzi o bolboroseală.

Se certau groaznic, iar sălbaticul rănit continua să geamă. Apoi se făcu iar linişte, se auzi o singură voce, şi Ralph îşi spuse că nu era a lui Jack.

— Vezi? Ţi-am spus eu că-i primejdios.

Sălbaticul rănit gemu din nou.

Şi-acum? Şi-acum?

Ralph îşi încleştă mîinile în jurul suliţei roase,

iar părul îi căzu pe ochi. Cineva bombănea la doar cîţiva paşi de stînca în formă de castel. Un sălbatic spuse: "Nu!" cu o voce revoltată; apoi se auzi un rîs înăbuşit. Se ghemui pe călcîie şi rînji spre peretele de crăci, îşi ridică suliţa, mîrîi şi aşteptă.

Din nou, grupul invizibil rîse batjocoritor. Auzi un zgomot ciudat, de lichid care se scurge, apoi nişte pîrîituri mai tari, ca şi cum s-ar fi desfăcut mari fîşii de celofan. Un băţ se rupse. Ralph îşi înăbuşi tusea. Fumul se strecura printre ramuri, în fuioare albe şi galbene, pata de cer albastru de deasupra luă culoarea unui nor de furtună, iar fumul se revărsă în valuri în jurul lui.

Cineva rîse nervos şi un glas strigă:

— Fum!

Îşi croi drum prin desiş spre pădure, încercînd să meargă pe cît posibil pe sub fum. În curînd, zări un luminiş şi frunzele verzi de la marginea desişului. Un sălbatic vopsit în dungi roşii şi albe stătea de pază, înarmat cu o suliţă. Tuşea şi îşi ştergea vopseaua din jurul ochilor cu dosul palmei, încercînd să vadă prin fumul care se înteţea. Ralph se aruncă asemenea unei pisici; îl împunse cu suliţa, răcni, iar sălbaticul se frînse din şale. Din spatele desişului răsună un strigăt şi Ralph o rupse la fugă printre tufişuri, mînat de frică. Dădu de o potecă de porci, merse pe ea o

sută de metri, apoi coti. În urma lui, ţipetele întrerupte se întinseră din nou peste insulă, iar o voce izolată răcni de trei ori. Bănui că era semnalul de înaintare şi fugi din nou, pînă cînd pieptul începu să-i ardă. Se aruncă sub un tufiş şi aşteptă să-şi recapete răsuflarea, îşi trecu limba peste dinţi şi peste buze, şi auzi în depărtare strigătele întrerupte ale urmăritorilor.

Avea mai multe posibilităţi. Putea să se caţere într-un pom — dar asta însemna să joace totul pe o singură carte. Dacă îl descopereau, nu le rămînea decît să-l aştepte să coboare.

Dac-ar fi avut măcar timp să gîndească!

Două strigăte izbucnite de la aceeaşi distanţă îi trădară planul. Fiecare dintre sălbaticii răspîndiţi în pădure trebuia să scoată acel strigăt şi să acopere zona. Operau în acest fel ca să menţină cordonul intact în întreaga insulă. Se gîndi la mistreţul care trecuse cu atîta uşurinţă printre ei. Dacă n-avea încotro, cînd vînătorii aveau să se apropie prea mult, avea să atace cordonul cît încă era subţire, să treacă prin el şi să fugă înapoi. Dar unde să fugă? Cordonul se va întoarce şi va înainta, iar mai devreme sau mai tîrziu va trebui să doarmă şi să mănînce, şi atunci se va trezi înhăţat de ei; vînătoarea se va transforma într-o urmărire de exterminare.

Ce-i rămînea de făcut? Să se caţere într-un

pom? Să străpungă cu forţa cordonul ca un mistreţ? Oricare dintre alegeri era îngrozitoare.

Un strigăt, şi inima îi sări în piept. Ralph ţîşni, alergă spre marginea oceanului şi spre jungla deasă, ca să se ascundă printre liane; rămase o clipă pe loc, cu picioarele tremurînd. Dacă ar fi avut linişte un răstimp, cît să se gîndească!

Apoi din nou, strident şi inevitabil, strigătul întrerupt se întinse peste insulă. Auzindu-l, dădu nărăvaş din picioare printre liane şi o rupse iar la fugă gîfîind. Se aruncă la pămînt lîngă nişte ferigi. Să se urce în pom, sau să atace? Îşi ţinu o clipă suflarea, se şterse la gură şi îşi porunci să fie calm. Sam şi Eric se aflau pe undeva în cordon şi regretau. Oare? Dar dacă în locul lor l-ar fi întîlnit pe şef sau pe Roger, ducînd moartea în mîini?

Ralph îşi dădu peste cap părul încurcat şi îşi şterse sudoarea de pe ochiul cu care vedea mai bine. Vorbi tare:

— Gîndeşte-te.

Care era cel mai bun lucru de făcut?

Nu-l mai avea pe Piggy care să-i dea sfaturi înţelepte. Nu mai exista o nici adunare solemnă pentru dezbateri şi nici demnitatea cochiliei.

— Gîndeşte-te!

Se temea mai ales de perdeaua care i se lăsa peste minte, estompînd sentimentul primejdiei, făcînd din el un neisprăvit.

O a treia idee ar fi fost să se ascundă atît de bine, încît cordonul care înainta să treacă pe lîngă el fără să-l descopere.

Îşi înălţă brusc capul de la pămînt şi trase cu urechea. Trebuia să fie atent şi la un alt zgomot, un mîrîit adînc, ca şi cum pădurea însăşi s-ar fi supărat pe el, un zgomot întunecat, pe fundalul căruia strigătele întrerupte se schiţau şi zgîriau ca pe o tablă de gresie. Ştia că-l mai auzise, dar nu avea timp să-şi amintească unde.

Să străpungă cordonul.

Să se caţere în pom.

Să se ascundă şi să-i lase să-l depăşească.

La un strigăt mai apropiat, se ridică şi porni în pripă, alergînd printre mărăcini. Deodată se trezi în luminiş, exact în acelaşi loc şi văzu rînjetul de doi metri al craniului care încetase să-şi bată joc de fîsia de cer albastru închis şi privea ironic perdeaua de fum. Ralph alergă pe sub pomi, înţelegînd de unde provenea mîrîitul pădurii, îl goneau cu ajutorul fumului şi insula luase foc. Mai bine să se ascundă decît să se caţăre într-un pom, fiindcă îi rămînea posibilitatea să străpungă cordonul, în cazul cînd îl descopereau.

Atunci, să se ascundă.

Se întrebă dacă un porc mistreţ ar fi procedat la fel şi se strîmbă în gol. Trebuia să descopere cel mai compact desiş, cea mai întunecoasă

groapă de pe insulă, şi să se furişeze înăuntru. În timp ce fugea, se uită în jur. Raze şi bălţi de soare pluteau deasupra lui, iar transpiraţia îi lucea în dungi pe trupul murdar. Ţipetele se auzeau departe şi slab.

Găsi în sfîrşit un loc care i se păru potrivit, deşi hotărîrea era disperată. Aici, tufişurile şi încîlceala lianelor alcătuiau o draperie care reţinea toată lumina soarelui. Dedesubt se afla un spaţiu înalt de aproape treizeci de centimetri, străpuns pretutindeni de tulpini paralele sau verticale. Dacă se strecura printre ele, putea pătrunde pînă la vreo cinci metri de margine, în cazul că sălbaticilor nu le venea gîndul să se culce la pămînt şi să-l caute; chiar şi atunci, dacă se ascundea în beznă şi avea ghinionul să fie zărit, mai putea să se repeadă la sălbatic, să rupă cordonul şi să facă stînga împrejur.

Tîrî prudent băţul după el şi îşi croi drum printre trunchiurile drepte. Ajunse în mijlocul draperiei, se culcă şi trase cu urechea.

Ardea un foc mare şi răpăitul de tobe pe care şi-l închipuise mult în urmă răsună mai aproape. Un foc putea să întreacă un cal în galop? Vedea pămîntul scăldat în soare cam la cincizeci de metri de unde stătea culcat; în timp ce pîndea, fiecare pată de soare clipi spre el. Fenomenul semăna atît de mult cu perdeaua tremurătoare

din mintea lui, încît crezu o clipă că petele îi clipeau tot în minte. Fenomenul se intensifică, apoi descrescu, petele se stinseră şi o pătură grea de fum se aşternu între insulă şi soare.

Dacă cineva ar fi cercetat pe sub tufişuri şi l-ar fi zărit, nu puteau fi decît Sam şi Eric, care s-ar fi prefăcut că nu observaseră nimic şi-ar fi tăcut. Îşi lăsă obrazul pe pămîntul de culoarea ciocolatei, îşi umezi buzele uscate şi închise ochii. Sub tufiş solul vibra foarte uşor; sau poate că era doar un ecou al duduiturilor focului şi al urletelor întrerupte, prea joase pentru a mai fi auzite.

Cineva strigă. Ralph îşi înălţă faţa de la pămînt şi privi în lumina opacă. Se gîndi că sălbaticii trebuie să se fi apropiat şi inima începu să-i zvîcnească. Să se ascundă, să forţeze cordonul, sau să se caţere într-un pom — ce merita să rişte? Nenorocirea era că nu-i rămînea decît o singură alegere.

Focul se apropiase; crăcile mari pocneau în rafale, trunchiurile plesneau în foc. Caraghioşii! Focul probabil că ajunsese la pomii fructiferi — ce-aveau să mănînce a doua zi?

Ralph se foi în culcuşul strîmt. Nu merita să rişte cîtuşi de puţin! Ce-i puteau face? Să-l bată? Să-l omoare? Un băţ ascuţit la amîndouă capetele.

Strigătele răsunară brusc în apropiere şi-l

făcură să sară în picioare. Văzu un sălbatic vopsit în dungi ieşind repede dintr-un desiş verde şi înaintînd spre perdeaua unde se ascundea el — un sălbatic înarmat cu o suliţă. Ralph îşi încleştă degetele în ţărînă. *Fii gata pentru orice eventualitate*.

Ralph îşi căută suliţa pentru apărare, îşi dădu seama că băţul era ascuţit la amîndouă capetele.

Sălbaticul se opri la cincisprezece metri de el şi scoase un strigăt.

Poate că-mi aude inima zvîcnind peste trosnetele focului!

Nu ţipa. Fii gata.

Sălbaticul înainta. Nu-l vedea decît de la talie în jos. Zări capătul suliţei. Acum îl vedea de la genunchi în jos.

Nu ţipa.

Din spatele sălbaticului, din frunzişurile verzi, ţîşni o turmă de porci care se năpustiră în pădure. Păsările ţipau, şoarecii chiţăiau, iar o creatură mică ţopăi, se vîrî sub covorul de frunze şi scînci.

La cinci metri mai încolo, sălbaticul se opri lîngă desiş şi scoase un strigăt. Ralph îşi ridică genunchii şi se ghemui. Ţinea în mînă băţul — băţul ascuţit la amîndouă capetele — băţul care vibra atît de violent, care se făcea cînd lung, cînd scurt, cînd uşor, cînd greu, şi apoi iar uşor.

Urletul întrerupt se răspîndi de la un ţărm la

celălalt. Sălbaticul îngenunche la marginea tufişului; în pădurea din spatele lui pîlpîiră lumini. Văzu un genunchi care dărîmă o movilită. Acum apăru şi celălalt genunchi. Două mîini. O suliţă.

O faţă.

Sălbaticul scrută întunericul de sub tufiş. Era limpede că vedea lumină într-o parte şi într-alta, dar nu şi în mijloc — acolo era Ralph. În mijloc — o pată de beznă; sălbaticul se schimonosi, încercînd să pătrundă prin beznă.

Secundele se prelungeau. Ralph se uită direct în ochii sălbaticului.

Nu ţipa.

Ai să te întorci.

Te-a văzut, îşi ia măsuri.

Un băţ ascuţit.

Ralph scoase un ţipăt de groază, de mînie şi de disperare, îşi îndreptă picioarele, ţipetele deveniră continue, cu spume la gură. Ralph o rupse la fugă, o zbughi din tufişuri, se trezi în luminiş, urlă şi răcni, plin de sînge. Zvîrli suliţa, iar sălbaticul se rostogoli; alţii însă se îndreptau spre el ţipînd. Se feri cînd o suliţă îi zbură pe alături, apoi fugi iar, în tăcere. Deodată, luminile pîlpîitoare dinaintea lui se contopiră, mugetul pădurii deveni un tunet, iar un desiş din faţa lui erupse într-o jerbă de flăcări. O apucă la dreapta, alergînd cu o iuţeală disperată; arşiţa pulsa la

stînga, iar focul înainta iute ca fluxul. Urletele întrerupte se înălţară în urma lui şi se răspîndiră — o serie de urlete scurte şi stridente, anunţînd că fusese descoperit. O siluetă ciocolatie răsări în dreapta şi se retrase. Alergau cu toţii, urlînd nebuneşte, îi auzea cum înaintează, strivind tufişurile, iar la stînga răsună tunetul strălucitor şi fierbinte al focului. Uită de răni, de foame şi de sete şi îl cuprinse frica; o fricâ disperată care prinsese aripi; năvăli prin pădure şi spre plaja deschisă, înaintea ochilor îi jucau pete care se transformară în cercuri, se lărgiră repede şi dispărură. Simţea oboseala, de parcă picioarele n-ar fi fost ale lui, iar urletele întrerupte şi disperate se strîngeau amenințător într-un semicerc neregulat, aproape închizîndu-l.

Se împiedică de o rădăcină, iar urletul care îl urmărea se înălţă şi mai mult. Văzu un adăpost izbucnind în flăcări, focul îi linse umărul drept şi zări luciul mării. Apoi căzu, se rostogoli neîncetat în nisipul cald şi se ghemui cu un braţ ridicat pentru a se apăra, gata să-i implore să aibă milă de el.

Se ridică împleticindu-se, aşteptînd încordat alte spaime, şi înălţă privirea spre o şapcă uriaşă. Era o şapcă albă, iar deasupra cozorocului verde se zăreau o coroană, o ancoră şi un frunziş auriu. Zări o uniformă de pînză albă, epoleţi, un revolver

şi pe tunică un şir de nasturi auriţi.

Un ofiţer de marină, uimit dar prudent, stătea pe nisip şi se uita în jos la Ralph. Pe plajă, în spatele lui, aştepta o ambarcaţiune cu prora ridicată şi ţinută de doi marinari, în spate, un altul era înarmat cu un pistol-mitralieră.

Urletele întrerupte slăbiră şi se pierdură.

Ofiţerul se uită nedumerit la Ralph, apoi îşi luă mîna de pe tocul revolverului.

— Hei.

Uşor jenat, dîndu-şi seama cît era de murdar, Ralph îi răspunse timid:

— Da.

Ofiţerul dădu din cap, ca şi cum i s-ar fi răspuns la o întrebare.

— Nu există nici un adult... nici un adult printre voi?

Ralph clătină tăcut din cap. Se răsuci puţin pe nisip. Un semicerc de băieţaşi, cu trupurile vopsite în dungi de argilă colorată, cu beţe ascuţite în mînă, aştepta pe plajă fără să scoată vreun cuvînt.

— Vă distraţi şi vînaţi, zise ofiţerul.

Focul ajunse la cocotierii de lîngă plajă şi îi înghiţi zgomotos. O flacără aparent izolată sări ca un acrobat şi linse capetele palmierilor de pe platformă. Cerul se înnegrise.

Ofiţerul îi zîmbi prietenos lui Ralph.

— V-am văzut fumul. Ce făceaţi? V-aţi apucat de război sau ce?

Ralph dădu din cap.

Ofiţerul cercetă mica sperietoare dinaintea lui. Băiatul avea nevoie să facă baie, să se tundă, să se şteargă la nas şi să fie uns cu alifii.

— N-a murit nimeni, sper? E vreun mort?

— Doar doi. Şi au dispărut.

Ofiţerul se aplecă şi îl privi atent pe Ralph.

— Doi? Omorîţi?

Ralph dădu încă o dată din cap. În spatele lui, întreaga insulă se zguduia din cauza focului. Ofiţerul îşi dădea seama de obicei cînd cineva spune adevărul. Fluieră încet.

Alţi băieţi se apropiau, nişte ţînci cafenii, cu burţile umflate, ca nişte mici sălbatici. Unul se apropie de ofiţer, ridică fruntea şi-l privi.

— Eu sînt... eu sînt...

Dar nu mai scoase un cuvînt. Percival Wemys Madison căută în minte încântarea care se şterse cu totul.

Ofiţerul se întoarse spre Ralph.

— O să vă luăm cu noi. Cîţi sînteţi?

Ralph clătină din cap. Ofiţerul se uită peste el la grupul de băieţi vopsiţi.

— Cine-i şeful?

— Eu! răspunse Ralph tare.

Un băieţel avînd pe cap o şapcă neagră

zdrenţuită, de-a dreptul extraordinară pe părul roşu, iar la brîu rămăşiţele unor ochelari, păşi înainte, apoi se răzgîndi şi rămase nemişcat.

— V-am văzut fumul. Şi nu ştii cîţi sînteţi?

— Nu, domnule comandor.

— Mi-aş fi închipuit, spuse ofiţerul, în timp ce îşi imagina cercetarea care-l aştepta, mi-aş fi închipuit că un grup de băieţi englezi — sînteţi toţi englezi, nu? — sînt în stare să facă o figură mai onorabilă decît asta, adică...

— Aşa a fost la început, zise Ralph, mai înainte ca lucrurile... Pe atunci eram strîns legaţi..., continuă el şi se opri.

Ofiţerul dădu din cap încurajator.

— Ştiu. Grozav spectacol. Ca în Insula Coralilor.

Ralph îl privi tăcut. O clipă îi trecu rapid prin minte viziunea splendorii stranii care invadase odinioară plaja. Insula se calcinase — Simon murise — iar Jack... Îl podidiră lacrimile şi îl zgîlţîiră hohote de plîns. Pentru prima oară de cînd se afla pe insulă, se lăsă pradă lor; tremura sub o durere copleşitoare, care părea că-i îndoaie tot trupul. Vocea i se ridică pe sub fumul negru, în faţa insulei ce se consuma în flăcări; molipsiţi de lacrimile lui, ceilalţi copii mici începură şi ei să tremure şi să plîngă în hohote. Iar în mijlocul lor, Ralph, nespălat pe trup, cu părul încîlcit, murdar la nas, plîngea sfîrşitul nevinovăţiei, bezna inimii

omeneşti şi rostogolirea prin aer a adevăratului, a înţeleptului său prieten Piggy.

Ofiţerul, înconjurat de zgomote, se emoţionă şi el şi se simţi prost. Se îndepărtă pentru a le da timp să-şi revină şi aşteptă, cu privirea pironită pe crucişătorul elegant din depărtare.